

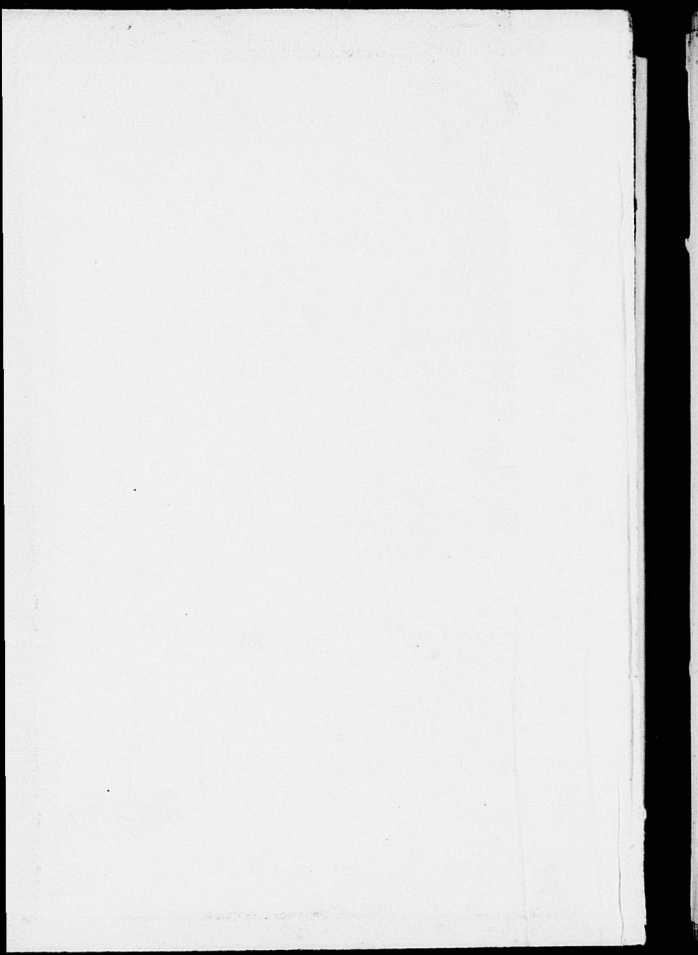
682

HET BOEK

DER NOVENEN

Vak 63

PER

~~237~~ Per 163
682

HET BOEKJE DER NOVENEN

AAN DE
ALLERHEILIGSTE MAAGD MARIA:

INHOUDEND

VERSCHILLENDE NOVENEN

WAARMEË MEN ZICH VOORBEREIDT TOT DE VIERING
HARER VOORNAAMSTE FEESTEN.

HIERAAN IS TOEGEVOEGD:

EENE ZEVENDAAGSCHE OEFENING

TER EERE VAN

De Zeven Weeën der Onbevleete Moeder-Maagd.

Naar het Italiaansch van

ALMÉRICO GUERRA,
R. K. Priester te Lucca.

KERKELIJK GOEDGEKEURD.

AMSTERDAM,
C. L. VAN LANGENHUYSEN.
1874.

Liturgische Vereeniging
Aartsbisschop van Utrecht
Vergaarder der Bibliotheek

1902

IMPRIMATUR.

Amstelodami,
25 Aprilis, 1874.

J. A. VAN DEN AKKER,
Libr. Cens.

BLADWIJZER.

	Blz.
Inleiding.....	1
Aanroeping van den H. Geest, voor elken dag der Novene.....	7
Novene voor het Feest der Onbevleete Ont- vangenis.....	9
Novene voor het Feest van Maria-Geboorte.	37
Novene voor het Feest van Maria-Boodschap.	72
Novene voor het Feest van Maria-Lichtmis.	110
Novene voor het Feest van Maria-Hemelvaart.	152
Zevendaagsch Gebed ter voorbereiding voor het Feest der Zeven Weeën van de Aller- heiligste Maagd.....	197

DEN AKKER,
Libr. Cens.

BLADWEEZEL

F
gen
waa
ver
pelg
dat
vlag
waa
wor
wee
bare
waa
inne
bezi

INLEIDING.

Qui elucidant me vitam aeternam
habebunt. — Die mij verklaren
zullen leven in alle eeuwigheid.
Eecl. Hoofdst. XXIV: 31.

Feesten van Maria! Gij vreugdevolle dagen onder alle dagen van het jaar! Dagen, waarop de ziel zich verkwikt aan eenen zuiveren vrede en rust neemt op den moeilijken pelgrimstocht des levens, waarop het schijnt dat zij het bewustzijn verliest van de stormvlagen der op-een-volgende gebeurtenissen waardoor de wereld niet alleen beroerd wordt, maar waarin de wereld zich ook beweegt. Feesten van Maria! O gij, zoo dierbare dagen onder alle dagen van het jaar! waarop we op eene bijzondere wijze ons herinneren, dat wij in den Hemel eene Moeder bezitten, die voor ons, hare kinderen, de

teederste zorg en liefde is, en waarop in ons hart hernieuwde gevoelens van vertrouwen, van innige liefde en dankbaarheid ontstaan. Feesten van Maria! O gij, heilvolle dagen onder alle dagen van het jaar! dagen, waarop ook zij, die minder godvruchtig zijn, de kracht van het geloof gevoelen, en de behoefte om Maria op eene bijzondere wijze te vereeren; waarop ook deze geloovigen in menigte tot het sacrament van Boetvaardigheid naderen, om, hierdoor gezuiverd, te kunnen aanzitten aan den disch van den Hemelschen Vader, en zich te sterken met het Brood des Eeuwigen Levens.

Inderdaad de feesten van Maria zijn dagen van vrede, dagen van liefde, dagen van heiliging. Is het dan niet eene aan te prijzen en heilige gewoonte zich door het gebed en door eene bijzondere devotie voor te bereiden tot het vieren van deze feesten? Eene kleine hulp te verleen en aan hen, die verlangen zich wel voor te bereiden tot het vieren van deze plechtige dagen was het doel, dat mij aanspoorde om de gebeden dezer novenen saâm te stellen. »Maar», zal

welligt iemand zeggen, „zijn er dan niet reeds velen, die novenen ter eere van Onze Lieve Vrouw geschreven hebben?” Of er velen zijn, weet ik niet. Maar wel: dat het getal niet te groot kan zijn van hen, die zich aan het werk stellen om de vereering en godsvrucht der geloovigen te doen toenemen voor de glorievolle Moeder van God, voor de machtige voorsprekeresse, die zoo veel deel in ons lijden neemt. Godvruchtige boeken kunnen er nooit te veel zijn, wanneer zij maar volgens den geest der II Kerk geschreven worden. Even als een bloemtje méér het schoone jaargetijde niet ontclefen kan even zoo kan een godvruchtig boekje méér geene hindernis wezen voor den vooruitgang der zielen op de wegen des Heeren. Maar gelijk elke bloem medewerkt om de lente eene vrolijke tint te geven, haar met meer luister te tooien en hare schoonheid te doen uitkomen, zoo is elk godvruchtig boek eene nieuwe bijdrage voor de godsvrucht der geloovigen, eene nieuwe opwekking voor een ieder, om voort te gaan op den weg die ten Hemel leidt, en dit is toch

wel het hoogste ja het eenige doel, waarvoor God ons het leven gaf.

In zoo verre het voor dit boekje noodig was, heb ik zorg gedragen het zoo nuttig mogelijk te doen zijn tot het doel waarvoor het bestemd is, te weten: Eene ware godsvrucht tot de H. Maagd te bevorderen, niet alleen door Hare verhevene voorrechten aan te toonen, maar vooral door eene duidelijke verklaring te geven van Hare feesten, ter wier meer waardige viering ik deze Novenen samenstelde. Ik heb de voornaamste bewijzen en het grootste gedeelte van mijne stof getrokken uit de H. Schriftuur, die, als het woord van God voor het oor van elk Christen van het grootste gezach is, en in zijn hart eene vuriger liefde doet ontstaan. Ik heb er verscheidene gezegden van de H. Kerkvaders door heen gevlochten en bij voorkeur die, welke mij bekend waren als het treffendst te zijn. Ook heb ik eene keuze gedaan in het overschoone boek van den H. Alphonsus van Liguori, de Gloriën van Maria genaamd; een boek, waarin deze Heilige de rijkheid uitstort van die vurige liefde, waar-

mede zijn hart voor de Allerheiligste Maagd bezielde was. In de geestelijke overwegingen heb ik mij meestal aan de eeuwige waarheden gehouden, daar zij een ruimer veld aanbieden ter behandeling van heilzame overpeinzingen; van die overpeinzingen welke het meest geschikt zijn voor het grootste gedeelte der lezers, wijl ze vooral dienen om de goeden staande te houden op den weg, dien zij ingeslagen hebben, en de verdoodden te doen terugkomen van hunne dwalingen. Eindelijk heb ik getracht beknopt te zijn, daar het mijn doel was de Novenen te schrijven in het bijzonder voor de christelijke huisgezinnen, die gewoon zijn zoodanig eene hulde aan de H. Maagd te brengen en niet vele stonden kunnen wijden aan gezamenlijke godsdienst-oefeningen. Ziedaar alles, vrome lezer. Als ge door het gebruik van deze bladen eenige geestelijke vruchten mocht plukken; als uwe liefde tot de H. Maagd toegenomen, en uw vertrouwen op haar versterkt mocht zijn, gedenk dan mijner in de gebeden, die ge tot deze allerbeminlijkste Moeder opzendt;

wederkeerig zal ik u denzelfden dienst bewijzen. Laat ons in Maria vertrouwen stellen; laat ons elkander aanbevelen aan hare alvermogende voorspraak. Zij is onze hoop en ons leven; zij is de boog van vrede rondom den troon van God, zij is het heil der wereld!

Moge het Gode behagen dat wij, na in dit oord van ballingschap op eene harer waardige wijze de feesten van Maria gevierd te hebben, ook mogen binnengaan in de zuivere vreugde des Hemels, om aldaar die feesten van Maria, welke reeds hier dagen van vrede, van liefde en heiliging waren, in alle eeuwigheid met den grootsten luister te vieren.

**Aanroeping van den H. Geest, om
zich iederen dag der Novene
voor te bereiden.**

Antiph. Kom Heilige Geest, vervul de harten uwer geloovigen, en ontsteek in hen het vuur uwer liefde.

Ÿ. Zend uwen Geest uit en zij zullen geschapen worden.

℞. En Gij zult het aanschijn der aarde vernieuwen.

LAAT ONS BIDDEN.

O God, die de harten der geloovigen door de verlichting van den H. Geest hebt geleerd, geef dat wij in denzelfden Geest wat recht is mogen smaken, en ons altijd over zijne vertroosting verheugen. Door Christus onzen Heer. ℞. Amen.

GEBEDEN TOT VOORBEREIDING.

(Men zou bij de bovenstaande aanroeping tot den H. Geest ook eene van de drie volgende gebeden kunnen voegen, en ze bij afwisseling nemen voor de verschillende Novenen, of voor de verschillende dagen van elke Novene.)

II.

In Uwe tegenwoordigheid nedergebogen, o Heer! aanbidden wij U als onzen God, en roepen wij U aan als Vader der oneindige barmhartigheid. Verhelder ons verstand met

het licht des geloofs; versterk onze ziel door de hoop; ontsteek in ons hart de vlammen der goddelijke liefde; maak ons geschikt om in ons de kostbare gaven van Uwe genade op te nemen, en er met getrouwheid aan te beantwoorden. Maria, Moeder van God, bid voor ons!

II.

Geheel vernederd voor U, o Heer en teeder geliefde Zaligmaker! smeeken wij U medelijden met ons te hebben en ons in Uwe barmhartigheid op te nemen. Verwaardig U, o Heer! in ons het werk Uwer handen te herkennen; zie neder op het bloed, voor onze verlossing en zaligheid gestort. Open de ooren van ons verstand, opdat wij Uwe goddelijke stem mogen hooren, en bereid ons hart, opdat het zich met gehoorzaamheid onderwerpe aan Uwen Goddelijken wil. Moeder des Zaligmakers, bid voor ons!

III.

In Uwe tegenwoordigheid bijeen gekomen, o God van eeuwige liefde! bieden wij U de hulde aan van ons geloof. Houd niet op, o Heer! ons verstand te verlichten, onzen zwakken wil aan te sporen en te ondersteunen, opdat wij in alles met Uwe genade en overgrootte liefde medewerken. Moeder der goddelijke genade, bid voor ons!

**Novene om zich voor te bereiden
tot het feest van de Onbevleete
Ontvangenis van de Allerhei-
ligste Maagd Maria.**

EERSTE DAG.

VAN HET BEGIN DER WERELD AF BEPAALDE GOD
DE ONBEVLEKTE ONTVANGENIS VAN MARIA.

I. Groot waren de rampen, die de zonde aan onzen eersten vader bracht, en, in hem, aan al zijne nakomelingen. Op eene droeve wijze verloor Adam Gods genade en vele andere edele gaven, waarmede de menschelijke natuur bij haar worden verrijkt was, en bracht het vonnis der eeuwige vervloeking over zich, en eene op-een-volging van ontelbare rampen en smarten. Datzelfde ongeluk had in hem allen getroffen. Aldus kwam door de wanjungst des duivels de dood in de wereld, en maakte de ongehoorzaamheid van één mensch allen tot zondaars.

Doch in zijne overgrootte barmhartigheid

koos God reeds toen voor ons eenen hersteller van het kwaad in den persoon van Jesus, Zijn eenig-geboren Zoon. Terzelve tijd koos de Heer eene vrouwe, die Hij bestemde om Moeder te worden van Zijnen Zoon, als Deze, door Zijne mensch-wording, ons zou komen verlossen.

II. Nauwelijks hadden onze ongelukkige stam-ouders, door den duivel aangespoord, hunne noodlottige zonde voltrokken of God verweet hun hunne misdaad. Daarna sprak Hij tot de slang deze gedenkwaardige woorden: Ik zal vijandschap stellen tusschen u en de vrouwe; tusschen uwe nakomelingschap en de hare, en zij zal u den kop verpletteren. Daar nu Maria de vrouwe was, die over de macht des duivels moest zegevieren, duldde God niet dat zij ooit, in welken tijd ook, slavinne der zonde zou zijn, dat ooit de zonde zelfs voor een enkel oogenblik haar beheerschen zoude. Integendeel; God omsloot haar met Zijne alles-vermogende kracht, maakte hare wegen onbevlekt, en liet nooit toe, dat haar voet in het minste ten kwade zoude keeren. Toen de duivel door zijn venijn reeds het geheele menschelijk geslacht had besmet, was Maria nog altijd zuiver van de minste zonde; en wijl Gods Moeder, om de verdiensten van haren Zoon, door de goddelijke genade beschermd

werd, kon de helsche slang, zooals reeds Origenes in de eerste eeuwen der Kerk zeide, haar niet schaden.

III. God haat de zonde, en kan niet anders dan een gevoel van afkeer hebben voor hen, die zich aan zonde hebben schuldig gemaakt; daarom was het, dat Hij niet toestond dat de schoone ziel van Maria er ook maar vluchtig door besmet zoude worden. Als dit zoo is, welk eenen afschuw moeten wij dan niet van de zonde hebben! Met hoeveel zorg moeten wij niet onze ziel van de zonde zuiveren, wanneer wij ons daaraan hebben schuldig gemaakt! Hoochez de zonde ontvluchten als wij nog onschuldig zijn! Wat ik u bidden mag! Laat ons nu, terwijl wij ons met onze voorsprekeresse verheugen, omdat zij in hare Ontvangenis rein bleef van elke smet, laat ons nu tot haar gaan, opdat zij voor ons de vergiffenis voor al onze zonden verkrijge, en de genade van in het vervolg nooit meer in zonde te vervallen. Ja, daarom smeeken wij U, o allergezegendste Maagd! erlang voor ons, dat wij gezuiverd mogen zijn van de zonden, waaraan wij ons gedurende ons leven hebben schuldig gemaakt en bid voor ons, opdat wij, geholpen door uwe machtige voorspraak, onze zielen zuiver houden, tot dat wij eenmaal bij u in het Paradijs mogen komen. Onbevleete Maagd.

toevlucht der zondaren, Maria, bid voor ons! Amen.

Vers en gebed voor alle dagen der Novene.

Y. Uwe onbevleete ontvangenis, o H. Maagd en Moeder Gods,

B. Heeft aan de geheele wereld vreugde verkondigd.

LAAT ONS BIDDEN.

O God, die, door de onbevleete Ontvangenis der allerheiligste Maagd, voor Uwen Zoon eene Hem waardige woonstede hebt bereid; wij bidden U, dat, gelijk Gij haar, door den dood van Uwen Zoon, door U voorzien, van alle smet gevrijwaard hebt, ook wij, door hare voorspraak zuiver tot U komen mogen, door denzelfden Christus, onzen Heer. Amen.

TWEEDE DAG.

DE EEUWIGE VADER BEHOEDT MARIA VOOR DE ERFZONDE.

I. Dat God, de Vader, vóór alle eeuwen besloten had Maria voor de erfzonde te bewaren, geschiedde uit dezen hoofde, dat God haar Zijne eerstgeborene dochter wilde maken, wier reine ziel de meest begunstigde

in genade zoude wezen. Daarom laat de H. Kerk door Maria-zelve zeggen: „Hij, de Almachtige, schiep mij de eerste-bij-uitnemenheid onder alle schepselen.” Daarom is het dat de Allerheiligste Maagd van het eerste oogenblik harer wording af met de goddelijke genade werd omkleed, en daarom leefde zij met hart en ziel voor God, aan Wien zij van den oorsprong haars levens zoo geheel en al had toebehoord. Ja, reeds van dat oogenblik af bezat God Maria, om hare begenadigde ziel te onttrekken aan de slavernij des duivels. Hij, de Almachtige, wapende haren arm met kracht, en vernietigde de macht van Satan, die te vergeefs alles had aangewend, om de reine ziel van Maria te bezoedelen. Maar zij, de Onbevleete, zegenpraalde over Satan's macht, en verplette hem den kop.

II. Daarom kon God, de Vader, zich tot zijne teêrbeminde dochter Maria keerende, met recht Haar de woorden van het Hooglied toevoegen. Gelijk de Ielie onder de doornen, zoo zijt ge mij, geliefde vriendinne, onder al mijne andere dochteren. God zag de ziel van alle menschen besmet door de algemeene schuld der erfzonde. Maria alleen was rein en onbevleekt. En hoewel aan de zielen, die allen kinderen Gods zijn, geenzins de mogelijkheid ontnomen wordt,

om zich door de goddelijke genade schatten te vergaren, was echter de gezegende Maagd, door hare onbevleete Ontvangenis, de eerste in Gods genade. Ja, Maria overtrof een ieder op eene zóódanige wijze, dat slechts op haar alleen onvoorwaardelijk is toe te passen, wat God van de sterke vrouw wilde geschreven hebben: „Vele dochteren verzamelen schatten, doch Gij hebt ze allen overtroffen.” Daar alle menschen in zonden geboren worden, komen zij ter waereld als kinderen des doods. Maar Maria, die in zuiverheid en heiligheid werd ontvangen, zooals de H. Dionysius Alexandrinus zegt, is de eenige dochter des levens.

III. Indien Maria, als eerstgeborene dochter des Allerhoogsten, van de eerste stonde harer wording zuiver bleef en onbevleekt, zal God dan niet willen dat ook wij zuiver zijn van zonde? Wij, die volgens de woorden van den H. Joannes, kinderen Gods genoemd worden en dit in waarheid zijn? Maar welke zorg hebben wij tot nu toe aangewend om de zonde te ontvluchten, die op zulk eene schandelijke wijze de zielen verlaagt, welke er zich aan overgeven? Och laat ons tot de bij uitnemendheid geliefde dochter van den Eeuwigen Vader, tot Maria gaan, opdat zij, zonder acht te slaan op de menigvuldigheid onzer

zonden, ons haren bijstand verleene; en moge God door hare voorspraak onze zielen heiligen.

Ach Maria! wij bidden U, heb deernis met ons. Gij weet hoezeer wij uwe hulp behoeven. Bescherm ons. Maak, dat wij onze misdaden oprecht beweenen en ons nooit meer aan de zonde overgeven. — Onbevleete Maagd, allerzuiverste Moeder, bid voor ons! Amen.

DERDE DAG.

DE EEUWIGE VADER BEHOEDT MARIA VOOR DE ERF-ZONDE.

I. Eene andere reden, waarom de Eeuwige Vader Maria voor Adams zonde-schuld vrijwaarde, was deze: Hij bestemde Maria om Moeder te zijn van zijnen Goddelijken, zijnen eeniggeborenen Zoon. En daar God de Heer Maria tot eene woonstede wilde maken, waar zijn zoon op eene waardige wijze zou kunnen verblijven, versierde Hij hare ziel met de schoonste gaven; met gaven in allen deele veel verhevener dan die, welke ooit aan andere schepselen waren verleend. Maar als een eerste en bijzonder voorrecht wilde God, dat de schoone ziel van Maria in elke stonde van haar wezen met zulk eene reinheid was

omgeven, dat zij in deze deugd niet alleen alle menschen en engelen overtrof; maar, zooals de H. Anselmus zegt, de grootste was, die men, na God, zich zou kunnen voorstellen. En dit, wijl zoodanige staat betaamde aan haar, wier bemiddeling God aanwendde om ons zijn eenig-geboren Zoon te geven. Daarom is het, dat de allergezegendste Maagd met reden kon uitroepen: Groote dingen heeft Hij, de Almachtige, in mij gewrocht.

II. Dezelfde God, door wiens genade de Engelen, die nu nog in den Hemel zijn, zich vlekkeloos konden bewaren te midden van den afval van zoovele andere geesten, die hoewel deelgenoten van hunnen geluks-staat zijnde, aan de genade weêrstand boden, dezelfde God, die ons eerste oudren-paar het leven gaf in een staat van onschuld en genade; diezelfde God wilde ook, te midden der algemeene ellende van het menschelijk geslacht, Maria, de Moeder van zijn Zoon, de koningin der engelen en der menschen op gelijke wijze zuiver en onbevlekt bewaren. God wilde dat zij eeuwig zou schitteren door de schoonste gaven zijner genade, opdat de duivel nooit onzen goddelijken Verlosser zou kunnen verwijten, het leven ontvangen te hebben van eene vrouw, die, al ware het ook maar voor één oogenblik, aan

zijne macht onderworpen was geweest. Door eene enkele gedachte aan zijne Voorzienigheid bepaalde God aldus, ter eere van zijnen Zoon, dat de allergezegendste Maagd, van het eerste oogenblik van haar bestaan af, geheel zuiver en onbevlekt zou wezen, zoo als dit voegde aan haar, die eene waardige Moeder moest worden voor onzen Heere Jesus, den zuiversten bij uitnemendheid, den spiegel zonder smet, het Lam zonder vlek, dat kwam om de zondenschuld der wereld weg te nemen.

III. De reden waarom God wilde, dat door een overgroot wonderwerk in den gewonen loop der genade, Maria in onschuld en in heiligheid ontvangen werd, was deze: Zij moest op aarde de woonstede, het toevlugtsoord wezen van Zijn Eenig-geboren Zoon. Ook wij werden, door de goedheid des Almachtigen, een levende tempel van den Heiligen Geest: ten eerste in het H. Doopsel, en vervolgens telken male, als wij de genade te-rug ontvingen, die wij door de zonde verloren hadden. Maar welke waarde hechten wij aan den oneindigen schat der goddelijke genade? Voor welk eene nietige zaak wordt zij niet verworpen, wanneer men ze bezit? — En, wanneer men ze verloren heeft, welke moeite wordt er aangewend om ze weder te bekomen? Och, laat ons toch in ootmoed

tot Maria bidden. opdat Zij, die in alle eeuwen de goddelijke genade bezat, ook steeds die genade in onze harten doe huisvesten. — Maagd vol van genade! Maria, fontein der levende wateren, die de geheele aarde verkwikt, verwerf voor ons, dat we altijd in de liefde van God mogen leven, en onder uw geleide tot de eeuwige gelukzaligheid in den Hemel geraken. Onbevleete Maagd, Moeder der goddelijke genade, Maria, bid voor ons! Amen.

VIERDE DAG.

MARIA DOOR GOD DEN ZOON VAN DE ERFSCULD
BEHOED.

I. Indien God de Vader wilde dat Maria, als Zijne teederbeminde dochter, als de toekomstige Moeder van Zijn Eenig-geboren Zoon, reeds in de eerste oogenblikken harer wording van zonde vrij zou wezen, dan wilde God de Zoon dit niet minder, omdat Hij haar tot Zijne Moeder bestemde. Niemand, die geboren wordt, is in staat zichzelven zijne moeder te kiezen; maar dit was wel in de macht van den Zoon Gods. En met eigen hand vormde Hij haar voor Zich, zooals er geschreven staat: De goddelijke Wijsheid bouwde Zich eene woning, die

Haar uitsluitend toebehoorde en Zij bouwde Zich deze zóódanig als voegde aan hare zuiverheid, aan hare heiligheid. Hij, die heilig, onschuldig, zonder vlekken, afgescheiden van de zondaren is, koos zich eene Moeder, die, ook heilig en onschuldig zijnde, nooit in der eeuwigheid door eene enkele smet der zonde bezoedeld werd. — En, volgens het zeggen van Bernardinus van Siëna, vormde God haar voor zich in zulk een alleredelste natuur, in zulk eene volkomenheid van genade, als aan diegene betaamde, die Hij Zich-Zelfen tot Moeder verkoren had. Daarom koos Gods Zoon zich eene verblijfplaats, alwaar de staat van heiligheid tot de grootste volkomenheid was gebracht.

II. De II. Ambrosius leert ons zeer juist, dat de H. Maagd eene vaas is, die niet van aarde werd gemaakt, maar die in den Hemel gevormd is. Dit zeide hij niet, omdat de natuur van Maria niet van deze aarde was; maar, omdat zij door de genade hemelsch werd, daar Zij in zuiverheid en heiligheid boven de engelen uitblonk, wjl dit aan den koning van glorie betaamde, die verkoren had in haren schoot zijne verblijfplaats te nemen. Daarom was het lichaam van Maria, waarin dat van Gods eigen Zoon moest ontvangen worden, altijd zuiver, altijd onbevlekt, en op zóódanig eene wijze

dat Zij, gelijk de II. Kerk zingt, waardig was in haren gezegenden schoot het lichaam van Christus onzen Heer te dragen. Daar was noch verhevene deugd, noch volkomenheid die Zij niet bezat; en, als eerste en voornaamste gave werd Haar, volgens den II. Augustinus, zulk een schat van genade om overal de zonde te overwinnen toegekend, als paste aan Haar, die den vlekkelooze van natuur, onzen Heere Jesus Christus moest ontvangen en baren.

III. Indien God aan Maria de overgrootte genade toestond van de zonde te overwinnen en immer zuiver en onbevlekt te blijven, heeft Hij dan wellicht ook ons niet de middelen verschaft om het kwaad te ontvluchten? En wanneer wij ongelukkiger wijze, gevallen waren, hoe menigmaal heeft God ons niet zijne hulp verleend om weder op te staan? Wie is in staat Gods barmhartigheid naar waarde te prijzen? Die barmhartigheid waarmee Hij ten onzen opzichte handelt, door, als het ware, op ons te wachten; door ons tot Hem te roepen en door ons op nieuw tot zijne kinderen aan te nemen, als wij tot Hem wederkeeren? Maar helaas! Hoe dikwerf zijn wij doof gebleven voor de stem van God of hebben wij zelfs zijne goedheden misbruikt, om Hem nog dieper te krenken! Och, laat ons tot onze machtige Voorsprekeresse, tot

Maria gaan! Zij zal voor ons verwerven dat wij niet langer weerstand bieden aan de werkingen der goddelijke genade, noch afkeer gevoelen van God, die ons zoo zeer bemint. Maria, onze Beschermster! Ach, maak dat wij uwen goddelijken Zoon en U van gansch harte beminnen; dat wij niet meer ondankbaar zijn voor die groote weldaden, waarmede wij overladen werden, en dat wij niet langer aan de uitnoodigingen der goddelijke Voorzienigheid weerstand bieden! Allerbarmhartigste Maagd, Onbevleete Moeder, bid voor ons! Amen.

VIJFDE DAG.

MARIA DOOR GOD DEN ZOON VAN DE ERF- SCHULD BEHOED.

I. Toen de Zoon van God, die de ongeschapene wijsheid zelve is, hier op aarde een verblijf wilde oprichten, dat Hij-zelf wilde bewonen, zorgde Hij dat het Zijner waardig was, door het te heiligen zoo als er geschreven staat. »De Allerhoogste heiligde zijne woonstede.» Reeds van de overschoone stonde waarin Maria's bestaan een aanvang nam, werd Zij door God geheiligd, zooals de psalmist zegt: »God verleende Haar zijne hulp bij het krieken van den dageraad».

En, inderdaad, aan haar, die eene woonstede voor God moest worden, kwam het toe van ten allen tijde heilig en onbevlekt te zijn, daar dezelfde goddelijke Profeet gezegd had: »Aan uwe woning, o Heer, betaamt eene altoosdurende heiligheid». Ook had de Goddelijke Wijsheid reeds zelve verklaard, dat Zij nooit haar verblijf zou nemen in eene ziel van kwaden wille, noch in een lichaam dat door de zonde besmet was. Indien dus Gods Zoon, zooals de H. Kerk zingt, geen afkeer had van neêr te dalen in den schoot der Maagd, was het, omdat Maria altoos zuiver bleef van de minste zonde-vlek, en ten allen tijde versierd was met de goddelijke genade.

II. Door de oneindigheid Zijner verdiensten behoevde God de Zoon Maria voor de erfzonde, wjl zij de Vrouwe was, die Hij bestemde om Zijne Moeder te worden, als Hij, voor ons, de menschelijke natuur aan zoude nemen. Hij, die ons het gebod gaf onze ouderen te eeren, bevrijdde Maria Zijne Moeder van de ellende, die deerschuld aan allen had toegebracht. Van de beide wijzen, waarop God de zielen redden kan, die, in Adam, de slaaf der zonden en de prooi der hel geworden waren, koos hij voor Zijne Moeder de edelste: »DIE, WELKE VOOR EENE ZODANIGE VERLOSSING DE MEEST BEWONDERENSWAARDIGE WAS.» Want Hij zuiverde niet Maria's ziel,

toen zij reeds door de besmetting was aangetast, maar voorkwam die besmetting door haar met Zijne genade te beschutten. Terwijl wij dus allen in Jesus-Christus een Verlosser hebben van de erfzonde, en van alle zonden, waaraan wij ons hebben schuldig gemaakt, had Maria in Hem een Behoeder tegen de zonde, waaraan zij, door den val van Adam, onderworpen zou zijn geweest, en zij bleef onbesmet door eene bijzondere, eene aan haar alleen vergunde genade, daar ook de waardigheid van Moeder des Heeren, waarmede de gezegende Maagd bekleed moest worden, eenig en uitsluitend was.

III. Even als Maria door de toekomstige verdiensten van Gods Zoon voor de erfzonde werd bewaard, zijn ook wij vrijgekocht geworden door de schatten van het kostbare bloed onzes Heeren Jesus-Christus, toen de alles verwoestende zonde ons niet alleen van de goddelijke genade had beroofd en het Paradijs doen verliezen, maar ons ook tot slaven der Helle had gemaakt. De eenig geborene Zoon van God den Vader, die den Hemel en geheel de natuur verbaasde, toen Hij op aarde was nedergedaald om mensch te worden, beminde ons zóódanig dat Hij zich geheel en al voor ons ten beste gaf. Te midden van eene zee van verachtingen en in de grootste smarten offerde

Hij zijn leven voor ons op, onttrok ons aan de macht van Satan, herstelde in ons de genade Gods en schonk ons, opnieuw, de gelukzaligheid. Maar hoedanig is onze dankbaarheid geweest voor de onvergelykelijke weldaad van onze verlossing? Hoedanig is zij nu? O gezegendste der Maagden, gij weet hoezeer wij uwe hulp behoeven, om niet weder ondankbaar te zijn jegens uwen goddelijken Zoon, die ons, ten koste van zijn dierbaar bloed, heeft vrijgekocht!

Ach, verleen ons toch voortdurend uwe hulp, opdat wij in ons leven Jesus leeren dienen en beminnen, en door U, Hem in alle eeuwigheid in den Hemel mogen bezitten. Moeder van onzen Verlosser, onbevleete Maria, bid voor ons! Amen.

ZESDE DAG.

MARIA, DOOR GOD DEN II. GEEST VAN DE
ERFZONDE BEHOED.

De allerheiligste maagd Maria werd niet alleen van de erfzonde behoed door den wil van den Eeuwigen Vader, als zijne dochter; noch door de genade van God den Zoon als zijne Moeder, maar zij was er ook van behoed door de buitengewone eer, die hierbij gevoegd zou worden, de eer van Bruid van

God den H. Geest te zijn. De H. Geest. — die in de volheid der tijden moest nederdalen om Maria te overlommeren, en haar Moeder te doen worden van den Zaligmaker, — wilde haar, van het eerste oogenblik van haar bestaan, heilig en onbesmet. Hij liet niet toe dat zijne zoozeer beminde Bruid ooit al ware het slechts een enkel oogenblik, in 's duivels macht zoude verblijven. Daarom berustte in Maria, als in eene geheiligde stad, de genade van den goddelijke door alle eeuwen heen. Zij alleen behaagde bij uitnemendheid aan den Heer, zoo als blijkt uit de woorden waarmee de H. Kerk haar begroet, want zij was voor God den H. Geest, haren hemelschen Bruidegom, een tempel waar nooit de minste onreinheid binnen kwam.

Wanneer een aardsche bruidegom in zijn vermogen had zijne bruid toe te rusten met de hoogste gaven, die ooit de schepselen Gods onderscheiden, met wat rijkdom van deugden en aanminnheden zou hij haar niet begiftigen. En het was in de macht van God den H. Geest zich eene bruid te vormen, die zijner waardig was.

Met hoeveel genade, met welk eene zuiverheid zal dus Hij, die alvermogend is, Maria niet begiftigd hebben van de eerste stonde harer wording af! O reeds in dat

oogenblik kon Hij de Allerheiligste Maagd, die door zijne kracht zonder smet ontvangen werd, begroeten met de woorden van het Hooglied: »Gij zijt geheel schoon, mijne vriendinne, en zonde hebt ge niet in U." Van dat oogenblik af kon de Goddelijke Trooster zeggen. »Eenig is mijne duive, eenig mijne uitgelezene." Eenige duive, door de Haar aangeborene onschuld waarmede Zij, als buitengewoon voorrecht, versierd was; eenige uitgelezene, door die overmaat van genade die alleen aan Maria was toege-deeld.

III. Hoe schoon moest niet de ziel van Maria zijn, daar zij zuiver en onbevlekt ontstond door den machtigen adem van den Geest, die alles bezielt? Zij zagen Haar de dochteren van het Hemelsche Sion en roemden Haar gelukzalig. Maar wat was de oorzaak van hare schoonheid anders dan de goddelijke genade, waarmede zij op zulk eene edele wijze omgeven was? Hoe schoon is zelfs onze ziel in de oogen van God en voor den aanblik van het Paradijs, wanneer de genade in haar kan werken? Deze genade maakt Maria niet eene dienstmaagd, maar de vriendinne van God; niet alleen de vriendinne, maar de dochter; niet alleen Gods dochter, maar zijne bruid. Allergezegendste Maagd, bid voor ons, opdat wij

nooit, — het zij door aan onzen hoogmoed eenige voldoening te geven, het zij door een vluchtig genot, of op welke wijze ook, — den oneindigen schat der goddelijke genade verliezen. Verwerf ons de kracht om weêrstand te bieden aan alle aanvallen, die strekken kunnen om in ons de goddelijke genade te doen verminderen. Herinner ons gedurig en leer ons overwegen dat niets ons tot voordeel is, indien wij daardoor de goddelijke genade zouden verliezen. Zetel der wijsheid, onbevleete Maagd Maria, bid voor ons! Amen.

ZEVENDE DAG.

MARIA DOOR GOD DEN H. GEEST VAN DE
ERFZONDE BEHOED.

I. Toen God de H. Geest de gezegende Maagd Maria tot Zijne bruid verloor, verlangde Hij, dat zij die gesloten tuin zoude wezen, waarin nooit de vijanden konden binnen dringen, om er eenige schade te berokkenen, en die verzegelde bron, wier zuivere wateren nooit door iemand konden beroerd worden. Zoo had God de H. Geest aan de bruid in het Hooglied, die slechts eene flauwe afbeelding van Maria was, gezegd: 'Gij zijt een gesloten tuin, beminde zuster

en bruid! een gesloten tuin, eene verzegelde bron". En dit was Maria in den volsten zin des woords; want, volgens de woorden van den H. Hiëronimus, behaalde de arglistigheid des vijands nooit de minste overwinning op Maria, wier ongeveinsde onschuld zelfs niet door de schaduw van eenig kwaad kon beneveld worden. Zij was een gesloten tuin, maar vol van de welriekendste geuren van het Paradijs en nooit ontbloemd ten gevolge der zonde. Zij was eene heldere fontein; voor altijd verzegeld, opdat de hel hare verdorvene dorst nimmer aan de reine wateren zou kunnen lesschen, wateren van heil, waaraan de wateren des eeuwigen levens moesten ontspringen, en wier volheid wij allen zouden genieten.

H. God de H. Geest vond het grootste welbehagen in Maria, zijne bruid. Hij beminde haar meer dan al de engelen en heiligen te zamen, en stelde haar boven allen, doordat Hij in haar de volheid Zijner genade uitstortte. Hij beminde haar van den beginne af en van den beginne af verhief Hij haar tot den hoogsten trap van volmaaktheid, daar Hij de grondvesten van deze geheimzinnige stad op de heilige bergen plaatste, en aan de poorten van deze stad, het geheimzinnige Sion, de voorkeur gaf boven alle de tabernakelen van Jakob. God de

H. Geest stelde deze grondvesten zóó hoog omdat Maria, die in de grootste heiligheid ontvangen werd, meer dan eenig ander scep- sel rijk was in hemelsche gaven. Hij had eene voorliefde voor hare verhevene poorten, omdat de Allerhoogste aanhoudend ter harer verdediging had gewaakt, en zij zich nooit voor de zonde geopend hadden, Hij gevoelde zich tot hen getrokken, dewijl de vorst der duisternis nooit iets tegen ze ver- mocht.

III. Indien Maria zoo zeer door haren god- delijken bruidegom, den H. Geest, bemind werd, omdat ten allen tijde in haar die een- voud en reinheid schitterden, waarmede Hij haar in het eerste oogenblik harer ontvange- nis begiftigde, dan kunnen wij ons tevens verzekerd houden dat God die zielen met vaderlijke teederheid bemint, welke, door de genade verreezen zijnde, zich in zijne liefde vrij van zonden houden! O hoezeer vereenigt God die zielen niet met zich, door haar in een zekeren zin deel te doen nemen aan de god- delijke natuur, en haar als één met zich te doen zijn. Want God zelf heeft gezegd: »Hij, die den Heere aanbangt is van een en den- zelfden geest met Hem." Welke dwaas- heid is het dat zulk een overgroot voorrecht niet naar waarde te schatten, en zich met geheel andere gedachten bezig te houden, dan

die, van aangenaam te zijn aan God! Maria! een ieder van ons verheugt zich over den rijkdom uwer genade! Och! ondersteun ons toch! Het is God zelve die ons tot u zendt, opdat gij ons zoudt redden! Mochten wij, door uwe barmhartigheid, de goddelijke genade voor altijd op aarde, en de eeuwige glorie in den Hemel bezitten! Machtige Maagd, onbevleete Maria bid voor ons! Amen.

ACHTSTE DAG.

MARIA, VOOR DE ERFZONDE BEHOED, OMDAT ZIJ ONZE VOORSPREKSTER EN MIDDELARESSE IS.

I. Daar ééne vrouw de droeve oorzaak was geweest van den ondergang des eersten mans, en in hem van geheel het menschelijk geslacht, zoo wilde God dat ook door de werking eener andere vrouw de menschen op nieuw tot den staat van genade zouden wederkeeren. Maar dewijl deze nieuwe Eva, deze moeder des levens, zooals de gezegende Maagd door den H. Athanasius genoemd wordt, diegene was, door wier bemiddeling alle menschen de genade en de zaligheid zouden te-rug bekomen, zoo volgt hieruit, en met reden, dat Zij boven allen verheven moet zijn door een overvloed van

hemelsche gaven, en in alle eeuwigheid aan het allerzuiverste oog van God behagen moest. Maria, aan wie zulk eene groote roeping ten deele was gevallen, moest niet alleen de uitverkorene zijn, maar de uitverkorene bij uitnemendheid te midden van Eva's dochteren, en het schoonste, het zuiverste, het heiligste aller schepselen. Daarom is het dat Maria, zooals de II. Petrus Damianus zich uit, niet het minste gemeen had met de zonde-smet waarmede Adam al zijne nakelingen bezoedelde, alhoewel Zij toch eene zijner dochteren was; daarom verkrijgen wij, als kinderen van Adam die ook kinderen der zonde zijn, onze verlossing en zaligheid door de bemiddeling van Maria, wijl God, zooals de II. Ephrem zegt, Haar als middelaressse van het heelal had aangesteld.

II. Daar Maria de verhevene vrouwe was, door wier bemiddeling de menschen van de algemeene schipbreuk der zonden gered moesten worden, droeg God zorg, dat Zij niet door den stroom der zonde werd medegesleept, maar geheel alleen, gelijk de arke van Noach, op de alles vernielende wateren dreef, om niet slechts een klein getal, maar alle menschen voor den eeuwigen ondergang te behoeden. Dewijl Maria verkoren was tot het verhevene werk onzer verlossing, stortte de II. Drievuldigheid in de Allerheiligste

Maagd de volheid harer gaven uit. Daarom was, volgens het zeggen van den H. Joannes Damascenus, de ziel van Maria een uitverkoren lusthof, waarin de helsche slang geen toegang vond. Wyl Maria bestemd was om de Zon van Rechtvaardigheid te overdekken, te omhullen en tusschen God en de menschen de middelaresse van genade en barmhartigheid te zijn, daarom was Zij, volgens den H. Hiëronymus, een zuiver wolkje dat door alle eeuwen heen, schitterde met den heldersten glans.

III. Indien wij ons in vele onzer behoeften niet tot God durven wenden, omdat wij ons hiertoe wellicht te onwaardig gevoelen, daar we ons zoo menigmaal aan de zonde hebben overgegeven, laat ons dan onze toevlucht tot Maria nemen, die immer welgevallig was aan Gods oog, en dierbaar aan zijn hart, omdat Zij, reeds in hare ontvangenis, zonder vlekken was. Gaan wij tot Maria, omdat Zij eene voorsprekeresse is, die het innigste medelijden voor ons gevoelt, en voor den troon der goddelijke barmhartigheid onze belangen aan God opdraagt. Zenden wij tot Haar onze smeekingen op uit dit dal van tranen. Nog nooit heeft iemand, die tot Haar zijn toevlucht nam, zich verlaten bevonden. Ach, gezegende Maagd, verhoor uwe dienaarren, die, in ootmoed neêrgekniel, bij God

uwe, zoo veel vermogende tusschenkomst in-
roepen. Wij bidden u, dat gij nu en al-
toos onze toevlucht, onze beschermster, onze
steun wilt zijn! Moeder van barmhartigheid,
onbevleete Maagd Maria, bid voor ons!
Amen.

NEGENDE DAG.

MARIA VOOR DE ERFZONDE BEHOED, OMDAT WIJ
DOOR HARE TUSSCHENKOMST VAN DE STRAF-
FEN DER ERFSCHULD BEVRIJD Zouden
WORDEN, EN ZIJ ONZE MIDDELA-
RESSE BIJ GOD MOEST ZIJN.

Dewijl God in zijne voorzienigheid en in
zijn medelijden met ons besloten had, dat
wij door Maria's tusschenkomst van de straf-
fen der erfschuld bevrijd zouden worden en
zij de heilbode moest zijn, door wie vrede
tusschen God en de menschen zou geboren
worden, wilde Hij de allerzuiverste Maagd
ten allen tijde rein zien zelfs van de ge-
ringste zonde. Wanneer iemand over vrede
komt onderhandelen, moet hij zeker geen
vijand van den beleedigde wezen, en nog
veel minder zelf deel genomen hebben aan
het onrecht dat den beleedigde is aangedaan.
Daarom verscheen Maria te midden der zoo
diep-gevallene nakomelingen van Adam, en

bleef zij de immer schoone en onbevleete voor het oog van God, zooals dit voegde aan haar, die mede moest werken tot de algemeene verlossing der menschen. — Ja Maria, die glansrijke boog van vrede rondom den troon des Heeren, schitterde in alle eeuwen door de liefelijke kleuren der reinste deugden, en nimmer werd hare glorie ook slechts door eenen zweem van zonde verduisterd.

Dit geschiedde niet alleen voor de eer van God, die Maria tot zijne moeder had verkooren, maar ook ten onzen voordeele, want in Maria gaf de Allerheiligste Drievuldigheid aan ons eene middelaresse, die medelijden met ons gevoelde, die onze voorsprekeresse wilde zijn, en door wier tusschenkomst wij van den staat van zonde tot den staat van genade zouden wederkeeren.

II. Alhoewel Maria nog niet verheven was tot de onvergelykelijke waardigheid van Moeder des Heeren toen de aartsengel Gabriël haar begroette met de woorden: „Gij zijt vol van genade,” was het toch met volle regt dat hij, na deze groetenis tot haar zeide: „*De Heer is met U;*” als ook „*Ge hebt genade bij God gevonden!*” In de persoon van de bruid in het Hooglied zegt Maria zelve dat zij vrede bij den Heer gevonden heeft.

Vrede en genade vond Maria ten allen tijde voor het aanschijn van God, omdat zij

zic
aar
we
ic
zō
Ma
de
du
he
In
he
zo
re
me
ve
me
ha
zij
vo
to

sch
is
zo
oo
wo
te
da
vo
luf

zich nooit anders dan zuiver en onbevlekt aan zijne oogen vertoonde. Maria alléén werd zonder zonde ontvangen, omdat een ieder van ons door de algemeene ramp in zonde geboren is. God verhief de glorie van Maria boven die van alle schepselen, wijl deze ellendig en diep gevallen zijn. Indien dus aan Maria veel macht gegeven werd, is het, omdat wij zoo zwak en ongelukkig zijn. In zijne Voorzienigheid maakte God de Allerheiligste Maagd zoo zuiver, zoo glorievol en zoo machtig, om aan ons eene voorsprekeresse te geven, wier bemiddeling zou kunnen medewerken om ons te verlossen uit de sla-vernij der zonde. God gaf ons in Maria eene moeder, zooals slechts zijne oneindige barmhartigheid ze ons schenken kon, en zooals zij behoorde te zijn voor onze zwakheid, voor onze ellende en voor den ongelukkigen toestand, waarin wij ons bevinden.

III. Ja, vol van genade en rijk aan hemel-sche gaven is de Allerheiligste Maagd. Dit is zij niet alleen voor zich-zelve, maar bijzonder voor ons, arme zondaren, opdat wij ook door hare voorspraak geholpen zouden worden. Maria heeft vrede en genade bij God terug gevonden niet zoozeer voor zich — daar zij toch TEN ALLEN TIJDE IN HET BEZIT DEZER VOORRECHTEN WAS — als wel voor ons, ongelukkige nakomelingen van de eerste zonda-

res. Laat ons dan in tegenspoed, in droefheid, in gevaren, in de angstvalligheden voor onze eeuwige gelukzaligheid onze toevlucht tot Maria nemen. Zij is zoo goedertieren en vol van medelijden. Zij verleent zoo spoedig hare hulp aan allen, die hare voorspraak inroepen. Ongelukkig is alléén de mensch, die verzuimt zich tot Maria te wenden, daar hij zich in gevaar stelt voor eeuwig verloren te gaan. Laat ons dan met vertrouwen ons tot dien troon van barmhartigheid begeven, om daar den steun te vinden, dien wij in alle onze behoeften noodig hebben. Die Maria gevonden heeft, zal het LEVEN wedergevonden hebben, en van God de eeuwige gelukzaligheid bekomen.

O, Maria! indien het waar is, dat niemand verloren gaat, die uwe bescherming inroept; indien dit rampzalig lot alleen den ongelukkige wacht, die nalaat tot U zijne toevlucht te nemen, dan zullen wij, o Moeder van barmhartigheid, zonder ophouden tot U bidden, opdat Gij onze hulp moogt blijven in de veelvuldige gevaren, waarin wij ons bevinden. Wees onze voorsprekeresse gedurende ons leven, onze troost in ons stervensuur, en maak dat wij, door uwe voorbede, elkaâr behouden in het Paradijs mogen wedervinden. Amen.

Deure des Hemels, Onbevleete Maagd Maria, bid voor ons! Amen.

**Novene ter voorbereiding van
het feest der Geboorte van
de Allerheiligste Maagd.**

EERSTE DAG.

DE GEBOORTE VAN MARIA GEEFT EERE AAN GOD.

I. God heeft alles door zich-zelfen gemaakt. Het doel van alles wat door Hem geschapen werd, is Zijne eigene verheerlijking. Aan de goddelijke Voorzienigheid betaamde geen ander einde voor zijne werken als dit verheven, dit edel doel, dat alleen der Godheid waardig is. Maar, indien God door zijne werken verheerlijkt wordt, zal deze verheerlijking zooveel te grooter wezen, hoe volmaakter die werken zijn, dewijl de eer daarvan tot den Schepper wederkeert. Onze-Lieve-Vrouw, onze Moeder, de Allerheiligste Maagd Maria, wier geboortedag wij gaan vieren, was het schoonste, het voortreffelijkste werk van Gods Almogendheid, niet alleen, omdat zij reeds onbevlekt in hare

ontvangenis was, maar, omdat zij met de heerlijkste gaven der natuur en der genade be-deeld werd, daar God in haar de allerheiligste menschwording van den Zaligmaker heeft gewrocht. Welk eene glorie moet dan niet heden, den dag, waarop Maria het levenslicht ontving, wederkeeren tot God den Heer! De veertig eeuwen, dat het heelal bestond, hadden te zamen aan God niet zulk eene eer kunnen geven, als Maria Hem bracht in hare eerste verschijning op deze wereld, daar zij verrijkt was met de meest uitgelezene voorrechten; daar zij èn door de goddelijke Voorzienigheid èn door het medelijden van God met onzen toestand, verkoren was tot de hooge bestemming van Moeder Gods, en daardoor ook tot medewerkster aan de verlossing van het menschelijk geslacht.

II. Toen op het bevel van God alle schepselen uit het niet ontstonden, vond God in hen zijn welbehagen, loofde ze met eigen mond, en zeide, dat ze zéér goed waren, omdat zij op eene bewonderenswaardige wijze aan het doel beantwoordden, waarvoor Hij ze geschapen had. - Maar, omdat Maria sints lange alle schepselen in volmaaktheid overtroffen had, gaf zij in hare geboorte eene veel grootere eer aan God-den-Heer dan geheel het menschelijk geslacht te-zaam. Indien

de Hemelen de glorie van God vertellen, indien het firmament de werken zijner handen verkondigt; indien de aarde vol is van zijne heerlijkheid en God te midden zijner Heiligen geprezen en vereerd wordt, welk eene glorie zal dan niet de geboorte van Maria aan den Heer gegeven hebben; daar hare schoonheid schooner was dan die der Hemelen, daar hare zuiverheid die der sterren overtrof, en zij in volmaaktheid alle schepselen te boven ging? Zeker was die glorie groot; ja, zóódanig, dat zelfs in de verste verte de mensch haar niet begrijpen kan; en evenmin als het hem gegeven is om door te dringen in de volheid der hemelsche gaven, die Maria in hare geboorte versierden, evenmin kan hij zich een denkbeeld vormen van de glorie, waarmede God de Heer Maria reeds vóór hare geboorte omgaf.

III. Indien God alles gemaakt heeft voor zijne eigene glorie; indien hij verlangt dat elk een slechts voor die glorie arbeide; indien Hij daarop najverig is, en verklaart, dat Hij zijne glorie nooit aan een ander geven zal, dan is het duidelijk, dat wij uitsluitend voor Gods eer geschapen zijn, en Hem op geen betere wijze kunnen verheerlijken dan met eene groote nauwgezetheid in het vervullen van zijnen heiligen wil. Daar nu God de Heer-zelf gezegd heeft, dat zijn

wil bij uitnemendheid de heiliging onzer zielen is, kunnen wij door niets anders aan het verheven, aan het eenig doel beantwoorden, waarvoor Hij ons het leven gaf, dan door een aanhoudend streven tot de veredeling van onze ziel. Laten wij dan God verheerlijken door onzen voortgang op den weg der zaligheid! Laten wij ons best doen, om op eene Gode-welgevallige wijze mede te werken tot het einde, waarvoor wij geschapen zijn! Laten we dit vooral doen, in deze dagen, waarin wij ons voorbereiden om het geboortefeest te vieren van Maria, die het reinste, het meest volkomene onder alle schepselen is.

Heilig kindje, dat met zulk een schat van genade bevoorrecht waart, en reeds in uwe geboorte de grootste hulde aan God den Heer gegeven hebt, wij bidden u door deze voorrechten, dat Gij voor ons de genade verkrijgen moogt van onze zielen te heiligen en aldus mede te werken aan de vervulling van Gods heiligen wil, wijl dit voor ons de onontbeerlijkste, de voornaamste van alle gaven is. En toch, lieve Moeder, vertrouwen wij deze genade te verwerven, daar wij ze vragen door de oneindige verdiensten van Christus uwen Zoon, en door uwe alles vermogende voorpraak. Maria, heil van allen, die u aanroepen, Onbevleete Maagd, bid voor ons! Amen.

Vers en gebed voor elken dag dezer Novene.

℣. Wij vieren de geboorte der H. Maagd Maria.

℞. Van haar, wier glorievol leven alle kerken opluistert.

LAAT ONS BIDDEN.

Wij bidden u, Heer schenk aan uwe dienaars de hemelsche gave uwer genade, opdat aan hen, voor wie de moederwording der H. Maagd de oorsprong van zaligheid is geweest, de plechtige viering harer geboorte vermeerdering van vrede schenke. Door Christus onzen Heer. ℞. Amen.

TWEEDE DAG.

DE GEBORTE VAN MARIA VERHEUGT DEN HEMEL.

I. Naar mate dat Gods eer door de geboorte van Maria werd verhoogd, moesten ook de hemelingen zich verheugen. Indien nu reeds de engelen, die eerstelingen der schepping, te zamen jubelden en des Heeren lof bezongen bij den schitterenden glans der vonkelende morgensterren, welk eene vreugde moeten zij dan niet gevoeld hebben bij de geboorte van Maria, de Maagd die in luister den sterrenglans te boven ging, daar Zij

als eene uitverkorene zon op deze aarde verscheen. Even als getrouwe onderdanen feest vieren bij de geboorte der kinderen van hun vorst, even zoo moest in den Hemel de overwinning van God bezongen worden, en de grootste vreugde heerschen op den dag, waarop de dochter van God den Vader, de moeder van God den Zoon, de bruid van God den H. Geest geboren werd. O, welk een verheven lied zal door de gewelven des Hemels weêrklonken hebben, om God te danken en te loven gedurende de oogenblikken, dat Maria aan de wereld gegeven werd! want Zij was de onbevleete, voor wie de engelscharen met den grootsten eerbied, met de grootste vreugde zouden neêrgekniêd zijn, om Haar reeds toen te begroeten als hunne koningin voor alle eeuwen der eeuwen.

II. Daarenboven was Maria de verhevene, door wier tusschenkomst ontelbare heiligen van beider kunne plaats zouden nemen op de zetels der gevallen engelen, die zoo vele eeuwen lang door Lucifers opstand onbezet waren gebleven; zoodat door Haar het getal weder aangevuld zou worden der Luciferisten die door alle eeuwen heen den lof des Allerhoogsten hadden moeten bezingen. Welk eene zaligheid zal er dus over de geboorte van Maria in den Hemel geweest zijn, wijl deze, door hare medewerking op nieuw met

heiligen zoude bevolkt worden! Indien er daar boven reeds vreugde is over één zondaar, die de zonde verlaat en zich van ganscher harte tot God bekeert, zoo zal daar zeker eene nog veel grootere vreugde, ja zelfs een jubelfeest geweest zijn op den heilaanbrengenden dag, waarop Maria het levenslicht ontving; want, door Haar zouden genade en vergiffenis tot de zondaren wederkeeren en dit op eene zóódanige wijze, dat deze ongelukkigen Maria hunne hoop en toevlucht zouden noemen door alle eeuwen. Was het niet door de barmhartigheid van Maria, dat geheel het menschelijk geslacht zich met God moest verzoenen. Was het niet door Maria, dat er tusschen God en de menschen op nieuw vrede zoude gesloten worden? Met recht vierden dus de engelen den geboortedag van Maria, met recht jubelde geheel het Paradijs.

III. Over een zondaar die zich van harte tot God bekeert verheugen zich de hemelingen op eene bijzondere wijze. Mocht er onder ons iemand wezen, die de goddelijke genade verloor door zich aan de zonde over te geven, ach! dat hij niet toeve om door het redden van zijne eigene ziel aan het hemelsch hof zulk een reden tot innige vreugde te geven! Indien wij vroeger de vermetelheid gehad hebben tegen onzen hemelschen Vader op te staan; den Zone Gods opnieuw

in ons te kruisigen, en God den H. Geest te bedroeven, laat ons dan nu in diepen ootmoed om genade en vergeving vragen. God is barmhartig, Hij is getrouw; met het grootste medelijden zal Hij ons weder tot zijne kinderen aannemen, wanneer wij, met een verbrijzeld hart, berouw gevoelen over de zonden, die wij bedreven hebben. Zoo de Hemel jubelde bij de geboorte van Maria, omdat door haar de macht der Hel *zoude* vernietigd worden, zal er ook zeker de grootste vreugde heerschen wanneer wij, door de genade Gods, in ons die macht vernietigen. Ja, niet alleen zal er groote vreugde wezen bij de wedergeboorte van onze zielen, maar zelfs iederen keer, als in ons de heilige liefde tot God vermeerderd wordt.

Onbevlekt Kindeke, dat altoos zoo welgevallig was aan de allerzuiverste oogen van God! laat uwe machtige voorspraak ten onzen voordeele werkzaam zijn; verkrijg voor ons, niet alleen de vergeving onzer zonden, maar ook de genade van God nooit meer te beledigen, noch ooit weder schuldig te zijn voor de oogen van zijn hemelsch Hof! Troost der bedrukten, onbevleete Maria, bid voor ons! Amen.

DERDE DAG.

DE GEBOORTE VAN MARIA BRENGT VERTROOSTING
AAN DE AARDE.

I. Door hare geboorte deed Maria niet alleen den Hemel feest vieren, maar bracht zij ook vertroosting en vreugde aan de aarde. Er waren reeds zoo vele eeuwen voorbij gegaan, en nog wentelde zich de aarde te midden der duisternissen; nog lag zij begraven onder de schrikwekkende schaduwen des doods. Zooals door de profeten van den levenden God voorspeld was, moest de *Zon der gerechtigheid* opgaan om die duisternissen te verdrijven, en den nacht in eenen glansrijken dag te doen veranderen. Maar hoe vele geslachten zouden er niet tot het stof weder keeren zonder dat zij éenen enkelen straal van het licht mochten zien, waarnaar zij zoo innig verlangden? Toen het oogeblik naderde, dat in de eeuwige raadsbesluiten werd vastgesteld, om de magt van Satan te verbreken, verscheen op de aarde de zoo vurig-begeerde morgenstond, die aan den opgang van de zon der gerechtigheid moest voorafgaan. *Deze zon was Jesus, deze morgenstond de Allerheiligste Maagd Maria;* en de dag waarop zulk een schoone morgenstond zichtbaar werd, was de dag van *Ma-*

ria's geboorte. Indien reeds bij het kriecken van elken dag de natuur als herleeft en zich verblijdt, welk eene vreugde zal dan niet de geheele aarde ondervonden hebben, toen zij, na tal van lange, akelige nachten, ten laatste het heil-aanbrengend morgenrood verschijnen zag, dat de voorlooper van gelukkige dagen, van dagen rijk aan zegeningen en vrede zoude wezen?

II. Hoe groot zou niet de vreugde van ballingen zijn, wanneer zij hunne koningin in een groot en prachtig versierd schip de plaats, waarheen zij verbannen waren, zagen naderen, om hen — zoo als zij reeds gehoord hadden — de vergunning te brengen van binnen korten tijd in het land hunner geboorte weder te keeren? Welk eene zaligheid moeten zij ondervonden hebben, toen hunne koninginne zelve met deze vertroosting tot hen kwam; want zij waren hunner schuld bewust, en maar al te zeer overtuigd, dat hun eigen gedrag de oorzaak was geweest van alie droeve oogenblikken, die zij gedurende hunne ballingschap ondervonden hadden. Veel grooter moet echter de vertroosting, de vreugde van het menschelijk geslacht geweest zijn, bij de geboorte van Maria, daar Zij in waarheid een schip mag genoemd worden dat, rijk aan troost, uit verafgelegene streken tot ons was gekomen, om ons de

vrucht des eeuwigen levens weder te brengen. Zij, Maria, was de medelijdende koningin, die, overvloeiende van genade, deze plaats van ballingschap bezocht, om de tranen af te wisschen der verbannene kinderen van Eva. Zij was de voorsprekeresse kreeg van Adams kroost de vrijheid weder van in hun vaderland terug te keeren. Met hoeveel recht zingt dan niet de H. Kerk tot Maria: Uwe geboorte, o Maagd en Moeder Gods! was voor het heelal een verkondiging der grootste vreugde, omdat uit U de ZON VAN GERECHTIGHEID, Christus onze God geboren werd. Door de vervloeking van ons weg te nemen, bracht uw goddelijke Zoon ons de grootste zegeningen, Hij gaf ons het EEUWIGE LEVEN weder, toen Hij door zijn lijden en sterven den dood en zijne macht verpletterd had.

III. Overwegen wij thans de groote weldaad, die ons door de geboorte van Maria werd voorbereid, en waarvan wij de vervulling zagen in de gelukkige stonde, dat wij aan de macht der duisternissen onttrokken zijnde overgingen tot het licht van Jesus' rijk. Laten wij ons verheugen over de geboorte van Maria; dit is billijk; dit gevoel moet onze harte overheerschen, wanneer wij denken aan den troost, dien de aarde op dezen schoonen feestdag ondervond, wijl kort daarna

de verlossing der menschen zoude voltrokken worden. Wee ons, indien wij het *licht* ter schande, aan de *duisternis* de voorkeur geven! Wee ons, als wij in plaats van zegen vervloekingen verlangen! Wee ons, als wij slavernij boven vrijheid en den dood boven het leven verkiezen! Wij bevinden ons nochtans voortdurend tusschen deze beide uitersten geplaatst en verkeeren daarom, niettegenstaande zooveel genade, in 't gevaar van voor eeuwig verloren te gaan. Hoe diep ongelukkig zouden wij zijn, als wij niet met deze genade medewerkten, wijl de blijdschap van het heelal bij de geboorte van Maria, voor ons dan zoude veranderen in eene eeuwigdurende wroeging en wanhoop. O, allerzoetst kindeke Maria! wij smeeken U, richt voor ons een vurig gebed tot den Heer, opdat wij niet verloren mogen gaan! Wij zijn zoo zwak en deerniswaardig; maar daarom durven wij ook met meer aandrang en vertrouwen uwe hulp inroepen. Och maak toch, lieve Moeder Gods, dat wij door de verdiensten van Christus geheiligd worden. Maak, dat wij getrouw aan de genade blijven en eenmaal in den Hemel de vruchten mogen smaken van de verlossing, die door uwe geboorte aan de aarde verkondigd werd. Heil der zieken, Onbevleete Maria, bid voor ons! Amen.

VIERDE DAG.

DE GEBOORTE VAN MARIA DOET DE HEL
VERSCHRIKKEN.

I. Uitgelezen als de zon was Maria in hare geboorte, en de oorzaak van groote blijdschap in den hemel. Schoon als de maan was zij, en eene bron van vertroosting voor de aarde; maar niettegenstaande deze gaven was Maria schrikwekkend als een leger, dat in slagorde is gesteld, omdat zij ook de vrees en schrik der hel zoude wezen. Nu was de tijd weldra aangebroken, waarin de voorzeggingen der profeten vervuld moesten worden, waarin de WELBEMINDE DER HEMELSCHAREN, het LAM, DAT HEERSCHEN ZOU, EMANUEL, de STERKE GOD op de wereld moest verschijnen om de machten der duisternissen te verslaan, en de overwinning te behalen over het verderfelijk rijk der zonde en van den dood. Reeds was er eene bevoorrechte dochter aan de magt van Satan onttrokken; en daar zij *onbevlekt in hare ontvangenis* was geweest, moest zij in glorie op aarde verschijnen. Welk een droevig voorgevoel zal er niet bij de geboorte van Maria in de hel zijn ontstaan, daar Satan nu wel gedwongen was om de Onbevleete voor de hem-in-eeuwig-

heid gezworene vijandinne te erkennen, die hem reeds in het Paradijs, volgens de bepalingen van God, gegeven werd. Eene vijandinne die te duchten was, omdat zij, sterk zijnde in de sterkte Gods, met haren maagdelijken voet den weerspannigen kop van de oude slang reeds had verpletterd, en nu aan de hel onttrekken kwam al wat Satan door de verleiding van Eva op zulk eene lage wijze verkregen had.

II. Maria was de Onbevleete in hare ontvangenis; de Gezegende, uit wie een God moest geboren worden, die niet in zijne glorievolle majesteit den strijd zoude aangaan tegen den vijand van het menschelijk geslacht, *maar omkleed met de geringheid van onze natuur*. Maria was tevens de Uitverkorene, door wier machtige voorspraak zoovele zielen aan de slavernij des duivels zouden onttrokken worden en de poorten der Hemelen binnengaan. Welk eene reden tot woede, welk eene beschaming voor de Hel! Welk een schrik, welk eene verslagenheid voor Satan, zich te bevinden voor die onoverwinnelijke rots van David, die niet alleen omhangen is met duizenden van schilden, maar langs alle zijden ook met sterkten voorzien; met sterkten, wier kracht door Maria vermeerderd werd, en, onder zulk eene verhevene vrouwe, in den strijd voor den Heer,

onoverwinnelijk moesten zijn. Met recht moest dus de Hel beschaamd en door schrik bevangen worden bij de geboorte van Maria, wijl Satan in zoovele zijner wreede verwachtingen was teleur gesteld, toen hij, door de medewerking der Allerheiligste Maagd, duizenden van zielen gered zag, die hij reeds in de toekomst als zijne prooi dorst beschouwen. Laat ons dan den Heer loven, die Maria zegende door de kracht van zijnen arm, en ook door haar de macht onzer vijanden vernietigd heeft.

III. De schrik, de ontsteltenis, die de geboorte van Maria in de hel te weeg bracht, moet onze zielen tot vertrouwen opwekken en ze vertroosten. Indien de H. Maagd reeds als pas-geboren kindje de machten der hel deed beschamen en ze overwon, zal zij ons nu nog veel meer bijstaan, daar zij thans in den Hemel, als Koningin van het heelal, de hoogste plaats naast God bekleedt. Wie van ons is er, die niet zeggen kan: »mijne »ziel was in de macht van den wreeden hel- »schen vijand en Maria heeft mij daaruit »verlost?» Wie van ons is er, die niet gedurig herhalen kan: »Aangevallen en voort- »gestuwd door de bekoringen, zag ik mij »menigen keer op het punt van te bezwij- »ken, doch Maria stond me bij.» Ja, dat we nog niet de prooi der helle zijn, dat we

nog niet in wanboop hare eeuwigdurende foltering en gevoelen, zijn we aan de barmhartigheid van Maria verschuldigd. — Wij danken U hiervoor, lief kindeke, dat onbevleekt ontvangen werd! Helaas! wij kunnen geene woorden vinden om de dankbaarheid uit te drukken, die wij U verschuldigd zijn. Maar wat zoude het ons baten, dat Gij ons tot nu toe uwen bijstand hadt verleend, indien wij, door onze zonden, toch weder in lateren tijd verloren zouden gaan? O, wij smeeken U, houd toch niet op, ons bij te staan; sterk ons tegen den helschen vijand; verwerf, dat wij hier op aarde onze zonden beweenen, onze zielen in staat van genade bewaren, en, na dit gedaan te hebben, U eenmaal in den Hemel mogen vereeren, o machtige Maagd, die ons met zooveel liefde van de slavernij des duivels hebt helpen verlossen! Geheimzinnige toren van David, onbevleete Maagd Maria, bid voor ons! Amen.

VIJFDE DAG.

MARIA, IN HARE GEBORTE MET DEN HOOGSTEN
STAAT VAN HEILIGHEID BEGIFTIGD.

I. Maria was heilig in hare geboorte. Maar o, hoe groot was niet de heiligheid, waarmede zij versierd was, toen zij hier op aarde

verscheen! Laat ons dit punt eens overwegen, ten minste in zóó verre, als het aan ons zwak vermogen is toegestaan deze heiligheid te bevatten. Zonder zonde ontvangen; versierd met de meest uitgelezene gaven der goddelijke genade van het eerste oogenblik harer wording af; rijk door de verdiensten, die zij reeds verworven had in den tijd, dat zij zich nog in den schoot van St. Anna, hare heilige moeder, bevond — (want ook toen was allicht de II. Maagd met verstand begiftigd, en in staat om bovennatuurlijke daden te verrichten) — verscheen Maria op de wereld. Hoe zullen wij dan woorden kunnen vinden, om te beschrijven, tot welk eene hoogte de Moeder Gods reeds in hare geboorte verheven was! zullen wij zeggen, dat zij schitterde als de vonkelende morgenster te midden der wolken? Dat zij voor ons is als de cederboom, prijkkende op de hoogte van den Libanon, als de olijfboom in den vruchtbaren grond, als de roos in het vernieuwde jaargetij, als de nagel, wiens liefelijke geuren zich zoo spoedig langs alle kanten verspreiden. Dit alles is niets, daar reeds op Maria, als op de vacht van Gideon, een dauw van hemelsche gaven was nedergedaald, van die gaven, die aantoonen, hoe groot de waardigheid der Moeder Gods wel zijn moet. Wat zoude er op aarde wel

zijn, dat met deze waardigheid te vergelijken is?

II. Met recht wedijverden de schoone rozen van Jericho en de leliën der dalen om dit bevoorrecht kindeke te tooien toen zij, glansrijk als de zon, schoon als Sion in de dagen zijner heerlijkheid, hare intrede in de wereld deed. Maar wat zouden wij kunnen zeggen van die schitterende zuiverheid van eeuwigdurend licht, dat haar verstand omstraalde, en waardoor zij, van de eerste stonde af, slechts in God leefde om zijne oneindige volmaaktheden te overwegen? Wat zullen wij zeggen van dat schoone liefdevuur, dat in het hart van Maria brandende was voor den Heer, die haar met de banden Zijner liefde zoo vast omsloten hield? Veelvermogene liefde, waardoor Maria, — als een wingert, die gedurig opwaarts stijgt om in hoogte den olm te evenaren, waarom hij zich slingert, — meer en meer zich beijverde om op eene waardige wijze aan de oneindige liefde van God te beantwoorden.

O! met hoeveel recht kon dus de Allerheiligste Maagd reeds in het eerste oogenblik, dat zij op de aarde verscheen, uitroepen: »Verheug u met mij, gij allen, die den Heer bemint, omdat ik als teder, pas-gebooren kindje den Allerhoogste zoo welgevallig was.»

III. Dat Maria in zulk eenen verheven staat van heiligheid geboren werd, was niet alleen om de buitengewone voorrechten waarmede zij door God den Heer zoo rijkelijk is beedeeld, maar ook door hare oogenblikkelijke, door hare getrouwe, ja geheele medewerking met de hemelsche genade. Waar is het, dat wij allen in zonden door onze moeder ontvangen zijn, en, met Adams schuld bevlekt, op deze wereld komen. Maar God, die ons in alle eeuwigheid beminde, trok ons vol van medelijden tot zich in den tijd, dat wij Hem nog niet kenden; door zijne genade werden wij in het Doopsel als opnieuw geboren; en, van dat oogenblik af, bleven Zijne gunsten aanhoudend ons bij. Laat ons dan, naar het voorbeeld van Maria, ons beijveren om voordeel te trekken uit de vele gunsten die God ons verleent. Sluiten wij onze harten niet, wanneer de stem des Heeren, in zijne barmhartigheid, zich hooren laat, maar geven wij ons met hart en ziel aan God zoodra Hij ons tot zich roept. Heil ons, wanneer we medewerken, zoo als het behoort, met de genade, die God ons verleent. O, onbevlekt kindeke, dat immer zoo geheel en al aan God toebehoorde; dat onder de schepselen het eerste en meest verkoren voorwerp zijner liefde waart, en zóó rijk aan genade, dat Hij U voor zijne moeder be-

geerde, verwaardig U onze voorsprekeresse te zijn. Verwerf ons de kracht om met de genade mede te werken, wanneer zij ons opwekt om God met meer ijver te dienen; geef, dat wij door uwe hulp, aan Gods barmhartigheid onmiddelijk beantwoorden, door voordeel te trekken uit den schat van genade waarmede zij ons ten allen tijde overlaadt. Getrouwe Maagd, door wie alle gaven des Heeren tot ons komen, onbevleete Maria, bid voor ons! Amen.

ZESDE DAG.

MARIA, IN HARE GEBORTE BOVEN DE ENGELEN IN HEILIGHEID VERHEVEN.

I. Toen Isaias in zijne voorzeggingen over onzen Verlosser sprak, zeide hij: *Dat men in de laatste dagen van het oude verbond den berg van het huis des Heeren geplaatst zou zien op de toppen der bergen, verheven boven alle hoogten. Zóó grootsch zijn de figuren, waarmede Maria werd afgebeeld. Zij was als een berg die ons den luister van den Libanon, het sieraad van den Karmel en den Saron gaf; zij was als de berg, waarin de Heer zich met welgevallen eene woonstede verkoor.*

En deze berg zoude alle andere verhevenheden overtreffen, omdat Maria van

hare geboorte af alle heiligen in voortreffelijkheid, in heiligheid en volmaaktheid moest te boven gaan. — Even als de glans der sterren, hoewel zeer schitterend zijnde, verbleekt en geheel onzichtbaar wordt, bij het aanbreken van den dag, zoo verloren de bewonderenswaardigste werken der schepping al hunne heerlijkheid bij het rijzen van dezen glorievollen dageraad. Want God de H. Geest — die, bij het uitdeelen zijner gaven, volgens de bepalingen van zijnen heiligen wil handelt en, zooals de H. Bonaventura zegt, daarvan aan elken Heilige slechts een gedeelte had verleend — stortte, in de volheid zijner genade, alle gaven over Maria uit; zoodat ons gebenedijd Kindje, aan den schoonsten dageraad gelijk was, en van de verhevenheid, waarop God haar plaatste, met zulk een luister schitterde, dat, tegen haar, de prachtigste werken van Gods almacht van al hun glans werden beroofd.

II. De Serafijnen, Cherubijnen en alle verhevene geesten, die voor den troon van den Eeuwigdurende het driewerf »Heilig zij God den Allerhoogste» zingen, zij allen, zoo schoon van natuur. en door de genade met de rijkste gave bedeeld, hadden nog niet te zaâm de zuiverheid en heiligheid, die Maria, als pas geboren kindje, versierden. Het eerbiedwaardig koor der patriarchen, waarin God

zulk een welbehagen vond, dat Hij zich den God van Abraham, Isaak en Jacob noemde, was in hemelsche gaven verre beneden de Allerheiligste Maagd. Het groote getal van profeten, welke God tot Zijne gezanten verhief, door Zijne woorden in hunnen mond te plaatsen, kon in heiligheid en deugd dit gebenedijde Kindeke niet evenaren, want Maria is de geheimzinnige stad, die geplaatst werd boven op de heilige bergen; Zij is vol van genade en de meest gezegende onder de dochteren van Sion. Groot en bewonderenswaardig zou het geloof en de liefde der apostelen zijn; de sterkte en getrouwheid der martelaren; de zelfverloochening en moed der belijders; de zuiverheid en onschuld der maagden; en toch werden deze schoone deugden, deze verhevene voorrechten verreweg door Maria overtroffen, toen Zij nog in hare kindsche jaren was. Hare schoonheid, die met niets te vergelijken is, maakte dat niet alleen geheel het hemelsch Hof, maar de God van glorie-zelve haar boven alles lief had en beminde.

III. Toen Isaias van het geliefde kind sprak, wier geboorte wij thans overwegen, zeide hij niet alleen dat het de uitverkoren berg zoude zijn, die gesteld was op den top der bergen (hetgeen beteekent dat Maria alle heiligen in luister en heiligheid overtreffen zou) maar

voegde er bij, dat alle menschen wedijveren zouden om zich naar zulk een berg te be-
 geven, omdat Maria, WIER VOLMAAKTHEID
 DIE VAN ALLE ENGELIEN EN HEILIGEN TE BOVEN
 GAAT, zonder twijfel veel machtiger, veel
 medelijnder zoude wezen, dan zij allen te
 zaam. Daarom gaan zoo vele geloovigen, die
 in dit ongelukkig leven steun en hulp be-
 hoeven, met een hart vol van vertrouwen
 tot Maria. En zouden wij dan, zwak als we
 zijn, ons niet bij de schaar van vromen aan-
 sluiten, die in grooten getale tot Gods Moe-
 der gaan? Zouden wij, die zoo arm zijn aan
 datgene, wat ons waarlijk gelukkig maakt,
 ons verwijderen van hen, die, vol van hoop,
 hunne toevlucht tot Maria nemen? Kom,
 zeggen wij tot elkander: »Laat ons den berg
 »des Heeren beklimmen, den vetten en vrucht-
 »baren berg, die overvloeit van alle gena-
 »den en zegeningen!» Wie heeft ooit dien
 berg beklommen, en is zonder troost van
 daar gekeerd? O, Maria! aangemoedigd door
 uw vermogen bij den Heer, door uw mede-
 lijden met ons, door die verhevenheid, waarop
 God U geplaatst heeft, smeeken wij om uwen
 bijstand op den langen en moeielijken weg
 van ons leven. Maak dat wij vol moed het
 steil en doornig pad beklimmen, dat ons
 door de deugd wordt aangewezen, opdat wij
 eenmaal de heerlijkheid genieten mogen,

welke aan allen beloofd is, die in vernedering en lijden de voetstappen willen volgen van uwen Zoon. Koningin van alle heiligen, Onbevleete Maria, bid voor ons! — Amen.

ZEVENDE DAG.

DE EERSTE GEDACHTEN VAN MARIA ZIJN AAN GOD GEWIJD.

I. Hoe uitstekender iemands deugd, hoe grooter de vereeniging is van zijn geest met God, het eenig voorwerp, dat in staat is om de gedachten der Heiligen bezig te houden, volgens de begeerten van hun hart.

Waar anders dan tot God zouden zich dus de eerste gedachten gewend hebben van het gebenedijde Kindje, dat in zulk een glans van heiligheid op aarde verscheen? Aan ons, kinderen van een ontadeld en bedorven geslacht, is de kennis van God niet zeer vroeg geschonken, en zwak zijn daardoor de eerste gedachten, die wij tot Hem opzenden. Maria, daarentegen, diende God van het eerste oogenblik af van haar bestaan. Tot God keerde zij haren Geest, zoodra Zij geboren werd; en in God bevestigde zij geheel haar verstand. Het zien van 't heelal, dat op zulk eene bewonderenswaardige wijze van Gods almacht spreekt, bracht Maria's geest tot

den Heer, als den Schepper der natuur. De buitengewone gave, waarmede hare gebenedijde ziel bevoorrecht was, leidde hare gedachten tot den Heer, als den oorsprong der genade. Daarom vond Zij God in zich; daarom beschouwde Zij ook in al hetgeen Haar omringde God den Heer, den eenigen wellust van haar zuiveren geest. Indien dus reeds de koninklijke profeet zoo van ganscher harte naar duiven-vleugelen verlangde, om in den geest tot God op te stijgen en in Hem te rusten, welk een verhevene vlucht zal dan niet Maria, — de schoone duive in wier geboorte wij ons nu verheugen — welk een verhevene vlucht, zeg ik, zal dan niet ons welbemind Kindeke genomen hebben bij het eerste verheffen van hare gedachten tot den Heer?

II. Even als bij het branden van mirre, wierook en andere der uitgezochtste specerijen, een welriekende geur in kleine wolken opwaarts stijgt, en zich lijnrecht tot den Hemel verheft, wanneer geen enkel windje zich doet voelen, zoo rezen de eerstelingen van Maria's liefdevolle gedachten tot den Heer. Wie was er, die dit lief en teeder kindje geleerd had zich, als haar stamvader, koning David, tot den Heer te wenden, en Hem te zeggen: »God, mijn God, ik wacht op U, van het morgenkrieken af: Mijne ziel dorst naar

»U, en mijn vleesch verteert zich om U,
 »in deze woeste, ledige, waterlooze plaats,
 »totdat ik in het Heilige voor U zal verschij-
 »nen, om uwe kracht en heerlijkheid te zien.
 »Uwe herinnering zal over mijne legerstede
 »zijn, en te midden der nacht zal ik Uwer
 »gedenken. Gij, o Heer, waart mijn helper.
 »Onder de schaduw Uwer vleugelen zal ik
 »opspringen, want mijne ziel heeft U boven
 »alles lief, en Uw rechterhand was mijn steun!»
 Hoe heerlijk, hoe grootsch waren Maria's
 gedachten.

III. Omdat Maria heilig was, keerden zich
 de eerstelingen harer gedachten tot den Heer,
 en was haar geest geheel in God verslonden.
 Willen wij eens den juisten toestand kennen,
 waarin zich onze ziel bevindt? Laat ons dan
 ons verstand ondervragen; waar onze ge-
 dachten zich schier uitsluitend meê bezig
 hielden, en laat ons daardoor de middelen
 zoeken om ons-zelfen te kunnen beoordee-
 len. — Helaas! welk antwoord zal ons ons
 geweten geven? Wellicht zullen gevoelens
 van hoogmoed, van ingewortelden haat, van
 onzuiverheid, ontelbare keeren dien geest
 bezoedelen, waarin de Almachtige Zijn god-
 delijk licht had geprent. Misschien behoo-
 ren wij tot dat groot getal van uitzinnigen,
 die aan niets anders denken dan aan trots
 en ijdelheid. Maar nu wij door het voorbeeld

van dit onbevlekt kindje geleerd hebben, hoe wij verplicht zijn te handelen, laat ons zorg dragen, dat ook onze eerste gedachten ter onzer heiliging worden aangewend, en dat zij immer Gode welgevallig zijn. Ja, hemelsch kindje, indien wij niet, zooals Gij, de eerstelingen van onze gedachten aan God hebben opgedragen, willen we toch van nu af dat, en Gods glorie, en onze eeuwige zaligheid de voornaamste zaken zijn waarmede onze geest zich bezig houdt. Daarom bidden wij, dat we door uwe liefdevolle hulp, de genade verwerven, van geheel ons hart, geheel ons verstand aan God te geven, opdat wij, door de verdiensten van onze goede werken, Hem eenmaal van aanschijn tot aanschijn in den Hemel mogen aanschouwen. Morgenster, Onbevleete Maagd, bid voor ons! Amen.

ACHTSTE DAG.

MARIA'S EERSTE GEVOELENS VAN LIEFDE
ZIJN VOOR GOD.

I. Waarheen zich dikwerf en zonder de minste aansporing onze gedachten wenden, daarheen zijn ook de gevoelens onzer liefde gekeerd. Met de eerste gedachten van Maria, waren dus ook haar eerste genegenhe-

den tot den Heer gericht en Hem uitsluitend toegewijd. Nooit had iemand zoo zeer als ons teer geliefd kindeken geweten, hoe beminnelijk, hoe goed de Heer is; en nooit had iemand God met zulk eene vurige, met zulk eene innige liefde bemind, daar reeds de eerste gevoelens van haar teeder hart aan Hem werden opgedragen. Ja, geen enkele keer was op aarde vóór de geboorte van Maria in volkomenheid het verhevenste, het zoetste der geboden: »GIJ ZULT DEN HEER UWEN GOD LIEFHEBBEN UIT GEHEEL UW HART, UIT GEHEEL UWE ZIEL, MET GEHEEL UW VERSTAND'' volbracht geworden. Doch Maria deed het met de grootste volmaaktheid; en door die wederzijdsche liefde, die tusschen de allerheiligste Maagd en God den Heer bestond, kon zij met reden zeggen: »Mijn welbeminde is mijn, en ik ben geheel de zijne! God zelf had die liefde in Maria's hart gestort. Schoon als het Paradijs waren dus de eerste ontboezemingen harer liefde; en de Seraphijnen zelve hadden uit den Hemel kunnen nederdalen, om door het van liefde brandend hart van Maria te leeren, hoezeer men God beminnen moet.

II. Onfeilbaar is het woord van den Heer: *»Waar uw schat is, zal ook uw hart zijn.»* De schat, de wellust, de liefde van Maria was God alleen. Daarom offerde zij reeds de

eerste trillingen van haar onbevlekt hart aan den Heer; daarom brandde dag en nacht in Haar het schoone vuur der goddelijke liefde; daarom was haar hart, zelfs gedurende den slaap, wakende, dewijl het niet kon ophouden God te beminnen. O, met hoeveel meer innigheid dan de koninklijke profet, zal Maria tot den Heer gezegd hebben: *Wat anders heb ik in den Hemel, wat anders verlang ik op de aarde dan U, mijn Heer en God mijns harten, mijn deel in alle eeuwigheid?* Hoe vol van dankbaarheid zullen die eerste en vurige uitstortingen van Maria's liefde geweest zijn! O toen eerst was het dat in den Hemel de liefdevolle woorden van den bruidegom uit het Hooglied gehoord werden: *Onze zuster is nog klein, wat zullen wij voor onze zuster doen?* Machtige woorden, waardoor een nieuwe stroom van genade nederdaalde, om Maria, deze GEHEIMZINNIGE STAD DES HEEREN, te verheugen, om dit TABERNAKEL DES ALLERHOOGSTEN te heiligen, en nieuwe vlammen der liefde in het zooteeder-minnend hart van de Allerheiligste Maagd te doen ontbranden.

III. Ter nauwernood was Maria geboren, of Zij droeg al hare gedachten op aan den Heer. Ook aan ons is het geboden God uit geheel ons hart en boven alles te beminnen. Maar op welk eene wijze hebben wij ons

van dien verheven plicht gekweten? Hoe dikwijls hebben wij niet toegelaten, dat het vuur der goddelijke liefde, het vuur, dat Jesus-zelve op aarde was komen ontsteken, in ons hart verdoofde. Hoe menigmaal hebben wij dit gedaan, in plaats van zonder ophouden dank te zeggen aan den Algoede, die ons zóó hoog verhief, dat Hij ons door wederzijdsche liefde tot Zich wilde trekken.

En nochtans is het alleen om Hem te beminnen, om Hem onze geheele liefde te schenken, dat God ons het leven gaf, dat Hij ons verlost en overlaadde met zijne gaven. Indien wij dan tot heden toe aan God niet de liefde betoond hebben, die wij Hem verschuldigd zijn, laat ons dan van deze stonde aan Hem van ganscher harte beminnen. O, Maria! o teedergeliefd kindeke, in wier geboorte wij ons gedurende deze dagen verheugen! wij hopen dat de liefde Gods in onze harten wonen moge. Maar ach, indien dit niet zoo ware! Wij bidden U door die eerste en innige gevoelens van liefde, welke Gij den Heer hebt opgedragen, voor ons de genade te verkrijgen van toch zuiver van elke smet der zonde te worden. Verkrijg voor ons, dat wij, in Gods liefde voortgaande, eenmaal in die liefde rusten, en, door alle eeuwen heen, God op eene volmaakte wijze bezitten mogen. Moeder der

schone liefde, onbevleete Maagd Maria, bid voor ons!

NEGENDE DAG.

-MARIA'S EERSTE GEBED IS VOOR ONS.

I. Door de allerwijsste bepalingen, die God in zijne Voorzienigheid heeft vastgesteld, deelt Hij aan een ieder — zzoals de engelreine ziel van Thomas van Aquinen ons leert — juist die genaden mede, welke passen aan den staat en aan de plichten, waarvoor hij door God bestemd werd. De allerheiligste Maagd moest niet alleen Moeder van God, maar ook onze moeder worden. Daarom moest Zij voor de menschen eene teedere liefde, een moederlijk hart van God ontvangen, opdat Zij ons altijd met eene vurige liefde be-
minnen, naar ons verlangen en elke gunst voor ons verwerven zoude. Met de eerste gedachte, met de eerste uitboezemingen van liefde, die Maria aan God opdroeg, verhieven zich ook hare gebeden en verzuchtingen tot den Heer, opdat *wij* verlost zoude worden uit de slavernij van Satan en deelachtig wezen aan de hemelsche zaiigheid. Even als het gebed van hem, die zich verootmoedigt, de wolken doorklieft, vol vertrouwen tot Gods troon nadert, daer-vertoeft en niet

ophoudt, vóór dat het in het Goddelijk oog de vervulling zijner wenschen ziet, zoo stegen de eerste, vurige gebeden van Maria, ons aanminnig kindje, ten Hemel op; en daar verbleven ze als in verwachting, voor het aanschijn Gods, tot dat het Eeuwigwoord in haren schoot kwam nederdalen. Op eene buitengewone, op eene onuitsprekelijke wijze waren de gebeden der Allerheiligste en Onbevleete Maagd verhoord, toen Zij door God den Heer tot zijne Moeder verheven werd.

II. Hoe innig waren niet de eerste beden van Maria voor onze zaligheid, voor de zaligheid van alle menschen! Hoe vurig rezen zij van uit haar kinderhart tot voor den troon van God! Indien reeds de patriarchen en profeten met zulk een waar verlangen hunne wenschen ten Hemel opzonden, opdat Hij, *wiens komst de bede aller volkeren was, het Lam dat over alles heerscht, de Vorst van vrede* aan de aarde zou worden toegestaan; indien zij den Messias-zelfen aanriepen om de Hemelen van-een te rijten en op de aarde neder te dalen; hoeveel inniger, hoeveel warmer zal dan niet het eerste gebed van Maria, ons uitverkoren kindje, geweest zijn, toen Zij, bij den aanvang van haar leven, tot God verzuchtte, opdat de Verlosser der menschen niet langer vertoe-

ven zoude. Nog was Maria der waardigheid onbewust, die Haar aanstaande was; nog wist Zij niet, dat Zij de moeder van God zoude worden; en hoewel Haar onbekend was dat Onze-lieve-Heer Haar voorbereidde, om voor ons allen eene moeder van barmhartigheid te zijn, gevoelde Ze reeds, als kind, voor ons die teedere moeder-liefde, waarmede Ze ons beminnen zoude op den dag van smarten onder het kruis! Hare liefde was in dien tijd niet minder dan zij zoude zijn op den dag van uitersten nood, waarop haar Goddelijk Kind tot Zoon voor alle menschen door Haar ten offer zou gegeven worden. Ja, Maria! In de eerste oogenblikken van uw leven hebt Ge reeds voor ons gebeden! Ge hebt gebeden, opdat de ketenen verbroken zouden worden, waarmede we aan de Hel gekluisterd waren; Ge hebt voor ons gebeden, opdat onze zielen door de Goddelijke genade gezuiverd, en de poorten des Hemels voor ons ontsloten mochten worden.

III. De eerste verzuchtingen van Maria zeggen ons duidelijk dat Zij ons beminde; dat Zij voor onze zaligheid de vurigste wenschen koesterde, omdat Zij de moeder van den Zaligmaker was; van Hem die Zijn leven voor ons veil had, die aan DE HEIDENEN TOT EEN LICHT GEGEVEN WERD, EN DE ZALIGHEID

GODS ZOUDE WEZEN voor alle menschen; tot aan de uitersten der aarde toe. Zullen wij het dan alleen zijn aan wie de zaligheid onzer ziel zóó weinig ter harte gaat, dat wij nagenoeg er niet eens aan denken? En toch is het waar, dat God, die zonder onze medewerking ons heeft geschapen, ons niet, zonder onze medewerking, wil zalig maken. Laat ons daarom verstandig zijn, en in onze eigene behoeften voorzien. Laat ons het voorbeeld van ons uitverkoren kindje volgen; laat ons bidden! Die bidt, bereidt zich eene gelukzalige eeuwigheid; die niet bidt, gaat verloren. De eerste verzuchtingen van Maria, als kind, sporen ons aan, om met een groot vertrouwen te bidden. Indien wij nog lang weerstand bieden aan de genade en zelven niet met haar bidden, konden de gebeden, die Maria voor onze zaligheid stort, wellicht vruchteloos worden. Zij, onze voorsprekeresse, draagt onze verzuchtingen tot voor den troon van Gods barmhartigheid, en bidt daar voor al onze behoeften. Ja, Onbevleete Maagd, hoor uwe dienaren, hoor uw kinderen, die vol vertrouwen uwe voorspraak bij den Almachtige inroepen! O Maria! Indien Gij met en voor ons bidt, zullen wij zeker vergiffenis bekomen voor de straffen, die wij voor onze zonden hebben verdiend, en eenmaal heilig

zijn. Verkrijg dan voor ons de genade van altoos met vertrouwen úwe hulp in te roepen voor iedere behoefte, die wij gevoelen. Dewijl God U niets kan weigeren, zullen ook onze gebeden niet onverhoord blijven, o Moeder van barmhartigheid! en hierdoor zullen wij U eenmaal in den Hemel kunnen danken voor alle verzuchtingen, die Ge voor ons aan den Heer hebt opgedragen.

Onze Hoop, Onbevleete Maagd Maria, bid voor ons! Amen.

**Novene om zich voor te bereiden
tot het feest van Maria
Boodschap.**

EERSTE DAG.

MARIA WORDT TOT MOEDER GODS VERKOREN.

I. In het nederig stadje van Nazareth, dat in een hoek van Galilea ligt, werd eene der meest eenvoudige huizen bewoond door eene maagd, die ten huwelijk gegeven was aan een man, welke Joseph genoemd werd. De naam der maagd was Maria. Zij stamde af uit het verheven geslacht der koningen van Juda, uit dat van koning David. Doch niettegenstaande deze hooge afkomst, was hare familie zò verre achteruitgegaan, dat zij, even als Joseph, haar bruidegom, met handen-arbeid en in het zweet haars aanschijns in hare behoeften moest voorzien. Niemand kende Maria anders, dan onder den naam van de jonge bruid des timmermans. Maar o! hoe groot was niet in de

oogen van God deze eenvoudige maagd, die zich in zulk een nederigen staat te midden der menschen bevond. Onbevlekt in hare ontvanging, getooid met de heerlijkste gaven der Goddelijke genade, was zij het edelste het heiligste der schepselen; de uitverkoorne des Allerhoogsten en de uitgelezen vrouw, die onder de dochters van Adam was, bestemd voor de alles-overtreffende waardigheid van Moeder Gods. Daar nu in de ondoorgrondelijke raadshesluiten van God de tijd was aangebroken, waarin de Eeniggeboren Zoon des Vaders ons sterfelijk Vleesch zoude aannemen, werd er in den Hemel eene plechtige zending voorbereid om aan Maria de tijding mede te deelen, die voor de wereld zoo allergelukkigst zoude wezen, om ook hare toestemming te vragen tot het onuitsprekelijk geheim der menschwording van het Woord.

II. De noodlottige toestemming eener vrouw aan de verzoeken der booze slang in het Paradijs, was voor het menschelijk geslacht de bron geworden van alle rampen en elenden, die hetzelfde daarvoor zoude moeten ondergaan, en daarom werd er in de goddelijke bepalingen vastgesteld, dat de toestemming eener andere vrouw aan datgene, wat een gezant des Hemels Haar zoude mededeelen, het begin moest worden van onze

weder-geboorte in de genade Gods. De hoogmoed van Eva, die geloof sloeg aan de logenachtige belofte van den verleider: „Gij zult als Goden zijn”, had ons in een afgrond van jammer gestort. De nederigheid van Maria, die zich voor de geringste der schepselen hield, die zulke nietige gedachten van zichzelf had, dat zij zich slechts als stof, ja, als niets in de tegenwoordigheid van God erkende, die nederigheid moest het begin onzer zaligheid wezen, en het antwoord: „ZIE DE DIENSTMAAGD DES HEEREN”, dat zoo vol ootmoed door de Allerheiligste Maagd aan den afgezant des Hemels werd gegeven, moest aan de aarde haar goddelijken Verlosser brengen. Gedurende veertig eeuwen was het menschelijk geslacht onder smaad gebukt gegaan, veertig eeuwen lang had het in strijd doorgebracht, en nu was het eene eenvoudige maagd, die door de gezegende vrucht van haar lichaam op nieuw verlossing en zaligheid aan de menschen brengen. De maagd uit Nazareth, die zoo verborgen voor het oog der waereld leefde, de bruid van een timmerman, was bestemd tot de onvergelykelijke waardigheid van Moeder Gods! O heer, hoe onbegrijpelijk zij uwe oordeelen, hoe ondoorgrondelijk zijn uwe wegen! O, Maria, hoe groot was uwe nederigheid, en hoe buitengewoon is de eer waartoe God U verhief!

III. Wat zijn de oordeelen der menschen toch aan dwalingen onderhevig! Wie zou ooit gedacht hebben dat zich de bliken des Allerhoogsten tot Maria zouden wenden, toen Hij eene Moeder voor zijn Eenig-geboren Zoon verloor? En toch was het zoo. Datgene, wat in de oogen der menschen groot schijnt, is dikwijls laag en zelfs afgrijsselijk in de oogen van God. De Heer is gewoon den nederige van nabij te aanschouwen, doch den trotschen kent Hij slechts van verre. En wij, arme zondaren, zoo vol van hoogmoed, zoo vol van ons zelve, wij zouden durven verwachten dat God ook ons de gunsten zoude toestaan, die Hij alleen voor de nederigen heeft weggelegd? Ach, laten wij ons veranderen! Bekennen wij ootmoediglich onze ellende en onze onwaardigheid; verachten wij onze zonden, die zoo talrijk zijn; laten we met een oprecht berouw die zonden belijden, en God zal ons ootmoedig en vermorseld hart niet versmaden. — Maria, lieve Moeder, wij bekennen dat wij in onzen hoogmoed ons tegen God verzet hebben, en daardoor afschuwelijk zijn geworden in zijn oog. Heb toch medelijden met ons. Door uwe nederigheid waart Gij den Heer zóo aangenaam, dat Hij U tot Zijne moeder verloor. Daarom bidden wij U, genees de wonden, die de hoogmoed in onze zielen heeft doen ontstaan

en verleen ons de genade van door U te leeren dat de ootmoed des harten de eenige weg is, die ten Hemel leidt. — Maagd der maagden, Onbevleete Maria, bid voor ons. Amen.

Vers en gebed voor alle dagen dezer novene.

℣. De Engel des Heeren boodschapte aan Maria.

℞. En Zij ontving van den Heiligen Geest.

LAAT ONS BIDDEN.

God! die uit het lichaam der Allerheiligste Maagd Maria, door de Boodschap des Engels het vleesch wilde aannemen, verleen aan ons, die U smeeken, dat wij door de gebeden van Haar, die wij gelooven Gods Moeder te zijn, bij U geholpen worden. Door denzelfden Christus onzen Heer. Amen.

TWEEDE DAG.

DE ENGEL GABRIEL WORDT NAAR MARIA GEZONDEN.

I. Toen God de Vader besloten had een gezant naar de nederige maagd van Nazareth af te vaardigen, die de toekomstige moeder van den Verlosser der menschen zoude wezen, moest er eene keuze gedaan worden, wie

onder de Engelen de bringer van zulk eene zegenrijke boodschap zoude zijn; en een der voornaamste — zoo als de H. Gregorius aanmerkte — moest volijverig de verhevenste zending gaan volbrengen, die ooit aan een der hemelsche geesten werd opgedragen. »Maar wie toch,» vraagt de H. Bernardus, »kon zóó hoog geplaatst zijn, om waardig bevonden te worden voor zulk eene taak?» Uit de edelste der geesten, uit die prins en vorst der engelenschen, welke het dichtst rondom den troon van den God der eeuwen staan, koos de Heer den aartsengel Gabriël, wiens naam **STERKTE GODS** beteekent. Deze werd aan de maagd Maria gezonden, om Haar het onbegrijpelijk geheim der menschwording van het Woord te boodschappen. Hoe juist was het, dat aan den engel der Sterkte de grootsche zending werd opgedragen, waarbij de Zoon des Allerhoogsten op de aarde zoude nederdalen, om den strijd te aanvaarden tegen de zonde en den duivel de prooi te ontrukken, welke hij gedurende zoovele eeuwen op eene vreeselijke wijze gefolterd had. Maria, de eenvoudige maagd, moest de sterke Vrouw worden, waarvoor de machten der Helle zouden verwaren, als voor heirlegers, die tegen hen in welgeschikte slagorden staan.

H. De aartsengel Gabriël, die naar Maria

gezonden werd, om hare toestemming te vragen tot het groote werk der verlossing van het menschelijk geslacht, was dezelfde aartsengel, welke God tot den profet Daniël zond om hem te troosten in zijne droefheid over de slavernij van zijn volk, door hem te zeggen, dat de ZEVENTIGSTE WEEK DE DOOR GOD BEPAALDE TIJD ZOUDE WEZEN 1), waarin de Verlosser der menschen op de wereld zoude komen. Ook was het de aartsengel Gabriël, die den hoogen-priester Zacharias aan het altaar der reuk-offers verscheen om hem de geboorte van Joannes den Dooper aan te kondigen en hem mede te deelen, dat deze de Voorlooper van Gods Zoon zoude wezen. Daarom kwam het dan ook dezen aartsengel toe, om de grootsche zending te volbrengen, die de VOLTREKKING, ja, de KROON der voorgaande was; en daarom werd juist hij door God tot de Allerheiligste maagd Maria gezonden, om Haar de blijde boodschap der menschwording van het Eeuwig Woord te verkondigen. Hoezeer zal de aartsengel Gabriël zich vereerd gevoeld hebben, toen hij door God den Heer tot zulk eene hooge bediening werd uitverkoren; toen hij, als bringer van zulk eene vreugdevolle boodschap, voor de uitgelezene kon verschijnen,

---

1) Dan. IX.

die
zou
I
mel
nie
voll
mel
zijn
de
me
onz
ger
aar
we
dra
zou
van
tel
He
on
bie
die
vin
ma
da
Ac
zo
he
H
er

die hij later, als Koninginne der Hemelen, zoude begroeten.

III. De alleredelste geesten, die in den Hemel het gelukzalig aanschouwen van God genieten, zijn niet alleen daar om de glorievolle scharen te vormen, die eens het hemelsch hof tegen Lucifer verdedigden; ook zijn zij niet uitsluitend de gezanten, waarvan de Heer zich bedient om Zijnen wil aan de menschen te doen kennen, maar ze zijn ook onze beschermers en bewaarders, die — volgens het gebod van God — verplicht zijn aan onze zijde te waken; die ons op onze wegen behoeden en ons op hunne handen dragen. opdat wij onzen voet aan geen steen zouden stooten. Zij verdedigen ons in de gevaren, zij vertroosten ons in onze verdrietelijkheden, zenden onze verzuchtingen ten Hemel op, en zorgen dat Gods gunsten ten onzen voordeele keeren. Maar welken eerbied dragen wij den hemelschen geesten toe, die zich zonder ophouden aan onze zijde bevinden? Hoe werken wij mede met de vermaningen, die zij ons geven? Welke is onze dankbaarheid voor onzen engelbewaarder? Ach, hoe menigmaal bezondigen wij ons niet, zonder te blozen om zijne tegenwoordigheid? Maria! Gij die door de engelen des Hemels als Moeder van het Eeuwig Woord en hunne verhevene Koningin wordt begroet,

gewaardig U onze voorspreekster te zijn! Maak toch, dat we niet voortgaan in onze ondankbaarheid tegen God den Heer, die zoo goed is van zelfs Zijne engelen ter onzer bewaring te geven, vraag voor ons de genade van toch niet langer onwaardig te blijven aan de bescherming dezer prinsen van het hemelsch Hof, die zoo geheel aan den dienst van God zijn toegewijd, en met zulk eene groote liefde voor ons welzijn zorgen. Koninginne der engelen, onbevleete maagd Maria, bid voor ons! Amen.

DERDE DAG.

DE GROETENIS VAN DEN ENGEL GABRIËL AAN MARIA.

Maria, bevond zich geheel alleen in haar klein vertrek; Zij waakte en bad; en haar gebed was zóó innig, dat Zij zich vol zielsverrukking geheel in God verloor. Doch zie! eensklaps vervulde een schitterende glans deze nederige woning, de aarts-engel Gabriël komt vol eerbied en majesteit tot de Allerheiligste Maagd. Omringd van een uitgelezen engelenschaar, buigt hij zich voor Haar neêr als voor zijne meesteres, lacht Haar toe — wijl hij de verkondiger van een aangename boodschap

is — en zegt haar met een zoet — klinkende stem: „Wees gegroet, Gij vol van genade! De Heer is met U; gezegend zijt Gij onder de vrouwen.” O grootsche, o overheerlijke groetenis, zoo als er nog nooit op aarde was gehoord, zoo als men er nooit meer hooren zal! Het kwam slechts den aarts-engel toe, die de verkondiger van het bewonderenswaardigste geheim was, zulke verhevene woorden te uiten en aan Maria eene zoodanige hulde te brengen. Ook was alleen de allerzuiverste moeder van Gods Zoon waardig, om op zulk eene edele, zulk eene bovennatuurlijke wijze begroet te worden.

II. De groetenis van den aarts-engel Gabriël aan Maria was een vreugdevolle begroeting, en tevens de grootste lof. Wees gegroet, dat is te zeggen: „Wees getroost, wees blijde!” — Blijdschap en vreugde moesten de gevolgen wezen van de groote tijding, die door den aarts-engel was gebracht. „Gij zijt vol van genade,” voegde de gezant des Hemels er bij; en dit niet zonder reden, omdat Maria in heiligheid ontvangen was, en opgegroeid te midden der zegeningen van God. Rijk was Zij ook in goddelijke genade; ja, zoó rijk, dat Maria alleen meer gunsten bezat dan alle schepselen te zaam, die tot nu toe geleefd hebben en nog zullen leven. „De Heer is met U,” zoo vervolgt de aarts-

engel tot Maria sprekende; en te recht, daar het hart van de H. Maagd de vreugde van de allerheiligste Drievuldigheid, en de levende tempel van God den H. Geest was, die Haar tot zijn woning had uitverkoren, en slechts de toestemming van Maria verwachtte, om in Haar het onuitsprekelijk geheim der menschwording van het Woord uit te werken. «Gij zijt gezegend onder de vrouwen», zooging de aarts-engel Gabriël voort; en in waarheid was dit zoo. daar Zij onder de dochteren der menschen de eenige was, die in de oogen des Allerhoogsten genade had gevonden. Ja, God had Maria verheven tot de onvergelykelijke waardigheid van Moeder van het Woord, door wien alle geslachten Haar gezegend zouden noemen.

III. De engelsche groetenis, die voor het eerst door een gezant des Hemels werd uitgesproken in het nederig huisje van Nazareth, leeren wij reeds stamelen in onze prilste jeugd; zeer dikwijls wordt ze door onze lippen herhaald en daar is geen Katholiek, — tenzij hij zwak van geloof, of slecht van gedrag is — die niet menigwerf deze overschoone woorden uit. — Maar welke gedachten, welke gevoelens vergezellen de klanken van onze tong, bij het uitspreken van dit verheven gebed? Helaas! maar al te dikwijls maakt eene ijskoude onverschilligheid, eene

aanhoudende verstrooiing dat we bijna niet denken aan de heiligheid dezer groetenis, aan de heiligheid der gebeden, die wij tot Maria opzenden. Zoude het mogelijk wezen dat eene zoodanige hulde welgevallig zij aan de Moeder Gods, daar zij bijna eene achteloosheid, ja eene minachting schijnt? Zal haar een aanhoudend bewegen der lippen behagen, waaraan noch het hart noch de geest deelneemt? Durven wij ons vleien op deze wijze Maria te vereeren, durven wij hopen dat Zij ons goedgunstig worde, en onze voorsprekeresse in den Hemel zij? — O, gezegende Maagd, wij erkennen, dat de hulde die wij U brachten, meest altijd uwer onwaardig was. Maar, ach! Ge zijt zoo goeder-tieren, zoo vol van mededoogen voor onze gebreken; daarom zult Ge, niettegenstaande dit alles, uwe medelijdende oogen niet van ons wenden. Wij nemen ons voor om U — zoo dikwijls wij in 't vervolg de engelsche groetenis zullen herhalen — dezelfde eer te bewijzen, als de aartsengel Gabriël heeft gedaan. Gewaardig U ons bij te staan en in dit leven, en in het uur van onzen dood, opdat wij ook eenmaal met de scharen der engelen uwen lof bezingen mogen door alle eeuwen heen! Allermedelijdendste Maagd, Onbevleete Maria, bid voor ons! Amen.

VIERDE DAG.

GROET VAN DEN AARTSENGEL GABRIËL AAN MARIA.

I. Toen de aartsengel Gabriël dezen groet aan Maria had gebracht, zweeg hij en bleef eerbiedig staan, als wachtte hij een teeken van de Allerbeiligste Maagd om Haar zijne goddelijke zending te verklaren. Doch Maria ontstelde bij het hooren van dezen wonderbaren groet en overwoog. Wellicht waren nog nimmer Gods engelen tot Haar gekomen? O neen! Zeer dikwijls zelfs verschenen zij aan de Allerheiligste Maagd, en genoot deze al het liefelijke hunner samenspraken. Misschien vreesde Maria dat het eene misleiding harer zinnen was? Dit mogen wij niet veronderstellen, omdat de teekenen, welke de engel Gabriël van den Oneindige droeg, die hem gezonden had, maar al te zichtbaar waren. Zeker is het dat vóór deze stonde, de gezanten van het Hemelsch Paradijs nog nooit aan Maria met zooveel luister verschenen, en nimmer waren zij omgeven geweest van zulk een eervol geleide. Maar dit was toch niet de voornaamste oorzaak, die Maria deed ontstellen. Deze is te zoeken in de nederigheid der Allerheiligste Maagd, daar Zij zich onwaardig gevoelde om zulk een groet te ontvangen. Daarom ontstelde Maria; daarom

trachtte Zij met haren geest de beteekenis van deze geheimzinnige woorden te doorgronden. O, indien Gij ze geweten hadt, Maria, dan zoude uw verstand — even als later de H. Bernardus — U gezegd hebben, hoezeer uwe nederigheid welgevallig was aan den Heer; dan zoude het U de verhevene waardigheid hebben doen kennen, waartoe God zich voorbereidde U te verheffen, dan zoudt ge niet langer in uw eigene meening te gering zijn geweest, om zulk een groet en zulk een groote hulde van den aartsengel Gabriël te ontvangen.

II. Ja, het was de bewonderenswaardige verhevenheid van deze groetenis, die de nederige ziel van de Allerheiligste Maagd ontstelde, omdat Zij zich geheel onwaardig gevoelde voor al hetgeen de woorden van den gezant des Hemels in zich bevatten. Wijl Maria zich-zelve voor de nietigste onder de menschen hield, was het haar onverklaarbaar, dat een aartsengel tot Haar zoude spreken, als tot zijne meesteres. Hoe kan een engel mij »VOL VAN GENADE” heeten, dacht Maria bij zich-zelve, »daar ik niet de minste »genade of het kleinste voorrecht verdien? »Hoe is het mogelijk dat een bode des Hemels tot mij zegt: DE HEER IS MET U, als ik »slechts eene eenvoudige maagd ben, en er »tusschen God den Heer en mij een onein-

»dige afstand bestaat? Hoe kan een gezant
 »van God tot mij zeggen: GEZEGEND ZIJT GE
 »ONDER DE VROUWEN, wanneer ik mij-zelve als
 »de verachtelijkste onder haar beschouw,
 »en het minste in staat iets goeds te ver-
 »richten? Welk een nieuw, welk een groot
 »geheim ligt onder dezen verheven groet
 »verborgen.» Zoodanig waren de gedachten
 die in stilte de ootmoedige ziel van de Al-
 lerheiligste Maagd bezig hielden en, zoo als
 de H. Bernardus zegt, Haar weerhielden den
 engel te antwoorden door wien Zij op zulk
 een buitengewone wijze werd begroet. O,
 diepe nederigheid van Maria wat zijt ge
 groot! En gij, lieve Moeder, wier ootmoed
 door niemand overtroffen werd, hoezeer ver-
 dient Ge, dat God U tot de hoogste eer ver-
 heft, en, boven allen, met zijne genade be-
 giftigt!

III. Tot Eva spreekt de duivel, en, zon-
 der na te denken, antwoordt zij onmiddelijk.
 Tot Maria spreekt een engel, doch met de
 grootste voorzichtigheid overweegt Zij zijne
 woorden, en zwijgt. Naauwelijks heeft Eva
 den verleider aangehoord, of zij geeft zich
 aan den grootsten hoogmoed over; maar bij
 de groetenis van den aartsengel Gabriël ver-
 nedert zich de Allerheiligste Maagd en wordt
 haar ziel ontsteld. Wat zullen wij trachten
 na te volgen? De voorzichtigheid, de oot-

moed van Maria, of wel den trots en de lichtzinnigheid van Eva? — Ach, in ons gedrag is zoo veel onbedachtzaamheid en hoogmoed! Wij veronachtzamen de zaken, die voor ons van het grootste gewicht zijn en streven slechts naar de voldoening van onze ijdelheid of andere driften, die zich van ons hart hebben meester gemaakt. — Hoe menigwerf hebben wij ons geweten, hebben we onze plichten niet opgeofferd voor eene niets beteekenende zucht naar eer? Hoe dikwijls hebben wij de loftuitingen der menschen gezocht, zonder ons te bekreunen aan de verachting, die God wellicht voor ons gevoelde? Dit is toch niet handelen naar het voorbeeld dat Maria ons gegeven heeft, en, dat wij verplicht zijn na te volgen, wanneer wij aangenaam willen zijn in de oogen van God den Heer. O, Maagd, de grootste en nederigste onder de maagden! Het is maar al te waar, dat wij tot nu toe onze slechte neigingen gevolgd hebben, en door onzen hoogmoed duizende malen tegen God zijn opgestaan. Hoe dwaas en onvoorzichtig is ons gedrag geweest, daar we bijna geen zorg hadden voor al datgene, wat voor onze zaligheid noodzakelijk is! — Maar Gij, Allervoorzichtigste Moeder! zijt onze voorsprekeresse bij uwen Goddelijken Zoon. Daarom komen wij tot U met het vaste vertrouwen, dat wij,

door uwe hulp, niet alleen waren ootmoed des harten zullen verkrijgen, maar ook voorzichtigheid, opdat wij aan de begoochelingen der waereld wederstaan, en de gevaren vermijden, waardoor wij langs alle kanten omgeven worden. — Allervoorzichtigste Maagd, Onbevleete Maria, bid voor ons! Amen!

VIJFDE DAG.

DE AARTSENGEL KONDIGT MARIA AAN, DAT
ZIJ MOEDER ZAL WEZEN VAN HET
GODDELIJK WOORD.

I. Op den groet, dien Maria van den engel ontving, antwoordde zij niet onmiddellijk, omdat ze ootmoedig in zich-zelve was gekeerd, en haren geest met verhevene gedachten bezig hield. Om Haar zelfs de minste ongerustheid te benemen, onderbrak de engel dat stilzwijgen, en ging aldus voort: „Vrees niet, Maria, want gij hebt genade gevonden bij God! Gij zult ontvangen in uwen schoot en een Zoon baren, wiens naam gij JESUS noemen zult. Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genoemd worden. God de Heer zal Hem den zetel geven van zijn vader David; in eeuwigheid zal Hij heerschen over het huis van Jakob, en aan zijn rijk zal geen einde we-

zen." Met deze plechtige woorden ontwikkelde de aartsengel het goddelijk bevel dat hij ontvangen had, en openbaarde hij aan de Allerheiligste Maagd, wat zijne zending bevatte. Het was dan nu door den gezant des Hemels verklaard, dat Maria de Moeder zoude worden van Hem, die reeds aan de patriarchen was belcofd, en door de profeten werd voorspeld; van Hem, naar wien alle geslachten reikhalzend hunne verzuchtingen hadden opgezonden; van Hem, den Verlosser der waereld en den Zoon van God. Waarem toch bereidde God zulk een groote eer aan de nederige maagd van Nazareth? De afgezant des Hemels zeide het ons reeds: »OMDAT ZIJ ALLEEN GENADE HAD WEDERGEVONDEN BIJ DEN HEER." En welke genade, voegt de H. Bernardus er bij, heeft zij dan wedergevonden? DEN VREDE TUSSEHEN GOD EN DE MENSCHEN, DE VERNIETIGING DES DOODS, EN DE HERSTELLING VAN HET LEVEN.

II. Toen Isaias in zijne prophetiën de toekomstige verlossing van Israël verkondigde, voorspelde hij dat eene maagd eenen zoon zoude ontvangen en baren, die Emanuel, dat is: GOD MET ONS zal genoemd worden. Omdat nu deze wondervolle voorzegging in Maria verwezentlijkt moest worden, werd ze haar door den aartsengel Gabriël aangekondigd. Ja, Maria zou de verhevene maagd

wezen, naar wier geboorte tal van eeuwen werd verlangd; die door de propheten was voorspeld, en die bevoegd werd verklaard om de Moeder te worden van Gods Zoon. Deze Zoon zoude groot zijn, volgens de woorden van den aartsengel; daarom moest zijne Moeder ook uitstekend wezen; en wijl deze Zoon de Zoon des Allerhoogsten genoemd zoude worden, moest ook Maria tot de innigste betrekking met de allerheiligste Drieuldigheid verheven worden. Deze Zoon zal op den zetel van David, zijnen Vader, zitten, en daarom zou Maria als koninginne des Hemels aan zijne zijde plaats nemen. Het rijk van dezen Zoon over het geheimzinnige huis van David (de Kerk van Christus) moest nooit een einde hebben; daarom zal ook Maria, zijne Moeder, door alle eeuwen heen in den Hemel heerschen als Moeder van Gods Zoon, en hare macht zonder grenzen zijn. O grootsche, o onbegrijpelijke waardigheid van Maria! Wie kan aan zulk eene bewonderenswaardige verhevenheid denken, zonder zich tot in het diepste te vernederen en haar stilzwijgend te bewonderen?

III. Maria werd tot de overgrootte waardigheid van Moeder Gods verheven, wijl het goddelijk Woord zich wilde vernederen en ons gelijk worden, omdat Het onze broeder wilde zijn. Het droevig lot, dat ons door

het misdrijf van onze eerste oudren was te beurt gevallen; de barbaarschheid, waarmede de zonde tal van zielen in het verderf stortte, die naar Gods beed geschapen waren; en vooral de ondergang, waarmede deze zielen werden bedreigd, bewoog Gods Zoon om uit de glorie der Hemelen neder te dalen in den schoot van eene reine maagd, en onze gedaante en natuur aan te nemen. Dit wilde Hij doen om voor onze zonden te kunnen boeten, door zich aan God den Vader, als zoenoffer voor die zonden, op te dragen. Hoe groot is de goedheid van onzen Verlosser voor ons! Maar helaas, hoe overgroot is dan ook niet onze ondankbaarheid jegens Hem! Hij, de Zoon des Allerhoogsten, komt ons aan de macht van Satan onttrekken, en door onze eigen schuld zijn wij opnieuw in zijne slavernij geraakt! Hij, de Zoon van God, wil dat wij heiligen worden, en wij ongelukkigen blijven nietswaardige zondaars; Hij wil ons den Hemel openen, en wij, verkiesen den weg te bewandelen, die ter helle leidt. O Maria! Gij ziet onze afschuwelijke verblindheid, onzen zwarten ondank. Och, wat ik U bidden mag, verwerf voor ons de genade van al het snoode, al het ondele dezer ondankbaarheid te gevoelen, en leer ons erkentelijk worden voor de onuitsprekelijke zegeningen, die wij dagelijks van uwen Zoon,

ontvangen. Geef vooral, dat wij de goedheid van onzen Zaligmaker overwegen en Hem danken voor de liefde, waarmede Hij is mensch geworden en ons heeft vrijgekocht ten koste van zijn goddelijk bloed. Eerbiedwaardige Maagd, onbevleete Maria, bid voor ons! Amen.

ZESDE DAG.

ANTWOORD DER ALLERHEILIGSTE MAAGD OP DE
BOODSCHAP VAN DEN AARTSENGEL GABRIËL.

I. De engel des Heeren had na aan de maagd van Nazareth het mysterie zijner verhevene zending geopenbaard, en Haar medegedeeld dat Zij moeder zoude worden van den Zoon des Allerhoogsten. Doch Maria, zich tot den engel keerende, antwoordde hem: „Hoe zal dit geschieden, daar ik geenen man beken?” Deze vraag van de Allerheiligste Maagd aan den aartsengel moet ons in 't geheel niet doen veronderstellen, dat Haar Isaias grootsche profecy van den Christus, die UIT EENE MAAGD ZOUDE GEBOREN WORDEN onbekend was. — Maria wist en begreep zeer goed, dat wanneer Zij moeder zoude worden van Gods Zoon, die voor ons de menschelijke natuur wilde aannemen, deze, van wien het hooglied zegt: „DAT HIJ EEN LELIE DER DALEN WAS, GEVOED IN HET MIDDEN DER

LELIËN", zorgen zou dat deze waardigheid niet in de verste verte schaden zou aan de gelofte van zuiverheid, die de Alierheiligste Maagd reeds van haar prilste jeugd voor den Heer had afgelegd. — Maar in eene zaak van zóóveel belang, ondervroeg Maria den heiligen engel, wíjl Zij uit zijne woorden in verband met de profecij kon opmaken, dat Zij niet alleen de glorie zou hebben van Maagd te blijven, maar tevens het zoete voorrecht zoude genieten van moeder te zijn.

Het betrof een buitengewoon, een nooit gehoord voorrecht, en daarom was het raadzaam dat Maria aan den engel eene nadere verklaring vroeg. Het betrof terzelfver tijd een groot wonder, en daarom kon Maria verlangen dat dit haar door den gezant des Heeren werd opgehelderd.

II. Reeds van hare kindsche jaren af, had Maria gelofte van zuiverheid gedaan aan den hemelschen Bruidegom der kuische zielen. Hoewel vrij van alle aanvechtingen tegen de schoonste der deugden, was de H. Maagd niet in gebreke gebleven haar leliereine zuiverheid in bewaring te stellen tusschen de doornen van eerbaarheid en zelfverloochening; ook was zij de eerste, die ons het voorbeeld gaf van zich geheel aan God toe te wijden. Daarom is reeds in de eerste dagen van haar leven de tempel van Jerusalem

de woonstede van Maria geweest; en toen Zij, volgens het gebruik der israëlitische meisjes — zich aan een man verloven moest, wilde Zij geen huwelijk met haren allerzilversten bruidegom, den H. Joseph, aangaan, voordat deze Haar niets meer dan een zorgvuldige beschermer wilde zijn. Maria gedroeg zich hier als de Allervoorzichtigste Maagd; want hoewel Zij het diepste stilzwijgen bewaarde omtrent alles wat betrekking had en op de verhevene boodschap welke Zij ontving, en op het wonderbaar geheim dat Haar was medegedeeld, toonde Zij zich toch bevreesd aangaande haar onbevleete zuiverheid, en haastte Zij zich hieromtrent den engel Gods te ondervragen. O, hoezeer beminde Maria, die schoone, die engel-reine, die hemelsche deugd! Maar veel meer nog beminde Jesus deze deugd en nooit zoude Hij zich eene moeder verkoren hebben, tenzij eene maagd zuiver van alle zonden en reeds onbevleete in de stonde van hare ontvangenis.

III. Hoe bewonderenswaardig is het voorbeeld van Maria! Welk eene groote liefde en hoogachting doet zij ons opvatten voor de schoone deugd van zuiverheid en eerbaarheid; voor de deugd, die volgens de woorden van den H. Ambrosius, uit den Hemel het voorbeeld haalde, dat zij op aarde zoude verwelkelijken; voor de deugd, waarvan dezelfde

Heilige zegt, dat zij de wolken en het uit-
 spansel doorkliefde, de sterren van het fir-
 mament, ja zelfs de engelen voorbijging, om
 in den schoot des Vaders het Woord te vin-
 den, en Het geheel in zich op te nemen.
 Maar helaas! Groot is de minachting, die
 men in 't algemeen voor deze deugd in de
 waereld koestert, terwijl men haar de af-
 schuwelijkste, de schandelijkste lagen legt.
 Velen werpen deze deugd van zich, zonder
 haar eens goed te kennen; duizenden bele-
 digen haar om 't zeerst door schandelijkhe-
 den, wier naam men zelfs niet durft noemen!
 ALLE VLEESCH HEEFT ZIJNEN WEG BEDORVEN! Het
 walgelijke der ontucht rijst tot voor den
 troon van God, en tart, als het ware, de
 goddelijke rechtvaardigheid om hare grootste
 straffen over het menschedom neêr te zenden.
 Maria, Reine en Onbevleete Maagd! Laat niet
 toe dat onze zielen besmet worden door
 iets, wat met de kuischheid in strijd zou
 kunnen wezen; verwerf ons de genade dat
 ook wij de schoone deugd beminnen, die U
 boven alle deugden lief was; bescherm de
 onschuldigen tegen den aanval der onverla-
 ten, die — aan roofzuchtige sperwers ge-
 lijk — den dood der zielen zoeken, wier
 dorst nog niet gelescht wordt aan de wa-
 teren van onreine bronnen. Verwijder uit de
 jeugdige harten, wier onschuld die der duive

evenaart, de noodlottige kiem des verderfs, en maak dat wij, dank zij uwe voorbidding, — eenmaal in den Hemel den lof mogen zingen van het Onbevleete Lam, van Jesus, uw goddelijken Zoon. — Getrouwe Maagd, Onbevleete Maria, bid voor ons! — Amen.

ZEVENDE DAG.

DE ENGEL VERKLAART HET GEHEIM DER MENSCH- WORDING AAN MARIA.

I. Op de vraag van Maria, betreffende het geheim der Menschwording van het goddelijk Woord antwoordde de aartsengel Gabriël en zeide: »God de H. Geest zal over U nederdalen; de kracht des Allerhoogsten U overblommeren; en daarom zal het Heilige, dat mit U zal geboren worden, de Zoon van God genoemd worden. Ook zal uwe nicht Elisabeth in haren hoogen ouderdom nog een zoon baren; en zij, die men dacht kinderloos te blijven, zal over drie maanden moeder zijn, daar niets onmogelijk is bij God.

Toen gevoelde de Gezegende Maagd zich gerustgesteld; want de inhoud der woorden van den gezant des Allerhoogsten was: Dat God de H. Geest tot Haar zoude komen, en dat de kracht van God in Haar het tot-dien-

tijd-nog-onbekende wonder zoude uitwerken, waardoor Zij Maagd zoude blijven, en tevens ook de zoete vreugd genieten van moeder te zijn. — Het Heilige, dat Zij zoude ontvingen, zal niets anders wezen dan haar Zoon en de Zoon van God. — Op deze wijze onthulde de aartsengel het geheim der menschwording van de tweede Persoon der H. Drie-vuldigheid, en verdween elke vrees uit Maria's hart. — Daarenboven waren zijne woorden aan de Allerheiligste Maagd nieuwe redenen van blijdschap, daar zij haar het geluk van hare nicht Elisabeth mededeelden — die moeder zou worden van Joannes den Dooper. Nu ontbrak er niets dan de toestemming van Maria, opdat eene maagd Moeder zoude wezen van God den Zoon.

II. Het goddelijk Woord, dat van het begin der eeuwen door den Vader was voortgebracht in den luister en glorie der heiligen, moest op aarde geen Vader hebben, even als Het in den Hemel zonder Moeder was. Volgens de woorden van den H. Bernardus betaamde aan een God, die onder de menschen wilde geboren worden, geene andere moeder dan eene maagd, en volgens de woorden van bovengenoemden Heilige, kon eene maagd aan geen anderen Zoon het leven geven, dan aan een God. O glorievolle waardigheid van Maria! Hoe meer men U

overweegt, hoe verhevener ge ons toeschijnt, daar ge ons doet gevoelen, dat ge onbegrijpelijk zijt. Omdat Maria uitverkorene vrouwe was, door wie de eeniggeborene Zoon des Vaders het leven zoude ontvangen. werd Zij-zelve van God den Vader de eerstgeborene dochter. Wilt door Haar God de Zoon de menschelijke natuur zoude aannemen, werd Zij verheven tot de waardigheid van Moeder des Heeren, en de Vrouwe zijnde, op wie God de H. Geest was nedergedaald, toen Zij door Zijn allesvermogende kracht overlommerd werd, verkreeg zij ook de buitengewone eer van Moeder Gods en maagd te wezen en de bruid te worden van God den H. Geest. — Met recht zeide dus de H. Bonaventura: „Wel kon de Heer een grooter wereld, een uitgestrekter Hemel scheppen,” maar nimmer kon Hij eene vrouw hoogere eer bewijzen, dan haar te verheffen tot de waardigheid van Moeder Gods.

III. Grootsch, oneindig grootsch is de waardigheid van Maria, daar Zij verkoren werd tot Moeder van het goddelijk Woord. — Maar ook onze waardigheid, als kinderen Gods, is groot. Ja, wij zijn kinderen Gods. Wij zijn het uit kracht der schepping, daar wij de voortbrenselen van Gods handen zijn, en bezielde werden door den adem van zijn alles

vermogen den mond. Wij zijn het daarenboven door aanneming, wijl God de Zoon niet alleen voor ons is *mensch geworden*, maar zelfs onze *broeder* wilde zijn: en het is dóór Hem en in Hem, dat God de Vader ons allen als zijne kinderen heeft aangenomen. Maar ach! hoezeer hebben wij misbruik gemaakt van de hooge waardigheid, waartoe God de Heer ons verhief! — Hoe weinig hebben wij ze geteld! Hebben wij niet duizenden malen en ons verstand en onzen vrijen wil, — (deze beide edele gaven waardoor we boven alle schepselen uitmunten en verheven zijn) — misbruikt, om tegen Gods heilige wetten op te staan? Hoe dikwerf hebben wij het teeken van aanneming tot kinderen Gods door wandaden bezoedeld! Hoe menigwerf zijn wij ondankbaar geweest jegens den God van liefde, jegens Hem die voor ons de herstelling tot kinderen Gods verwierf, ten koste van zijn bloed! O, Maria! Gij Dochter, Moeder en Bruid van God! wees ons allen barmhartig. Het is waar, Ge ziet slechts schepselen voor U, die zich door hunne zonden verlaagden, en hier verachtelijk werden in de oogen van God; maar juist daarom smeecken wij U voor ons de genade te verwerven van onze eerste waardigheid terug te bekomen, en weer als vroeger kinderen Gods te mogen zijn. O laat ons door uwe voorspraak

op nieuw die reinheid verkrijgen, welke ons op den dag van ons H. Doopsel werd verleend, toen wij — door de verdiensten van Christus — tot kinderen Gods zijn aangenomen. Maak toch, o lieve Moeder, dat wij van stonde aan, en in alle eeuwigheid God den Heer beminnen, dienen en loven met geheel ons hart. Ongeschondene Moeder, Maagd zonder zonde ontvangen, bid voor ons! Amen.

ACHTSTE DAG.

MARIA GEEFT HARE TOESTEMMING OM MOEDER TE WORDEN VAN GOD.

I. Toen het verheven mysterie der Menschwording geopenbaard was; toen Maria over hare vrees was gerustgesteld, zweeg de gezant des Hemels, en bleef in een zekere spanning het antwoord der H. Maagd verwachten, daar haar antwoord de toestemming moest geven tot de menschwording van het Eeuwig Woord. »Ja, gezegende Maagd!» roepen wij met den H. Bernardus uit, »voor »U ligt de gansche wereld in verwachting »nedergekniel; van uwen mond hangt de »verzachting der menschelijke ellende af; »door U zullen de slaven verlost, de ver»oordeelden in vrijheid gesteld, de kinderen »van Adam, geheel uw volk hunne zaligheid

terug bekomen. — Haast U dan, o Allerheiligste Maagd, om uw antwoord te geven. — Zeg toch dat woord, waarnaar Hemel en aarde zoo vurig verlangen! Ook de koning van al het geschapene ziet uw antwoord, uwe toestemming reikhalzend tegemoet, opdat Hij in staat worde gesteld de wereld te verlossen." En Maria? O, Engelen des Hemels, menschen der aarde, schepselen Gods luistert allen, want eindelijk wordt door Maria de zoo vurig gewenschte toestemming aan den gezant des Hemels gegeven, en antwoordt zij: »ZIE DE DIENSTMAAGD DES HEEREN, MIJ GESCHIEDE NAAR UW WOORD." Uitgesproken zijn de woorden, die zóóveel heil in zich bevatten, en Maria is Moeder van den Zoon des Allerhoogsten! Jubelliederen doorklinken den Hemel, en de aarde voelt zich getroost! Vol eerbied buigt nu de engel des Heeren zich voor zijne meesteres neder, en keert vreugdevol tot den Hemel terug.

II. »DAT HET WORDE" sprak God; en uit den afgrond van het niet kwamen alle werken der schepping te voorschijn.

»DAT HET GESCHIEDE" sprak Maria; en het wondervolle geheim van de verlossing der wereld was aangevangen. O woorden, beiden zóó verheven, zóó machtig, zóó bewonderenswaardig! Aan wie van u zou het men-

schelijk geslacht wel het meest verschuldigd zijn? Door het woord van God was de aarde geschapen, maar later had de zonde haar der vervloeking prijs gegeven, en droefheid was haar deel geworden. Niettegenstaande dit treurig lot, gevoelde de aarde zich op nieuw gelukkig, door de woorden van Maria, wyl deze verzoening en blijdschap, voor haar bereidden. Door het woord van God was de mensch geschapen; maar onberaden had hij met eigen handen zijn ondergang bewerkt. En toch werden de tranen van Adams nakomelingen weder afgedroogd, omdat hen, door de woorden van Maria, verlossing en heil te beurt zouden vallen. — In hunnen luister had God de Hemelen geschapen, maar de ingang tot deze woningen der gelukzaligheid, was door de zonde gesloten geworden. Nu echter weérklonken geheel nieuwe jubeltonen door de tabernakelen van het hemelsche Sion; want de woorden van Maria hadden het zegel gebroken waardoor de deuren van het eeuwig rijk gesloten waren, zoodat nu ook de kinderen der menschen daar konden binnengaan. — O woorden der eenvoudige maagd van Nazareth, hoe groot is uwe kracht! Neen, tot op dien dag toe, waren er noch in den Hemel, noch op aarde woorden gehoord, die verhevener waren en grootere genaden over de menschen deden ne-

derdalen; nog nooit waren er in den Hemel of op aarde woorden uitgesproken, zóó rijk aan geheimen, maar ook nooit hoorde men, zoomin in den Hemel als op aarde, woorden, waarnaar zóó vurig verlangd was geworden als naar het „FIAT VOLUNTAS TUA” van de Allerheiligste Maagd.

III. Toen Maria de verhevenste waardigheid aannam, toen Zij hare toestemming gaf om Moeder van Gods Zoon te wezen, noemde Zij zich, vol ootmoed, de dienstmaagd des Heeren. De nietige gedachten, die Maria van zich zelve koesterde, en de nederigheid van haar gemoed werden niets minder, toen de Aartsengel Gabriël Haar op zulk een luiservolle wijze begroette; zoodat de deugd van ootmoed haar schoonste sieraad bleef, zelfs in het plechtig oogenblik, waarin Zij uitgenoodigd werd, om Moeder van het Goddelijk Woord te zijn. Zoude men ons wel ooit genoeg kunnen herhalen, dat wij ons beijveren moeten om onze eigene nietigheid te leeren kennen; om eigenwaan en trotschheid uit onze harten te weren, en de deugd van nederigheid te beoefenen? — Niet die schijn-deugd, waarmede de logenachtige lippen der menschen zoo dikwijls pralen, maar de ware deemoed, de deugd, in ’t bijzonder door onzen Goddelijken Zaligmaker aangeprezen, en die helaas maar zeer zelden in

den geest en het hart der stervelingen gevonden wordt. Wat ik u bidden mag, geliefde lezers en lezeressen, vernederen wij ons voor den Heer, tegenover wien alle menschen te zaaam niet meer dan een zandkorrel zijn; vernederen wij ons voor onze broederen, van wie wij niets anders dan minachting verdienen voor de duizenden en duizenden beledigingen, Gode aangedaan; vernederen wij ons tot in het diepste van ons hart, door onze nietigheid te erkennen en onze zonden te belijden, daar zij het zijn, die ons niet alleen nietig, maar verachtelijk maken. — O, Maria, o Allerootmoedigste Maagd, die te midden van zulk eene glorie zoo demoedig gebleven zijt, verwerf voor ons de genade van meer en meer te gevoelen, dat we niets anders dan aardwormen zijn. Maak dat wij in alle onze werken onze eigene nietigheid steeds voor oogen hebben; — want dan eerst zullen we welgevallig zijn aan God, die de ootmoedigen verheft, en de hoovaardigen vernedert; dan ook zullen wij mogen binnengaan in het rijk der gelukzaligen, dat God aan de ootmoedigen van harte heeft beloofd. — Beminnelijke Moeder, Onbevleete Maagd, Maria, bid voor ons! Amen.

NEGENDE DAG.

HET GODDELIJK WOORD WORDT DE ZOON
VAN MARIA.

I. Naauwelijks had Maria het zoo veel bevattend: „Fiat” „Dat het geschiede” uitgesproken, of in hetzelfde oogenblik werd Zij door den H. Geest overlommerd en vereenigde het kind, waarvan Zij moeder zoude worden, op de innigste wijze in zijn persoon de goddelijke en menschelijke natuur te zamen. O, welk een wonder! De God, die voor alle eeuwen in den glans van heiligheid werd geboren, vóór dat nog de morgenster geschapen werd; de God, die de volheid der Hemelen niet bevatten kan, daalt tusschen de nederige muren van de eenvoudige woning te Nazareth neder; het lichaam eener maagd wordt de tempel, die de onsterfelijke Opperpriester der nieuwe wet zich heeft uitverkoren, en bevat den God, die met drie zijner vingeren het heelal ondersteunt; de Eenig-geboren Zoon des Allerhoogsten, de Heer der Heeren, de Koning der Koningen maakte zich een Hemel van den onbevleeten schoot der Allerheiligste Maagd, en vestigde daarin zijnen troon.

II. Wie is in staat den oceaen van vreugde

te schetsen, die de ziel van Maria over-
stroomde, op het gelukkig oogenblik waarin
Zij Moeder werd van den Zoon des Aller-
hoogsten? Indien de profeet Elias, na zijn
langen vastentijd, in den spelonk van den berg
Horeb, beloond werd door het van nabij aan-
schouwen van Gods aanschijn — ten minste in
zooverre als het een schepsel gegeven kan
worden de Godheid in persoon te aanschou-
wen, indien de Apostel der Heidenen in zijne
zielsverrukking tot in den derden Hemel kon
worden opgenomen; indien hij daar de glo-
riën des Allerhoogsten kon zien en geheim-
zinnige woorden hoorde, die geen mensch
in staat is uit te spreken; hoeveel te meer
zal dan Maria zich vereend hebben met den
glans, die God omgeeft, hoeveel te meer zal
Zij gedronken hebben uit de bronnen der
hemelsche geneugten? Want zou de verhe-
vene ziel van Maria den God niet aanschouwd
hebben, die tot Haar kwam nederdalen, om
haar zoon te worden? Zoude Zij niet met
volle teugen zich verzadigd hebben aan de
eêlste vreugden, die de goddelijke liefde
smaken doet? Maar indien reeds zulk eene
zaligheid het hart van Maria overstroomde,
toen het goddelijk Woord in haren onbe-
vlekten schoot kwam nederdalen, hoe over-
gelukkig zal Zij zich dan gevoeld hebben toen
het als kind Haar zoo liefelijk tegenlachte;

toen Zij het kuste en vol teederheid in hare armen sloot. Welk een hemelsche vreugde zal Maria ondervonden hebben, als Zij zelve den Zoon des Allerhoogsten laven kon? Ja, in de grot van Bethlehem werd de zoetheid der vreugde voltrokken, die reeds in de nederige woning van Nazareth een aanvang had genomen. — Maria, o Gezegendste onder de vrouwen! Met den H. Bernardinus van Siëna roepen wij U toe, dat God de Heer U in zekere mate met zich zelve gelijk stelde; en met den engelreinen Thomas van Aquinën zeggen wij U, dat de waardigheid bijna zonder grenzen is.

III. Zoodra Maria de onvergelykelijke waardigheid van Moeder des Heeren had aangenomen, gevoelde Zij zich ook geroepen om Moeder te worden van het menschelijk geslacht, daar Zij het grootste medelijden met ons had om den droeven toestand, waarin wij ons bevonden. — Laten we ons dan in den Heer verheugen, omdat Maria, bij het geven van hare toestemming aan den engel des Allerhoogsten, ook onze Moeder werd; en ons aannam tot hare kinderen; laten we ons dan nu ook waardig toonen kinderen van zulk eene verhevenc Moeder te zijn! Daar geen kind aan zijne plichten voldoet, maar ontaardt, wanneer het de deugden zijner ouden niet navelgt, zijn wij allen ge-

bonden, om zooveel het ons gegeven is, de deugden te beoefenen, waardoor Maria groot was voor den Heer. — Niets zij ons dan te zwaar om deze deugden in ons te doen toenemen. Volgen wij Maria in haren ootmoed; in hare zuiverheid en onschuld; in hare ingetogenheid; in hare engelreine liefde en voorzichtigheid; in een woord in alle die deugden, welke te zamen het christelijk en godsdienstig leven kenmerken. — Indien wij dit niet willen doen, laat ons dan ook niet de vermetelheid hebben, ons kinderen van Maria te noemen, wijl ons gedrag, onze woorden zouden logenstraffen, en ons zulk eener Moeder gansch onwaardig maken. O, Moeder van barmhartigheid! wij bekennen het; tot heden hebben we door onze werken niet het minste recht op den schoonen naam van „KINDEREN VAN MARIA.” Maar wij belijden onze schuld, en willen ons leven beteren; wij zullen alles doen wat in ons vermogen is om zóó te worden, als het aan uwe kinderen betaamt. Maar ach! wat kunnen wij zonder uwe hulp? Wees dan goedertieren jegens ons; overlaad ons met uwe gunsten en maak dat wij ten minste eenigermate aan het voortreffelijk beeld gelijken dat Gij, door de beoefening van elke groote en verheven deugd, ons hebt nagelaten. Dan alleen zullen wij zeker wezen dat wij uwe

kinderen zijn, en, als zoodanig, door God erkend en aangenomen zullen worden, niet alleen gedurende ons leven, maar ook in onze laatste stonde en bijgevolg door alle eeuwen heen. Moeder des Zaligmakers, onbevleete Maagd Maria, bid voor ons! Amen.

**Novene ter voorbereiding van
het feest der Zuivering van de
Allerheiligste Maagd Maria.**

EERSTE DAG.

MARIA ONDERWERPT ZICH AAN DE ZUIVERINGS-
WET.

I. Veertig dagen nadat Maria in de grot van Bethlehem moeder werd van den menschgeworden Zoon van God, ging Zij op weg naar Jerusalem, om de voorschriften der mozaïsche wet te volbrengen. De beide ritussen of kerkelijke bepalingen, waaraan elke joodsche vrouw zich onderwerpen moest, als zij voor het eerst moeder werd, bevatten hare eigene zuivering en het opdragen van haar eerstgeboren in den Tempel; doch tevens vergunde haar de wet om het kind voor een zeer klein offer weder af te koopen en met zich te nemen. — Vergezeld van haar zuiveren bruidegom, den H. Joseph, ondernam Maria haren tocht naar Jerusalem.

Nederig was hare kleeding; voor een ieder verloor Zij het verheven voorrecht van Moeder-maagd en Moeder des Heeren te zijn. Met haar goddelijk Kind op de armen begaf Zij zich naar den Tempel. Daar gekomen, mengde Zij zich onder de overige vrouwen, die volgens de mozaïsche wet voor onzuiver gehouden werden; en Zij, de Gezegende, de Onbevleete, volbracht — zoowel voor Haar als voor haren Zoon — al hetgeen wat door de wet was voorgeschreven. De Allerheiligste Maagd wilde de bepalingen der ritussen van de mozaïsche wet zoo nauwgezet volbrengen, om ons een voorbeeld van onderwerping te geven, en ons te leeren hoe zeer door God de deugd van gehoorzaamheid wordt op prijs gesteld. Zij wilde ons den eenigen weg aanwijzen, die ten Hemel voert, daar — volgens het woord van God-zelfen — gehoorzaamheid veel aangenamer is aan het oog des Heeren dan de grootste offerande.

II. Het zoude echter niet noodig geweest zijn, dat Maria zich aan de mozaïsche wet der zuivering onderwierp; niet alleen omdat Zij te gelijker tijd moeder was en maagd, maar omdat de wondervolle wijze, waarop Zij Moeder werd van God den Zoon, hare zuiverheid, als het ware, nog reiner had doen worden. Daarenboven was Maria aan die wet niet onderworpen, omdat de verhevene Moe-

der van het Eeuwig Woord in de verste verte niet door God den Heer onder Zijn bezoe-
deld volk kon gerekend zijn, toen Hij door
Mozes de offeranden en zuiveringen der oude
wet gebod. God stelde van den beginne
Maria buiten deze wet, wijl in Haar geen
enkele der hoedanigheden gevonden werden,
die Haar voor de wet onzuiver konden doen
zijn. Nog veel minder was het goddelijk Kind
genoodzaakt om zich, gelijk alle eerstgebo-
renen, in den Tempel te doen opofferen,
daar Hij de Heer des Tempels, de eeuwige
Opperpriester, God de Allerhoogste-zelve was.
Er kon dus geen sprake zijn om den Zoon
van God door een offer af te koop. Hij was
in de wereld gekomen om het menschelijk
geslacht uit de slavernij te verlossen, waarin
het zich bevond; en deze verlossing wilde
Hij noch door goud, noch door zilver ver-
krijgen, maar door het storten van Zijn dier-
baar bloed. Maria, onze allerlieftste Moeder,
begreep dit alles zeer wel, doch haar oot-
moed duldde niet, dat Zij zich als beter
zoude beschouwen dan de overige moeders,
die daar tegenwoordig waren. Even als haar
goddelijk Kind de gedaante eens zondaars
had willen aannemen, zoo verlangde de Aller-
heiligste Maagd onder de vrouwen gerekend
te worden, die aan de wet der zuivering
moesten voldoen, en daarom onderwierp Zij

zich met eene gehoorzaamheid, waartoe Zij niet verplicht was, aan de mozaïsche wet. Gehoorzaamheid en ootmoed! O gij schoonste onder de deugden! Hoezeer heht ge Maria verheven voor den troon van God!

III. Hoogmoed en wederspānning deden de plichtvergetene engelen uit den Hemel werpen. Hoogmoed en ongehoorzaamheid verdreven onze eerste ouders uit het Paradijs, toen zij Gods vriendschap verloren hadden. — Daarentegen verhieven cotmoed en gehoorzaamheid de Allerheiligste Maagd tot Meeder van den Verlosser der wereld, en in Onzen Heere Jesus-Christus volbrachten ootmoedigheid en de liefde tot vernederingen de verlossing van geheel het menschelijk geslacht. Maar wat doen wij? In plaats van de schoone deugden van onderwerping, gehoorzaamheid en ootmoed te beoefenen, en ze lief te hebben, wijl we daaraan onze verlossing en de herstelling onzer zaligheid te danken hebben, geven wij maar al te zeer de voorkeur aan hoogmoed en ongehoorzaamheid, hoewen deze beide zonden de eerste oorzaak warel van onzen ondergang. Helaas! wanneer wij een blik werpen op ons leven, hoevele malen zien wij dan onze trotsche hoofden tegen God gekeerd; hoevele malen hebben wij Hem alle gehoorzaamheid geweigerd? En toch zijn wij niet anders dan het werk zijner handen,

vrijgekocht door het bloed van zijn Eeniggeboren Zoon. — Daarom heeft God het recht om onvoorwaardelijk over ons te heerschen; daarom is het voor ons een dure plicht Hem den diepsten eerbied te bewijzen, en Hem in alles zoo volkomen mogelijk gehoorzaam te zijn. O Maria! o nederigste en meest gehoorzame onder de moeders, wees onze middelaressen voor den troon van God! Verwerf voor ons, die zoo menigmaal door onzen hoogmoed en wederspanningheid den toorn en wrake Gods verdienden, verwerf voor ons, bidden wij U, de vergiffenis onzer zonden. Vermurw door Uwen zoeten glimlach de verontwaardiging van God den Heer, en verkrijg voor ons dat wij leeren volharden in eene volmaakte onderwerping aan Gods heiligen wil. Allerliefste Moeder! Onbevleete Maagd Maria, bid voor ons! Amen.

Vers en gebed voor elken dag dezer Novene.

V. Uwe lippen vloeijen over van genade,
 R. Deswege zegent u God in eeuwigheid.

LAAT ONS BIDDEN.

Almachtige eeuwige God, wij smeeken van uwe majesteit, dat, gelijk uwe eeniggeboren Zoon, met ons vleesch in dien tempel werd opgedragen, wij aldus met gezuiverde zielen

aan U mogen voorgesteld worden. Door denzelfden Christus onzen Heer.

TWEEDE DAG.

MARIA BRENGT HARE OFFERGAVE NAAR DEN TEMPEL.

I. De Mozaïsche wet gebood, dat elke moeder die zich naar den tempel begaf om aan de voorschriften der zuivering te voldoen, een lam en een duif of tortel medebracht, om als offer aan God te worden opgedragen. — Doch, wanneer de vrouw geene middelen had om een lam te offeren, kon zij volstaan met slechts een paar duiven of tortelduiven mede te brengen. Daarenhoven vereischte de wet der zuivering nog dat de eerst-geborene-zoon werd afgekocht met den prijs van vijf zilverstukken, siklen genaamd. VOOR HAREN ZON betaalde Maria de geheele som, die door de wet was voorgeschreven; maar voor ZICH-ZELVE wilde zij niet dan met de nederige offers der armen voldoen, en had zij slechts een paar tortelduiven om den Heer te worden opgeofferd. Maria wilde zich niet onder de meer-gegoeden stellen, omdat Zij moeder was geworden van een zoon, die, -- hoewel God zijnde -- op deze aarde wilde nederdalen, om daar in zulk eene armoede geboren te worden, dat een STAL zijn

eerste rustplaats was. De allerheiligste Maagd wilde zich aan de offergaven der armen houden, omdat haar Zoon, — de God van al het geschapene —, GEEN STUKJE GRONDS ZOUDE BEZITTEN om er zijn hoofd op neder te vlijen. De Zoon van God zoude zijn levensonderhoud vinden in den arbeid zijner handen en in de gaven der liefde, en daarom wilde ook zijne Onbevleete Moeder in haar offer gelijk zijn met de armste onder de vrouwen. Maar toen was hare gave de rijkste, die ooit den Heer was aangeboden, door de vurige liefde, waarmee zij tevens haar hart ten offer bracht, God smeekende met hetzelfde ook het oneindige, het kostbare offer aan te nemen van Zijn Eenig-geboren Zoon.

II. Bij hare zuivering in den Tempel was het Maria's ootmoed die Haar eene plaats onder de min-gegoede vrouwen deed kiezen. Hoewel niet vermogend zijnde, werd de Allerheiligste Maagd tot deze vernedering niet genoodzaakt door de beperktheid harer middelen, daar Zij zich bij deze gelegenheid zeer goed had kunnen bedienen, van het goud, dat de Wijzen uit het Oosten aan haren Zoon ten geschenke hadden aangeboden. Ook was het niet omdat haar stand Haar tot zulk een offer verplichtte, want zoowel de Allerheiligste Maagd als haar zuivere Bruidegom stonden af uit het koninklijk geslacht van

David. — Het was dus alleen deugd en geene dringende noodzakelijkheid, waardoor Maria zich onder de armste der moeders schaarde, om den schijn van armoede aan te nemen, bij eene der verhevenste gebeurtenissen van haar leven, in een oogenblik, waarin door de meeste der vrouwen grootheid en pracht wordt ten toon gespreid. Doch Maria was moeder van dien Jesus welke zijne stem zoude verheffen tegen allen die, vol trots op hunne rijkdommen, geen ander gebruik van hunne bezittingen weten te maken dan om zich zelve te goed te doen. Zij was moeder van dien Zaligmaker, welke zijne apostelen zonder geld, zonder iets te bezitten overal zoude henen zenden om zijne leer te verkondigen. Zij was moeder van dien hemelschen leermeester, door wien de menschen zouden hooren dat het den kameel veel gemakkelijker zou zijn om door het oog van eene naald te komen, dan den rijke om te midden zijner schatten den Hemel te verwerven. Tot deze rijken behooren niet alleen de vermogenden, de grooten der aarde, maar allen, die op eene bizondere wijze door God begenadigd zijn. Hoe menigmaal worden gezondheid, talenten, schoonheid en geest misbruikt! Hoe dikwerf deze gaven aangewend, om God te beledigen en den aartsvijand der menschen te dienen! Maria was ook de Moeder

van den liefdevollen Verlosser der wereld; van Hem, die onder zijne schepselen den- genen gelukzalig zoude noemen, die arm van geest is. Daarom wilde Maria ons zulk een schoon voorbeeld van hare liefde tot de armoede geven en daarom wilde zij vooral te midden der armen zijn.

III. ARMOEDE! Is er wel iets ter wereld dat den mensch verachtelijker en meer vernederend toeschijnt? ARMOEDE! Is er iets te vinden dat aan de zinlijkheid der menschen grooter afschrik baart? En nochtans God, die zich van de kleinen dezer aarde bedient, om de sterken te beschamen; God, die den bedelaar uit het slijk verheft, om hem te stellen onder de princen van zijn volk, God-zelve kwam op aarde om de menschen met alle andere deugden, ook die der *armoede* te doen beminnen, wjl deze deugd zoo geheel en al onbekend, ja, veracht was gebleven.

Toen God de Heer ons geleerd had onze hoop, onze verlangens in het bezit der eeuwige gelukzaligheid te stellen, wilde Hij, en met recht, dat wij ons zouden onthechten van de vergankelijke goederen dezer aarde; dat wij ze ten minste niet zouden liefhebben, en dat wij ze alleen in God zouden bezitten. Maar wat hebben we gedaan? Helaas! Om de kortstondige goederen van dit leven te verkrij-

gen, hebben wij, misschien meer dan eens, afstand gedaan van de eeuwige vreugden, die ons ten deel zouden vallen, wanneer wij de armoede om en in God hadden lief gehad. Wellicht is ons hart, zelfs in deze oogeblikken nog, geheel van wereldsche gedachte vervuld; ja, vol verlangen naar de nietige gemakkelikheden, waardoor wij zoo dikwijls ons eeuwig heil uit het oog verliezen. — O, Maria, die U met de overschoone deugd van armoede hebt willen versieren, toen Gij uw Goddelijk Kind naar den Tempel bracht, bid voor ons! Onthecht ons hart van de valsche goederen dezer wereld. He-las! zoo menigwerf hebben wij die goederen gesteld boven de vreugden, welke onze belooning zullen zijn, wanneer wij aan Gods genade zullen beantwoord hebben. Lieve Moeder! Neem geheel ons hart, neem geheel onze liefde voor U en voor uwen Jesus; maak dat wij, van stonde aan, vast besluiten, om liever alles te verliezen dan God door eene zware zonde te beledigen, en daardoor ons recht op den Hemel te verbeuren. Wouderbare Moeder, onbevleete Maagd Maria, bid voor ons! Amen.

DERDE DAG.

MARIA BRENGT HAAR ZOON IN DEN TEMPEL.

I. Toen de Joden, na hunne terugkomst uit de Babylonische gevangenis, den Tempel weder hadden opgebouwd, weenden zij, omdat deze nieuwe Tempel in lange niet de schoonheid, het verhevene, de pracht en den rijkdom bezat van den ouden, dien zij geheel verwoest en in puinhoopen hadden weêrgevonden. Maar de profeet Aggeus stond op en zeide hun: »Moed gevat en niet geveend,» zoo spreekt de Heer. »Nog een weinig tijds en Hij zal de VERWACHTING VAN ISRAËL, den VERLANGDE DER VOLKEREN zenden, en dit huis vol van glorie doen zijn. Aan mij het goud, aan mij het zilver,» zegt de Heer der Heerscharen. »Veel grooter zal de luister en glorie van dezen Tempel dan van den eersten zijn, want hier is het, dat ik den vrede geven zal.» Deze heerlijke voorspelling werd vervuld op den dag dat Maria haar Goddelijk Kind in den Tempel bracht, want haar Zoon was de VERLANGDE DER VOLKEREN, de SINTS EEUWEN VERWACHTE KONING VAN ISRAËL, de ENGEL DES VERBONDS, die — ook volgens de woorden van Malachias — zijne intrede in dezen tempel zoude

doen. Eene zoo gewichtige gebeurtenis moest vervuld worden door de medewerking van Maria; en het was door Haar alleen dat God aan dezen tempel een glans en luister zoude geven, waarbij al het goud en zilver van den ouden niets zoude wezen. Door Maria kwam de God der Heerscharen onder de gedaante van een teder kindeke in den Tempel om daarvan, als het ware, in persoon plechtig bezit te nemen.

II. Daar Jesus op aarde gekomen was om hoogmoed en weelde den oorlog te verklaren, verkoos Hij, in een stal geboren te worden; voor zijn wieg slechts eene kribbe te hebben; en voor gevolg, niets anders dan een paar eenvoudige herders. Evenzoo wilde Hij bij zijne eerste komst in den Tempel, niet daar binnengaan, dan gedragen op de armen van Maria, zijne Moeder, en in gezelschap van zijn Voedstervader den H. Jozef. Ook verlangde Hij toen door niemand anders gekend te worden dan door Simeon en Anna, twee godvruchtige oude lieden. In deze plechtige stonde was Maria gering in het oog der menschen; maar o, hoe grootsch, hoe verheven in het oog van God en al zijne heiligen! Meer dan ooit weêrklonken de gewijde bogen des Tempels van de zangen der Engelen, die in de schoonste melodiën de glorie van het Goddelijk Kind en zijne Onbe-

vlekte Moeder bezongen. Hier was het, dat God de Vader zich voorbereidde om — volgens de woorden van den Profeet Aggeus — aan de wereld den vrede te rug te geven. Deze vrede, die reeds door de ongehoorzaamheid van Adam en Eva in het Paradijs was verbroken, zou nu door Jesus, op de armen zijner Moeder, voor ons worden teruggevraagd. Zelfs Maria, de Engel-reine, die zoo geheel en al met God in vrede was, had toch om vrede voor de wereld. Een duidelijk bewijs dat vrede te stichten tusschen Hemel en aarde, tusschen God en de menschen, het grondbeginsel is van het Nieuw Verbond.

III. Wie is in staat den eerbied te begrijpen, waarmede Maria haar Goddelijk kind naar den Tempel bracht? Wie de stille overwegingen der vurige godsvrucht te volgen, die aan hare ziel de heiligste gewaarwordingen gaf, en ze van liefde blaken deed? Maar welke zijn de gedachten, die onze harten vervullen, wanneer wij onze kerken binnentreden? Met welke gevoelens van liefde zijn we daar? En toch zijn onze kerken veel heiliger dan de Tempel van Jeruzalem, omdat Gods Zoon zich dagelijks daar ten zoenoffer geeft voor onze zonden; omdat Hij zonder ophouden in het heilig Tabernakel vertoeft, en daar zetelt als op een troon van

liefde en barmhartigheid. Helaas! Waarmede houdt onze geest zich bezig, wanneer wij ons in Gods huis bevinden? Met welke gewaarwordingen zijn we daar? Misschien gelijken we de ziellooze beelden, die daar staan; misschien hebben wij meer dan eens door onze oneerbiedigheid, door ons gebrek aan godsvrucht, door onze vrijwillige verstrooiingen de Goddelijke Majesteit tot zelfs in zijnen tempel beleedigd; misschien hebben wij Hem daar door ons gedrag gehoond met aan anderen ergernis en slechte voorbeelden te geven; misschien werd het huis des Heeren, DAT OORD AAN HET GEBED GEWIJD, niet alleen onverschillig, maar zelfs eene plaats van zonde! — O, Maria! We zijn maar al te zeer bevreesd dat God de Heer op ons verloornd is; omdat wij zoo menigwerf zonder eerbied in zijnen tempel waren. Lieve Moeder Gods! Gij die onze voorsprekeresse zijt bij den Heer; Gij, die gedurig voor ons om vergiffenis en vrede smeekt, verhoor de gebeden, die wij tot U richten, en verkrijg voor ons de genade van altoos doordrongen te zijn van den eerbied dien wij vooral aan die plaatsen op aarde verschuldigd zijn, waar uw Goddelijke Zoon op zulk eene wondervolle wijze tegenwoordig is. Geef dat de verzuchtingen, die wij daar tot God en tot U opzenden den rijksten zegen voor tijd en

eeuwigheid over ons doen nederdalen. O. Maria, Moeder des Scheppers, bid voor ons! Amen.

VIERDE DAG.

KARIA TOONT HET GODDELIJK KIND AAN DEN
H. SIMEON.

I. Daar leefde in Jerusaleem een eerbiedwaardig grijsaart. Simeon genaamd, die zijne dagen in heiligheid had doorgebracht, en vervuld was van den H. Geest. Hij had van God den H. Geest den zoeten troost ontvangen, dat hij den dood niet zoude zien, vóór dat zijne oogen den Christus, den Gezalfden des Heeren, den Messias zoude aanschouwd hebben. — Door goddelijke ingeving bezielde, was Simeon naar den Tempel gegaan. — In denzelfden oogenblik dat Maria daar kwam met het Goddelijk Kind, ging hij Haar te gemoet, nam het Kindeke Jezns op zijne armen, loofde God, en met eene vreugde, die hij tot in zijne hooge jaren nog nimmer ondervonden had, drukte hij het Goddelijk Kind aan zijn hart, onder het storten der zoetste tranen. Welk een gevoel van zaligheid zal Maria's hart doorstroomd hebben, toen Zij zelfs in den Tempel van Jerusaleem iemand ontmoette, die, te midden der alge-

meene onverschilligheid, Jesus erkende voor de Messias, den Zoon van den waren God. In de duisternissen van den nacht, waarin onze Goddelijke Zaligmaker geboren werd, hadden de Engelen des Hemels haar kind verheerlijkt door den lofzang: „GLORIE IN DE HOOGSTE HEMELEN AAN GOD, EN OP AARDE VREDE AAN DE MENSCHEN VAN GOEDEN WILLE.” Aan de nederige kribbe in den stal van Bethlehem waren de herders Hem komen aanbidden, en bewezen de drie Wijzen uit het Oosten Hem niet alleen koninklijke, maar goddelijke eer. Welk een gevoel van zaligheid zal dan niet Maria's hart doorstroomd hebben, toen Zij, bij haar intrede in den Tempel een priester ontmoette — want algemeen is het gevoelen dat de oude Simeon een priester was — die bewees, dat hij door eene openbaring van God zelven vernomen had, dat haar teërbeminde Zoon de beloofde Messias was.

II. De vreugde, de zaligheid van Gods Moeder waren groot, toen de oude Simeon in haar Kind den Zoon des Allerhoogsten erkende. Maar wat was die vreugde en zaligheid, vergeleken bij hetgeen Maria gevoelde toen God de II. Geest door den ouden priester sprak, en Zij den schoonen lofzang hoorde, waaria deze heilige man zijn dank aan God betuigde. „Laat nu, o Heer — volgens Uw

woord - - Uw dienstknecht gaan in vrede,
 want mijne oogen hebben Uw heil, den
 Zaligmaker, gezien. Het heil, dat Gij be-
 reid hebt voor het aangezicht van alle vol-
 keren. Een licht ter openbaring voor de
 heidenen, en een luister voor Uw volk Is-
 raël." Zoo als wij gezien hebben, was de
 vreugde van Maria onbeschrijfelijk, toen Zij
 in den Tempel — de plaats, welke in die
 dagen voor de heiligste der aarde gehouden
 werd — haar geliefd Kind door den mond
 des priesters hoorde begroeten als DEN BE-
 LOOFDEN ZALIGMAKER, naar wiens komst eeuwen
 lang reikhalzend werd uitgezien, toen Zij
 Jezus erkend zag voor DE GLORIE VAN ISRAËLS
 VOLK, toen Zij vernam, dat door Gods Zoon
 de duisternissen zouden verdreven worden,
 waarin de wereld als begraven lag; toen
 Zij HAAR Kind het HEIL DER VOLKEREN hoorde
 noemen. En toch werd die vreugde der Aller-
 heiligste Maagd nog grooter, toen ook de
 Profetes Anna het Goddelijk Kind aanwees
 voor den Verlosser, dien God na den val
 van onze eerste ouderen aan Adam had be-
 loofd. Deze vrome oude — gehogen onder
 den last van haren hoogen ouderdom en een
 leven van verstervingen — loofden den Heer
 zoodra zij het Kind zag, en zeide aan allen,
 die in den Tempel tegenwoordig waren, dat
 DIT Kind de VERWACHTE MESSIAS was.

III. Wie zou niet verlangen in de genade van Simeon te deelen, aan wien het ver-gund was den Zoon des Allerhoogsten in persoon te mogen aanbidden en in zijne armen te drukken? En toch zijn wij meer bevoorrecht, en behoeven wij niet het lot van dezen rechtvaardige te benijden, daar hij slechts éénmaal in zijn leven die huide aan den Mensch-geworden Zoon van God kon bewijzen, en wij dien Mensch-geworden God dagelijks kunnen vereeren in het Sakrament zijner liefde. Want, kunnen wij ons niet elken dag naar onze kerken begeven? kunnen wij daar niet, zoo dikwijls als wij verlangen, aan onzen Zaligmaker onze hulde brengen en Hem niet slechts — zoo als de oude Simeon — in onze armen drukken, maar ontvangen in ons hart, om ons meer en meer met Hem te vereenigen en Hem onze liefde te betuigen? O hoe oneindig veel grooter is de goedheid van God jegens ons! Maar ook hoe zwart, hoe afschuwelijk is daardoor de ondank, waarmede wij die liefde en barmhartigheid van God vergelden! Want hoe weinig worden in 't algemeen onze kerken bezocht! hoe klein is het getal van hen, die dagelijks nederknielen voor het heilig tabernakel! hoe koel, hoe onverschillig is niet menigmaal ons hart, wanneer wij tot de heilige communie naderen! O, Maria, die met zoo veel liefde

uw Zoon aan den ouden Simeon hebt getoond, breng Jezus ook in ons hart, maak dat wij altoos wel bereid zijn, wanneer wij Hem ontvangen; maak dat Hij dikwijls in ons rusten komt, gedurende ons leven, maar vooral, dat Hij met ons zij in het uur van onzen dood, opdat wij in dat gewichtig oogenblik door Zijne verdiensten geheiligd worden, en met Hem moge binnen gaan in het hemelsch vaderland. — Vol vertrouwen verwachten wij deze genade door U, o Allerheiligste Maagd! Gij, die het behoud der krankten zijt, Onbevleete Moeder Gods, Maria, bid voor ons! Amen.

VIJFDE DAG.

MARIA HOORT DE VOORSPELLING VAN SIMEON AANGAANDE DE VERVOLGINGEN WELKE HAAR ZOON ZAL MOETEN ONDERGAAN.

I. Toen de oude Simeon den lofzang geëindigd had, die hem door God den H. Geest werd ingegeven, waren Maria en Jozef verwonderd over alles wat hun van Gods Zoon was medegedeeld. Simeon zegende hen, dat wil zeggen: Simeon deed zijne heilwenschen aan Jozef en Maria, en noemde hen gelukkig. Daarop keerde hij zich tot Maria en sprak: Zie, dit kind is gesteld tot val en

»opstanding van velen in Israël, en tot een
 »teeken, dat weersproken zal worden, opdat
 »uit vele harten de gedachte zich openbare.
 »Ook door uw eigene ziel zal een zwaard
 »gaan”: Het was als of de H. Simeon met
 deze woorden wilde zeggen: o Maria! Gij
 zult niet alleen de allergelukkigste, maar
 ook de meest bedroefde onder alle moeders
 wezen; want deze uw Zoon, die uit den
 Hemel nederdaalde, om de wereld te ver-
 lossen en zalig te maken, zal voor velen een
 steen des aanstoots worden en de reden van
 hun eeuwig ongeluk. Dit kind zal van nu af
 het doel der hevigste en wreedste vervol-
 gingen zijn, stroomen van ongerechtigheid
 zullen zich nederstorten over zijn hoofd, en
 een oceaan van smarten zal zijn deel zijn
 op aarde. Helaas, welk eene droeve voorspel-
 ling, en waarop de Allerheiligste Maagd aan
 den vroomen oude had kunnen antwoorden:
 »Hoe! Mijn Zoon, op wiens gelaat eene he-
 »melsche schoonheid blinkt! Mijn Zoon, die
 »aller harten tot zich trekt door de liefde-
 »volle uitdrukking van zijn oog! Mijn Zoon,
 »wiens zoete glimlach veel schooner is, dan
 »de dageraad eens onbewolkten lentemor-
 »gen! Deze mijn zoon zal het voorwerp van
 »de wraak der goddeloozen wezen en onder
 »de zielen, voor wier zaligmaking Hij van
 »den Hemel nederdaalde, zullen er dan zoo

•velen gevonden worden, voor wie zijne •komst ten eeuwigen vloek verstreken zal?" Droeve gedachte die als een dubbel-snijdend zwaard het liefdevolle hart van Maria doorboorde!

II. Maria wist zeer goed dat haar Eeniggeborene Zoon met geen ander doel op de wereld was gekomen dan om een zoen-offer te worden voor den gevallen mensch; Zij wist dat Hij vervolgd, verraden, valschelijk beschuldigd en met roeden geslagen zouden worden. Zij wist dat Zijne handen en voeten met nagelen doorboord zouden worden, dat Hij, met gal en edik gelaafd, op een schandhout tusschen moordenaren sterven zou. Ja, Maria wist dit. Maar al te duidelijk hadden de Profeten hierover gesproken. Daarenboven had de Allerheiligste Maagd-zelve bijzondere mededeelingen ontvangen omtrent het leven en den dood van Haar Goddelijk Kind. Maar toen Gods Moeder op dezen plechtigen oogenblik, waarin Zij voor den eersten maal met haren Jezus in den Tempel kwam, als het ware eene aankondiging hoorde van al de pijnen en smarten, welke haar beminde Zoon moest ondergaan; toen zij daar vernam hoe vijanden van God en Zijn Gezalfde hunne bogen zoude gespannen houden tegen haren Zoon, en hoe zij op Hem hunne pijlen zouden richten, toen Haar door den ouden Simeon

werd gezegd, dat Jezus ter dood zoude gebracht worden door zoo velen, voor wier zaligheid Hij uit den Hemel was nedergedaald, toen werd Maria's hart met weemoed vervuld. Zoude wellicht niet reeds in dat zelfde oogenblik Herodes besloten hebben om haar Zoon te dooden, hetgeen haar binnen kort verplichten zoude om onder de grootste vermoeienissen naar Egypte te vluchten, ten einde het goddelijk Kind te kunnen vrijwaren voor de woede en ijverzucht van dezen goddelozen Koning der Joden? O, hoevele droeve oogenblikken wachten nog het teederminnend hart der Moeder-Maagd!

III. »Uw Zoon, Maria,» zeide de oude Simeon tot de Allerheiligste Maagd, »is gesteld tot een val en opstanding van velen, »en daarom heeft Hij de menschelijke natuur aangenomen. Hij kwam HET LEVEN DER »GENADE wederbrengen aan het menschelijk »geslacht, dat door de zonde van Adam tot »een eeuwigen dood veroordeeld was.» Het getal der zielen, die dankbaar waren voor de weldaad der verlossing en in Christus verrezen zijn, is nu reeds ontelbaar. Evenzoo zal ook het getal der gelukzaligen worden, die hun voorbeeld volgen en in Christus tot de eeuwige glorie zullen overgaan.» Maar helaas! voor milioenen en milioenen zal ook de komst van den Zoon des Men-

schen ten val verstrekken, omdat zij ondankbaar waren voor de groote weldaad der verlossing; omdat zij in hunne boosheid het zoete juk van Christus, den Gezalfden des Heeren, weigerden op te nemen, en daardoor de gramschap des Hemels deden nederdalen over hun hoofd. Laten wij ons best doen om onder de gelukzaligen te wezen, die in Christus verrijzen. Laten wij niet tot de beklagenswaardigen behooren, die zijne vijanden zijn. Laten wij Jesus als onzen Zaligmaker beminnen, opdat Hij nooit voor ons een steen des aanstoots worde. Laten wij voordeel trekken uit de zegeningen, welke Christus ons heeft gebracht, en zoodoende aan de eeuwige vervloeking ontgaan. Maria, lieve Moeder Gods, bid toch voor ons! Zonder uwe voorspraak vreezen wij dat uw liefstellig Kindje voor ons een onverbiddelijk rechter worde, wijl onze zonden zoo talrijk zijn! Bid voor ons, o Onbevleete Maagd, opdat uw Eeniggeboren Zoon onze vroegere ondankbaarheid niet meer gedenke, maar ons op nieuw genadig zij. Bid met en voor ons om de kracht tot volharding, want dan mogen we met vertrouwen hopen van eenmaal deelachtig te worden aan de voorrechten der verrijzenis, die Christus ons door zijn dood verworven heeft. — Onbevleete Maagd, Moeder des Zaligmakers, Maria bid voor ons! Amen.

ZESDE DAG.

MARIA HOORT VAN DEN OUDEN SIMEON DE VOOR-
SPELLING HARER SMARTEN.

I. Nadat Simeon aan de Allerheiligste Maagd had medegedeeld, dat haar Zoon zoude gesteld worden tot val en opstanding van velen, en dat Hij voor duizenden een steen des aanstoots zoude wezen, ging hij met spreken voort, en zeide tot Gods Moeder: »Ook uwe ziel zal met een zwaard doorstoken worden." Het is bijna zeker dat Simeon deze woorden niet heeft kunnen uitspreken zonder droeve tranen te storten, daar hij wist hoe rijk aan smarten zij voor Maria zouden zijn. Het duurde ook niet lang of het zwaard, waarvan hij gesproken had, verwondde niet alleen Maria's borst, maar drong vlijmend door tot in het diepste van haar ziel, om er nimmer weder uit te gaan. »O, Zoon mijner liefde," zullen menigwerf de gedachten van Maria geweest zijn. »voed ik U dan alleen om U aan de wreedste vervolgingen over te geven, om U de grofste beledigingen, den diepsten smaad te zien ondergaan; om U te doen nagelen aan een kruis?" Van dit oogenblik was het onmogelijk voor Maria om de blonde lokken van

haar teèrgeliefd kindje te zien, zonder aan de scherpe doornen te denken, waarmede zijn hoofd zoude vaneengereten worden. Telken male als Maria het onschuldig en liefelijk gelaat van haren Zoon aanschouwde, dacht zij aan den kaakslag, en zag zij dat gelaat met het speeksel zijner vijanden geheel bespuwd; ook kon Maria geen blik werpen op de lieve handjes en tedere voetjes van haren Zoon, zonder zich voor te stellen hoe deze eenmaal bij zijne kruisiging met nagelen zouden doorboord worden. — Wie onder de stervelingen is er die begrijpen kan, hoe groot de smarten van Gods Moeder waren?

II. Van de droeve stonde, waarin de oude Simeon aan Maria voorspelde, dat Zij martelares, ja zelfs Koninginne der martelaren zoude worden, had Zij geen oogenblik van onverstoorde vreugde meer, wijl deze altoos verbitterd werd door de droeve overweging van het lijden en den dood van haar Eeniggeborenen Zoon. Wanneer Zij haar Kindje liefkoozend verzorgde, dacht Zij menigwerf, hoe zelfs de laatste druppel van Zijn bloed vergoten zoude worden, om aan de wreedheid der menschen te voldoen. Wanneer Zij het kindeke Jesus in de windsels lei, zag Zij reeds de koorden, waarmede Het niet alleen als een misdadiger zoude gebonden worden, maar gesleurd door de straten van Je-

rusalem. Als Gods Zoon haar in de kribbe toelachte, dacht Maria er aan, hoe Zij Hem eenmaal zoude zien nagelen aan het kruis. Wanneer Zij Jesus slapen zag op haar schoot, stelde Zij zich voor, hoe ook Zijn lijk daar zoude liggen, geheel met bloed bedekt, en hoe men dat lijk zoude nederleggen in een steenen graf! Van Simeons voorspelling af, volgden voor Maria dagen van smarten op dagen van smarten, en waren hare jaren eene aaneenschakeling van verzuchtingen en bitter leed. Naarmate dat onze Onbevleete Moedermaagd het Goddelijk Kind onder hare oogen zag opgroeien, drong het wreede zwaard, waarvan Simeon gesproken had, dieper en dieper in haar hart; want de gedachte, dat weldra het oogenblik daár zoude zijn, waarin haar Zoon zoude overgeleverd worden in de handen der zondaren, die Hem met beledigingen zouden overladen en de wreedste smarten doen ondergaan, vermeerderde van uur tot uur Maria's leed. Maar toch wilde Zij met Jesus gaan tot onder het kruis; en met dezelfde liefde, waarmede de Moeder van Smarten haren Zoon op hare armen in den Tempel van Jeruzalem had gedragen, beklom Zij ook met Hem den berg van Calvariën.

III. De overweging der pijnvolle oogenblikken, die het Goddelijk Kind wachtten,

was, zoo als wij gezegd hebben, een zwaard, dat Maria's hart onophoudelijk doorhoorde; doch de gedachte dat dit bitter lijden de wil van God den Vader-zelfen was, gaf haar eene volkomene onderwerping aan de eeuwige raadsbesluiten. Maar er was een nog veel grievender smart, die het hart van onze lieve Moeder doorsneed: »De zonde der menschen, DIE OORZAAK VAN JESUS LIJDEN, bracht in hare reine ziel een wee, waarvoor geen troost te vinden is.» — O, konden wij eens van harte overwegen, dat Maria meer leed gevoelde over onze zonden dan over alle vernederingen, over alle smarten van haar eigen Zoon! Konden wij eens goed begrijpen, dat even als wij Onzen-Heer Jesus hernagelen aan het kruis zoodra wij opstaan tegen de wet van God, wij ook met een moorddadige hand Maria's hart op nieuw doorboren met het zwaard van smarten! Maar ach! Verblind door onze hoosheid en driften, zoeken wij niets anders, dan aan onze zucht naar weerspannigheid den vollen teugel te geven. — O, Maria! schaamtegevoel overmeestert ons om voor U te verschijnen. Schuldig aan den dood van uwen Zoon, schuldig aan de ziele-smarten, waarmede wij U, beminnelijkste aller moeders, als verzadigd hebben. Wij smeeken U, handel toch niet met ons naar verdiensten, maar laat het zwaard, waarmede uw hart,

volgens de woorden van den ouden Simeon, doorstoken werd, ock ons hart treffen en vermorselen, opdat wij, — na hier tranen van waar berouw gestort te hebben, — door de goddelijke barmhartigheid vergiffenis onzer zonden mogen verwerven. — Deur des Hemels, onbevleete Maria, bid voor ons! Amen.

ZEVENDE DAG.

MARIA BEREIDT HET OFFER VAN JESUS VÓOR.

I. Door de offerande waaraan, volgens de Mozaïsche wet, elke moeder voor haar kind moest voldoen, deed Maria aan God den Heer afstand van de rechten, die Zij had op haren Zoon. Door deze offerande gaf zij in 't openbaar een getuigenis van hare dankbaarheid aan God, wjl deze de eerstgeborenen der Israëlieten spaarde, toen de oudste zonen der Egyptenaars onder de slagen van zijnen wraak-engel vielen. Maar de opdracht, die onze Allerheiligste Moeder van haar Eeniggeboren Zoon in den Tempel deed, was van een veel verhevener aard. Zij bevatte het groote mysterie van Maria's liefde tot ons; zij was, om zoo te zeggen, de eerste stap tot het bloedig offer, waardoor haar Eeniggeboren aan God zijn Vader zoude opgedragen worden, ten einde geheel het mensche-

lijk geslacht vrij te koopen van de slavernij des duivels, DIE DROEVE GEVOLGEN VAN ADAM'S EERSTEN VAL. Ja, God de Vader, DIE ZIJN EENIGEN ZOON NIET SPAARDE, maar Hem overleverde tot heil van ons allen, verlangde dat de opdracht van deze verhevene Offerande het eerst zoude geschieden door de handen van de Onbevleete Moedermaagd. Zij had op Jesus haren Zoon de rechten eener moeder, en daarom liet God niet toe, dat, zonder hare toestemming, zulk een offer zoude voltrokken worden. Ontegengesteld is het waar dat deze toestemming tot de bloedige offerande van haren Zoon reeds door Maria gegeven was op het oogenblik, waarin Zij de waardigheid van Moeder des Heeren aanvaardde met al de zorgen en verplichtingen, die daaraan verbonden waren. Maar deze geheele overgeving van haren wil aan den wil van God, dit offer van hare liefde moest door de Allerheiligste Maagd plechtig bevestigd worden op den dag, dat Zij haar Goddelijk Kind aan den Heer kwam opdragen, en zich zelve wilde onderwerpen aan de zuiveringen, die door de Mozaïsche wet waren voorgeschreven. Zoo moesten eerst in Jeruzalems Tempel de tranen van Maria vlieten, vòòr dat de berg van Kalvarië zoude roodgeverfd worden met het bloed van den Zoon des Allerhoogsten.

II. Even als in het Paradijs de ongehoorzaamheid van onzen Stamvader was voorafgegaan door die van de eerste vrouw, en niet door Adam werd begaan, dan nadat hij daartoe door Eva was aangespoord geworden, even zoo was het in de eeuwige raadsbesluiten bepaald, dat eene vrouw den eersten stap zoude doen om de menschen met God te verzoenen; dat eene vrouw, door hare volkomen overgeving aan den wil van God, het verheven offer zoude voorbereiden, waardoor de tweede persoon van de Allerheiligste Drievuldigheid, na zijne aanneming van de menschelijke natuur, op de bloedigste wijze zoude voldoen voor onze zonden. Deze vrouw was Maria. Zij maakte zich — volgens de woorden van den II. Augustinus en andere Kerkvaders — door de opdracht van haar Eeniggeboren Goddelijk Kind, de Herstelster en Verlosseres van deze ongelukkige wereld. Zij bekleedde, in zekeren zin, in deze offerande de waardigheid eens Hoogenpriester, zooals de II. Epifanus het ons verklaart; wyl niet de Hoogepriester der Joden, die geen de minste rechten had op het kindeke Jezus, maar de Allerheiligste Maagd Maria alleen het offer konde brengen van haar Goddelijken Zoon. Nooit was er in den Tempel van Jeruzalem zulk een verheven, zulk een kostbaar offer gebracht; nooit was

door reiner handen hetzij daar, hetzij in welke plaats ter wereld ook, een Zoenoffer opgedragen als dat van het kindeke Jezus door de handen van zijne Onbevleete Moeder. — Met hoeveel recht voorspelde dus Aggeus dat de glorie van dezen Tempel verre die van den eersten zoude overtreffen; want in den Tempel, die door Salomon was gesticht, werden slechts lammeren en andere dieren opgedragen, terwijl in dezen, die door Nehemias werd herbouwd, het Lam zonder vlekken, het eenig offer Gode waardig, door de Allerheiligste Maagd zoude gegeven worden.

III. Het offer dat Maria van haar teeder kindje in den Tempel deed, was, zonder twijfel, groot, heilig en vol welgevallen aan God den Eeuwigen Vader. Doch niettemin is het óók waar dat er dagelijks in onze kerken een offer wordt opgedragen, dat niet minder groot, niet minder heilig, niet minder welgevallig is aan God den Heer. Dit offer — wij weten het allen — is de II. Offerande der Mis. Daarin is Jezus niet alleen het offer, maar ook de voornaamste offeraar; daarin draagt onze Goddelijke Zaligmaker zich-zelf aan God, zijn hemelschen Vader op, ten zoen voor onze zonden; en dat niet alleen dagelijks, maar op ieder uur, ja, er gaat zelfs geen oogenblik van den dag voorbij,

waarop dit onbloedig offer niet wordt herhaald. Door de offerande der Mis, waarin, krachtens de verdiensten van onzen Heere Jezus Christus oneindige schatten van voldoening en vergiffenis zijn opgesloten, brengt de Godmensch aan Zijnen Eeuwigen Vader de grootste hulde, dalen de genaden Gods weder op ons neêr en verspreiden zich over de geheele wereld. Maar helaas! Hoe velen onder de Christenen zijn er niet, die aanhoudend veronachtzamen om deel te nemen aan deze goddelijke offerande? Hoe velen gaan er niet heen uit dwang, wyl de Kerk het gebiedt? Hoe velen zijn vol onverschilligheid gedurende de H. Mis? En ach, hoe groot is wellicht het getal der ongelukkigen, die, in plaats van door deze H. Offerande aan God den Heer de liefde, eer en dankbaarheid te bewijzen, welke wij Hem verschuldigd zijn, de H. Geheimen onteeren door hunne vrijwillige verstrooiingen en oneerbiedigheden!! O, Maria! Het is maar al te waar, dat veelal ONDANK het eenige is, wat wij aan God den Heer wedergeven voor de buitengewone zegenen en ontelbare weldaden, waarmede Zijne liefde ons bedeeft. Zoude God wel iets meer hebben kunnen doen DAN ZICH ZELVEN OP ELK OOGENBLIK VAN DEN DAG VOOR ONS TEN OFFER GEVEN op onze altaren? Lieve Moeder! bid met ons wanneer

wij de H. Mis bijwonen, opdat wij hoe langer zoo meer doordrongen worden van de liefde, eerbied en dankbaarheid, waarmede Gij dit zelfde offer, — het offer van uw Eeniggeboren Zoon in den Tempel — aan God den Vader hebt opgedragen. bid voor ons opdat wij — door de oneindige verdiensten van deze offerande —, vruchten mogen vergaderen voor tijd en eeuwigheid. — Verheven Vat van Godsvrucht, Onbevleete Maria, bid voor ons! Amen.

ACHTSTE DAG.

HET LIJDEN VAN MARIA WAS GROOT BIJ DE OFFERANDE VAN HAAR GODDELIJK KIND.

I. Geheel doordrongen van de profetie des ouden Simeons, bewaarde Maria Zijne woorden diep in haar hart. Zij kende maar al te wel de grootte van het offer, dat Zij bracht en daarom begreep Zij de beteekenis der woorden, die haar een zee van smarten en een opeenstapeling van de vreeselijkste gebeurtenissen aankondigden, want dit offer verlangde niets minder van de Allerheiligste Maagd dan hare toestemming in alle vervolgen, in den hoon en smaad, in alle mishandelingen, ja zelfs in den schandelijken dood van haar beminden Zoon. O, geen smart

ter wereld kon grooter voor eene moeder zijn! Het teeder kindeke van Maria was het schoonste onder de kinderen der menschen. Haar Zoon was het Heil aller Heiligen, de liefde en wellust van het Hemelsch Paradijs. En dien Zoon moest Maria aan de goddelijke rechtvaardigheid ten offer brengen voor de zonden der menschen! Hoe gaarne, zegt de H. Bonaventura, had Gods Moeder, al den hoon, al de beledigingen en smarten van haren geliefden Zoon voor zich alleen willen nemen! Maar neen! Haar Goddelijk Kind moest van de planten zijner voeten tot aan het hoofd toe slechts eene enkele bloedige wonde zijn; en met Hem zoude Maria al het bittere van zijne smarten gevoelen tot in het diepste van hare ziel. Maar toch ontweek Gods Moeder deze smarten niet. Zichzelve verloothenende, deed Zij hare opdracht in den Tempel en het plechtig offer, dat niet alleen het begin was en de waarborg van de offerande, die Jesus-zelf eenmaal in den Hof van Olijven zouden opdragen; maar ook het begin en de waarborg van het droeve offer, dat Maria God den Vader zoude brengen op den berg van smarten, aan de zijde van haar stervenden Zoon.

II. Hoe zwaarder een offer is aan ons hart, des te meer is ons datgene dierbaar, wat wij als offer moeten geven. Hoe groot was niet

Maria's liefde voor het kindeke Jezus, het zoenoffer, dat door Haar moest opgedragen worden in den Tempel van Jeruzalem! O, wie kan den omvang dezer liefde begripen! Wanneer men de liefde konde vereenen, die alle moeders voor hunne kinderen gevoelen, wanneer men nog daarbij voegde de liefde van alle Heiligen, de liefde der Cherubijnen en die der Serafijnen voor den Almachtigen God, dan zoude dit alles te zaam nog maar een nietig vonkje wezen, in vergelijking van het vuur der liefde, waarmede Maria haar kindje, haren Goddelijken Zoon beminde. Nu was het juist dit tedergeliefde kindje, dat Zij den Heer ten offer bracht. En voor wie? Voor ondankbare menschen; voor menschen, waarvan het grootste getal Hem zoude haten; voor wier grootste gedeelte Hij een steen des aanstoets zoude wezen; voor menschen, die nooit hadden opgehouden Hem te beleedigen en te verachten. O, offer, dat het smartvolste is onder alles wat den Heer werd opgedragen! O, wreed en bloedig zwaard, wier beide scherpe kanten het hart van Maria doorboren! Indien onze Heere Jezus, gedurende zijnen doodsangst in den Hof van Gethsemane, door zulk eene droefheid overmeesterd werd, dat een bloedig zweet zijn aanbiddelijk geelaat overdekte, en Hij Zijnen Hemelschen

Vader smeekte den bitteren kelk des lijdens van Hem weg te nemen, welk een zee van smarten moest dan niet Maria's hart in den Tempel overstromd hebben, toen Zij elke smart en elke belediging overzag, welke haar aanbeden Zoon moest ondergaan. En niettegenstaande dit alles, bood onze Allerlieftste Moeder haar Eeniggeboren Zoon den Heere aan, en gaf Zij Hem over aan alle smarten en beledigingen, welke Hij van de menschen te verduren zoude hebben. O, bitter leed! o, alles-overtreffende kracht van Maria's hart!!!

III. Offers! Hoe hard klinkt dit woord aan de versijnde ooren van hen, die het lijden verafschuwen. — Offers! Onontwikkeldbare noodzakelijkheid voor den Christen, die deel wil hebben aan de eeuwige gelukzaligheid. »Draagt uwe lichamen op tot een levend, heilig en Gode welbehagelijk offer,» zegt de Apostel Paulus in zijne brieven aan de Romeinen. »Weest niet gelijkvormig aan deze wereld,» zoo gaat hij voort, »maar hervormt u naar de vernieuwing van uw gemoed, zoodat gij onderzoekt welke Gods goede, welbehagelijke en volmaakte wil zij.» — Neen, zonder eene volkomene onderwerping aan den heiligen wil van God, zonder ons te beijveren om eene voortdurende offerande te worden ter eere en glorie

van de Allerheiligste Drievuldigheid, zijn wij den Eeuwigen Vader niet welgevallig. Maar ach! hoe groot blijft de weerzin van ons hart om aan den Heer het offer te brengen van onze kwade gedachten! Hoe sterk is onze zucht naar voldoeningen, die met zijn heiligen wil in strijd zijn! Maar geen middenweg blijft ons open. Wij moeten kiezen tusschen de offerande van ons-zelve — dus eene volkomene onderwerping aan den wil van God — of de vrijwillige berooving van het gelukzalig erfdeel, dat van den beginne af voor de uitverkorenen des Heeren werd bereid. Wij moeten kiezen tusschen ons berusten in het lijden, waarmede God ons bezoekt, — hoe groot, hoe zwaar, hoe bitter dat lijden ook moge wezen —, of eene vrijwillige ontzegging van de vreugde des Hemels. O, Maria, Moeder van smarten! Zelfs de gedachten aan lijden doet ons wee. Versterk ons, bid ik U! Aan den voet des kruises hebt gij ons allen tot uwe kinderen aangenomen. Leer ons dat het Kruis, waaraan uw Goddelijke Zoon gestorven is, ons ook moet redden. Verkrijg door uwe voorspraak, dat wij ons met liefde buigen onder den last van 's Heeren Kruis. Herinner ons dat onze belooning in den Hemel geëvenredigd zal wezen aan het lijden, dat wij op deze wereld *om, met en in* God zullen gedragen hebben.

Koninginne der martelaren, Onbevleete Maria, bid voor ons! Amen.

NEGENDE DAG.

OVER MARIA'S LIEFDE, VOOR DE MENSCHEN IN
HET OFFEREN VAN HAREN ZOON.

I. Van God den Vader staat geschreven in het Evangelie van den H. Joannes: »Zóó lief heeft God de wereld gehad, dat Hij »zijn Eeniggeboren Zoon niet spaarde, opdat »een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar het eeuwig leven hebbe.» Ook van Maria kan men zeggen: »Zóó zeer heeft Maria de menschen lief gehad, dat zij voor hen het eenig voorwerp harer liefde, dat zij haren Goddelijken Zoon ten offer gaf, — Maria was de Moeder van Jesus, en daardoor ook onze Moeder. — Als Moeder van het Goddelijk Kind was haar hart vol van teederheid en liefde voor dien welbeminden Zoon, die terzelfder tijd ook haar God en Heer was. — Maar ook als onze Moeder, was het Maria onmogelijk om, zonder droeve tranen te storten, de ellende te aanschouwen, waarin wij gevallen waren! Deze liefde, die aan beide zijde Maria's harte tot zich trok, en waardoor zij niet alleen voor haar Goddelijken Zoon, maar ook voor ons de

teederste genegenheid en al de kracht der moederlijke gevoelde, deze liefde deed in hare bedroefde ziel een wreeden strijd ontstaan. Geen tusschenweg bleef er voor de Allerheiligste Maagd. Zij moest of haren Zoon sparen en toelaten dat de menschen voor eeuwig ongelukkig zoude blijven, of wel de wereld van haren doem verlossen door het offeren van haar Goddelijk Kind; zij moest hare toestemming geven om cenmaal haren Welbeminden, haar Eeniggeboren Zoon dood en van wonden overdekt in hare armen te ontvangen, of er in berusten dat alle geslachten der aarde zonder eind de prooi van Satan zouden wezen. — Welk een verschrikkelijke keuze voor Maria's hart!

II. En toch weifelde Maria geen oogenblik in 't doen van die keuze. Hare oogen tot den Hemel opslaande, zag zij dat God de Vader haar dezen Zoon met geen ander doel gegeven had, dan om door Zijn dood aan de goddelijke gerechtigheid te voldoen. Hare blikken rondom zich slaande zag Maria duizenden en duizenden in de slavernij der helische machten, hoorde zij langs alle kanten het smeken om de ketenen te verbrijzelen, waarmede deze ongelukkigen gekluisterd waren. In het voorgeborgte aanschouwde Gods Moeder de patriarchen, de profeten en al de rechtvaardigen, die tot haar om erbarming

riepen, daar zij in Maria de vrouwe erken-
den, die de Verlosseresse der wereld zoude
wezen. — Wanneer Maria haar teeder Kindje
aan haren boezem drukte, en de oogen op
Hem vallen liet, was zij overtuigd dat Jesus
zelf zich voor onze zaligheid ten offer gaf.
»En Maria? Opnieuw herhaalde onze Onbe-
vleekte Moeder het: »Fiat: Mij geschiede naar
uw woord», dat reeds door den Aartengel
Gabriël werd gehoord, toen de Allerheiligste
Maagd hare toestemming gaf om Moeder te
worden van Gods Zoon.» Uw wil geschiede,
»o Vader in den Hemel, uw wil geschiede!«
»Wanneer Gij den dood van mijnen Zoon
»verlangt, die ook de uwe is, dan zal ik,
»vol liefde, U dit offer brengen. Ik draag
»Hem aan U op, opdat aan uwe gerechtig-
»heid worde voldaan. Ik draag mijn Zoon
»aan U op, opdat Hemel en aarde mogen
»verzcoenen; ja, ik draag Hem aan U op, op-
»dat de deuren des Hemels zich weder ont-
»sluiten en de menschen mogen binnengaan
»in het rijk uwer glorie. O Heer! Zij zijn
»ook mijne kinderen; want Gij, Algoede,
»steldet mij tot hunne moeder aan. Is het
»uw wil dat om hen te redden uw Godde-
»lijke Zoon den dood onderga, plechtig offer
»ik U Hem dan hier in uwen tempel op.
»Het is waar, dat de smarten, welke mijne
»ziel als van een rijten, onbeschrijfelijk zijn,

„maar ik draag ze U op tot heil der menschen, en voor hunne zaligheid, o Vader in den Hemel, zij U het offer gebracht van al mijn leed!” Zóózeer beminde ons Maria, dat zij voor onze zaligheid, tot zoen voor onze zonde, niet alleen haar Eeniggeboren Zoon, den Heere opofferde, maar ook al het leed en al de zielesmartten, welke zij, als moeder van zulk een Zoon, gevoelen zoude.

III. God offerde voor ons Zijn eigen Zoon, en Maria, de Moeder der reine liefde, bracht geen minder offer voor de verlossing der wereld. O, liefde van God, wat zijt ge onbegrijpelijk! O, liefde van Maria, wat zijt ge groot! En wij, kinderen der goddelijke barmhartigheid, kinderen der liefde van Maria, — wanneer ons hart niet is van ijs of steen —, laten we dan God liefhebben uit al de krachten onzer ziel, ons leven voor immer den Heere toewijden! Danken wij God voor Zijne grenzenlooze barmhartigheid, en geven wij aan Maria niets anders dan liefde voor de overgrootte liefde, waarmede Zij ons bemint. Laat ons nooit vergeten, hoeveel de smartvolle offerande aan het hart onzer allerliefste Moeder heeft gekost, maar herinneren wij ons veeleer dagelijks de innige toegenegenheid, die Maria ons toonde, toen Zij meer aan ons, dan aan haar goddelijken Zoon de voorkeur in hare liefde gaf. Moeder

der heilige liefde, Maria! Ja, wij willen God beminnen uit geheel ons hart en met al de krachten onzer ziel! Ook U willen wij liefhebben, omdat Gij onze Moeder zijt! Maar ach, Ge ziet hoe koud, hoe ongevoelig onze harten zijn! Neem ze toch, die arme harten, en plaats ze tusschen uw hart en dat van uwen lieven Jesus. Door het vuur der liefde, waarmede deze beide harten branden, moeten ook onze harten ontvonken, en van heilige liefde gloeien. — Verleen ons deze gunst, o allerliefste Moeder, want dan zullen wij U eenmaal in de vreugde des Hemels mogen beminnen, nadat wij U hier op aarde zoo van ganscher harte hebben liefgehad. Moeder der schoone liefde, onbevleete Maria, bid voor ons! Amen.

**Novene ter voorbereiding tot het
feest der Hemelvaart van de
Allerheiligste Maagd Maria.**

EERSTE DAG.

**DE OVERSCHOONE EN GLORIEVOLLE DOOD VAN
MARIA.**

I. Reeds waren er verscheidene jaren voorbijgegaan, sinds de Zoon van God en van Maria triomfeerend ten Hemel voer, om plaats te nemen aan de rechterzijde van Zijn Hemelschen Vader, toen het Onzen Heere Jesus behaagde ook Zijne Moeder tot Zich te roepen, om deel te nemen aan de eeuwige vreugde van Zijn rijk. Maar wijl de Zoon des Allerhoogsten niet weder in Zijne glorie had willen binnentreden, voor dat Hij den dood had ondergaan, moest ook Maria langs geen anderen weg tot haren Welbeminde komen, dan door den dood. Om voor onze zonden te voldoen, had onze Zaligmaker voor Zich de wreedste smarten, de grievendste verne-

deringen gekozen, zoodat Zijne ziel een leed gevoelde, waarbij de droefheid en pijnen van alle menschen te samen nog niets zouden wezen. Hoe vreeselijk is dus niet Zijn dood geweest! Maar nu wilde Jesus ook, dat Zijne teêrgeliefde Moeder, in het oogenblik van haar verscheiden uit dit leven, geen zweem zoude gevoelen, van wat Haar onaangenaam zou kunnen zijn. Zonder zonde was Maria op de wereld gekomen, en zonder smarten zoude Zij dit tranendal verlaten, om op te stijgen naar haar Welbeminde, die in den Hemel een kostbaren troon voor Zijne Moeder had bereid. — Daár zou Maria de glorie ontvangen, die aan hare verhevene waardigheid teekwam, en die Zij zich, gedurende hare pelgrimage op deze wereld verworven had door de onvergelykelijke schat harer verdiensten. Daarom was de dood van Maria voor haar maagdelijk lichaam een zachte rust en kalme slaap; daarom was hij voor hare schoone ziel een zoet ontwaken aan den boezem van God den Heer.

II. Hoe vele omstandigheden droegen niet bij om de dood van Maria gelukzalig te doen zijn! Het grootte werk der verlossing was volbracht; het Geloof, door de predikingen der Apostelen langs alle kanten verkondigd; Jesus, haar Zoon, door zoo velen erkend en aangebeden als de Zoon van God; het bij-

zijn der Apostelen, die allen naar Jeruzalem waren gesnel en de H. Maagd omringden, om Haar hier op aarde hunne laatste hulde te brengen; de talrijke scharen der Engelen, die van den Hemel nederdaalden, en in het eenvoudig vertrek den lof der Allerheiligste Maagd met de schoonste melodiën bezongen; de Zoon van God, het Eeuwig Woord des Vaders, die van Zijn verheven troon de hand aan Maria toereikte en haar uitnoodigde om in Zijne glorie binnen te gaan. Met de woorden van het Hooglied zeide Jezus tot Zijne lieve Moeder: »Stijg op, mijne tortel, en kom! De koude winter is voorbij, U wacht voortaan een eeuwigdurende lente! — Welk eene zaligheid moet het hart van Maria vervuld hebben bij deze uitnoodiging. Neen, de aarde was niet waard om nog langer zulk een schat te bezitten. En Maria, die gedurende haar leven met hare gedachten meer in den Hemel dan op deze aarde had vertoefd, behoorde in het Rijk van haar Goddelijken Zoon te zijn. Maria, de Koninginne van het Hemelsch Paradijs, moest uit deze ongelukkige plaats van ballingschap geroepen worden en bezit nemen van haren zetel in de eeuwige glorie. — Daarom was het niet de dood, — dat onverbiddelijk kind der zonde, — die een einde aan Maria's leven maakte, maar een zoete brand van liefde, waardoor lang

zamerband de banden verteerden, welke de allerschoonste ziel van Gods Moeder aan haar lichaam verbonden hielden, zoodat ze in een liefdezucht van hier ontvlood, en opwaarts steeg om weder te keeren tot haren Goddelijken Zoon.— Het allerzuiverste lichaam van Maria, de Onbevleete Moeder-Maagd, sliep in, om, na korten tijd, door eene glorievolle opstanding te ontwaken.

III. Ook wij zijn aan het algemeene doodvonnis onderworpen. Ook wij zullen sterven. Maar hoe? En wanneer? Dit blijft ons onbekend. Wij weten echter door Gods woord, dat de dood des rechtvaardigen grootsch zal wezen, maar die van den zondaar allerongelukkigst. Wij weten daarenboven, dat de dood zal komen als een dief in den nacht en misschien in een oogenblik waarin we het minst aan sterven denken. O verschrikkelijke onzekerheid in eene zaak, waarvan ons eeuwig geluk moet afhangen! O schromelijke verblindings van den ongelukkige, die zich durft vleien den dood des rechtvaardigen te zullen sterven, terwijl hij nog in zonden voortleeft! laten we ons toch geene begoochelingen voorspiegelen. Men spot niet met God. Als ons leven niet overeenkomstig is met de geboden des Heeren, als het niet doorgebracht wordt in de beoefening der deugden, welke het leven van den Christen ken-

merken, stellen wij ons bloot om buiten de liefde Gods te sterven en door den dood een einde te verkrijgen, dat ons in eene eeuwigheid vol wanhoop storten zal. Hoe allerongelukkigst, dat zoo oneindig groot het getal dergenen is, die zich-zelfen bedriegen en zonder wroeging de zonde begaan met de gedachte: »O, op mijn sterfbed zal ik mij wel bekeeren!» Weten ze dan niet meer dat de Heer hun ook gezegd heeft: »Vermete! dan zult gij mij niet vinden, en sterven in uwe zonden.» O Maria! wij durven U niet vragen om den dood der rechtvaardigen te sterven, zoo lang we ons nog als zondaars gedragen, wijl dit eene bespotting uwer barmhartigheid zou kunnen zijn. Maar wij durven U wel smeeken, dat Ge voor ons van den Algoede de genade verwerven moogt om ons leven zoodanig in te richten, dat het geheel overeenkomstig is met de geboden des Heeren; want, na zulk een leven, mogen wij in onze laatste stonden vol vertrouwen onze toevlucht tot U nemen, en ons der Goddelijke Barmhartigheid aanbevelen; dan zult Ge ons bijstaan in onzen doodstrijd, dan zult Ge ons troosten in ons stervensuur, en voor onze ziel het voorrecht verwerven van hier te verscheiden in eene zoete omhelzing des Heeren. Toevlucht der zondaren, Onbevleete Maagd Maria, bid voor ons! Amen.

Vers en gebed voor elken dag dezer Novene.

V̄. Verheven is de Heilige Moeder Gods,
 R. Boven de choren der Engelen in het
 rijk der Hemelen.

LAAT ONS BIDDEN.

Breng niet in rekening, bidden wij U,
 Heer, de vergrijpen uwer dienaren, opdat
 wij, die door onze daden u niet voldoen
 kunnen, door de tusschenkomst der Moeder
 van Uwen Zoon, onzen Heer J. C. gered
 mogen worden, Die met U leeft en regeert
 in de eeuwen der eeuwen.

TWEEDE DAG.

OPSTANDING VAN MARIA.

I. Alhoewel Maria — zoo als wij reeds vroe-
 ger gezegd hebben — niet anders dan door
 den dood den Hemel kon binnengaan, om-
 dat Haar Goddelijke Zoon dezen weg voor
 zich-zelfen had begeerd, zouden toch hare
 allerheiligste ledematen gespaard blijven voor
 de ontbinding, die onze lichamen in het
 graf ondergaan. Als dochter van Adam kon
 Maria, in zekeren zin, aan het vonnis on-
 derworpen zijn geweest, van — even als alle

zijne nakomelingen — te moeten sterven; maar dewijl Zij van hare ontvangenis af onbevlekt was, mochten hare allerheiligste overblijfselen niet hier op aarde de prooi wezen van den dood; daarom moesten zij onttrokken worden aan het akelige graf om zich met hare hemelsche ziel te kunnen vereenen in het rijk van haren Goddelijken Zoon. Ja, even als de menschheid van Jezus, welke Hij door de Allerheiligste Maagd had aangenomen, reeds in den Hemel verheerlijkt was aan de rechterhand des Vaders, zoo moest het onbevleete lichaam van Gods Moeder de eeuwige glorie binnengaan, en zeer spoedig plaats nemen naast den troon van het Eeuwig Woord. Op het voorbeeld van haar Goddelijken Zoon, — die door zijn eigen macht uit het graf was opgestaan, nadat Zijn lichaam daarin drie dagen had vertoefd —, keerde ook wellicht de engel-reine ziel van Maria, kort na haar verscheiden, met al den luister, waarmede zij in den Hemel was verciert, tot de aarde te-rug, om zich weder met hare edele overblijfselen te vereenen. En onmiddelijk na deze vereeniging omstraalde God de heer die allerheiligste overblijfselen met Zijne glorie en gaf ze zulk een heerlijkheid, dat de glans van alle hemelingen te zaam, zich verloor bij de schoonheid en majesteit der Allerheiligste Maagd.

II. De II. Apostelen, die, volgens de overleveringen, allen bij het gelukkig afsterven van de Allerheiligste Maagd tegenwoordig waren, en hare eerbiedwaardige overblijfselen met de grootste achting en liefde in een uitgehouwen rots hadden nedergelegd, keerden na eenigen tijd terug om het graf te bezoeken. Hoe groot was niet hunne verwondering, toen zij in deze rots niet meer het dierbaar overschot vonden, dat zij er hadden overgelaten, maar alleen de kleederen van de Allerheiligste Maagd, waaruit een stroom van welriekende geuren tot hen kwam. Dadelijk begrepen de Apostelen dat het lichaam van de uitverkorene Dochter van God den Vader, de maagdelijke Moeder van God den Zoon, de onbevleete Bruid van God den H. Geest, verrezen was uit haar graf en binnengegaan in de glorie der Hemelen. De kleederen der Allerheiligste Maagd, welke in den rots waren achtergelaten, bewezen ten duidelijkste dat Jezus, de Zon der gerechtigheid, die door Maria de menschelijke natuur had aangenomen, nu ook, op zijne beurt, zijne teergeliefde Moeder met het schitterendst licht had omkleed. Ja, te midden der duizenden van Hemellingen blonk Maria als eene Zon, wier glans alles te boven gaat, en was zij reeds omgeven van den luister en glorie, waarmede de Evangelist-

Profeet, gedurende zijn ballingschap op Patmos, de Onbevleete Moedermaagd in zijne Apocalysis beschrijft. De tranen, welke toen aan de oogen der Apostelen ontvloten, waren geene tranen van droefheid, maar van de zoetste vreugde. Zij vroegen niet, zoo als Maria Magdalena bij het graf van haar goddelijken Meester, waar men het lichaam had heengevoerd, maar hunne oogen ten Hemel slaande, waar Maria zich bevond, zeiden ze als met ééne stem: »De Allerheiligste Maagd Maria is opgenomen ter bruidzale des Hemels” alwaar de Koning der Koningen zetelt op een troon van sterren!

III. Omdat bij ons sterven de ziel het lichaam verlaat, wordt ons lijk ter aarde besteld; dáár aan het bederf ter prooi gegeven, blijft er van ons niets anders over — nadat wij aan de wormen tot voedsel hebben verstrekt — dan een weinig stof. Maar eenmaal zal de dag aanbreeken, waarin de geest des Heeren dat stof op nieuw bezielen, en ons arm lichaam hervormen zal. Maar ach! hoe wel allen moeten verrijzen, zal toch een ieders lot niet hetzelfde wezen! Velen zullen opstaan voor een leven van eeuwigdurend geluk, maar ook voor velen zal het jammeren geen einde nemen. Ontelbaar zullen degenen zijn, die de glorie der Hemelen binnengaan; maar, helaas! groot, oneindig

groot zal ook het getal der ongelukkigen wezen, die na deze verrijzenis door alle eeuwen heen dood zullen zijn voor de oogen van God. En welk lot zal het onze zijn? Wanneer wij ons geweten goed onderzoeken, hoeveel redenen zullen we niet vinden om bevreesd te zijn voor de schrikinboezemende oordeelen van God? Hoe nietig zal dan wellicht onze hoop voor eene glorievolle verrijzenis zijn! Trotsche zielen, hoe beklagenswaardig zijt ge, wanneer ge zonder boete te doen, u durft vleijen van eenmaal voor de eeuwigdurende vreugde der hemelingen op te zullen staan uit het graf! Ge weet immers dat een onboetvaardig leven voor U een schat van toorn vergadert voor den dag der wrake en der openbaring van het gerechtig oordeel Gods? Geen middenweg zal ons gegeven worden. Wij zullen verrijzen met een lichaam dat in schoonheid gelijken zal op het verheerlijkte lichaam van Christus; of ter onzer beschaming, zullen wij uit het graf te voorschijn komen, akelig vuil en dragende met ons het teeken van onze eeuwigdurende vervloeking. Maria, lieve Moeder! In deze oogenblikken waarin wij en met reden bevreesd zijn voor de rechtvaardige oordeelen van God gevoelen wij eerst recht hoezeer wij zonder uw medelijden met ons arme zondaars verloren zouden zijn. Ach bid voor ons en verwerf ons door uw al-

vermogende voorspraak, dat wij door onze boetvaardigheid alles mogen herstellen, wat wij in vroegere dagen misdreven hebben; geef dat wij voortaan geen andere wegen bewandelen, dan die den Heere aangenaam zijn. Help ons thans, o lieve Moeder, opdat wij in den jongsten dag niet te vergeefs uwe moederlijke hulp inroepen, want dan zult ge niet meer de zondaars kunnen bijstaan. Moedervan barmhartigheid, Onbevleete Maria, Maagd Maria, bid voor ons! Amen.

DERDE DAG.

MARIAAS HEMELVAART.

I. Toen onze Heere Jezus vol glorie uit den dood was opgestaan, weêrklonken langs alle kanten in het rijk der gelukzaligen de woorden van den koninklijken profeet: »kom toch, o Heer! kom toch in uwe rustplaats; Gij en de Arke, die Gij zelve geheilgd hebt. Want de hemelsche geesten verzuchtten naar het oogenblik, dat de Verlosser der wereld in hun midden zoude zijn.» Volgens de uitlegging van den H. Thomas was deze ark eene afbeelding van de Allerheiligste Maagd; en wjl de hemellingen vol verlangen waren om Gods Moeder in hun midden te bezitten.

baden ze den Heer, dat het hun vergund mocht wezen de Onbevleete Moeder-Maagd binnen te leiden in de heerlijkheid en luster van het eeuwigdurende rijk zijner glorie. Daarom is de vreugde en gelukzaligheid niet te beschrijven, welke de engelen gevoelden, toen door de hemelsche gewesten het zoo lang verwachte bevel van God weêrklonk: »Engelen des Hemels gaat uwe Koninginne te gemoet en draag ze op uwe vleugelen tot voor mijn troon.» Op deze woorden togen duizenden en duizenden scharen van hemelsche geesten al jubelend naar Jerusalem, wekten de Allerheiligste Maagd Maria uit den dooden open voerden ze in triomf naar het verblijf van eeuwige gelukzaligheid. Onder de voornaamste, onder de prinsen dezer legioenen van engelen, schitterde vooral de Aartsengel Michaël, die eenmaal Lucifer overwonnen had, wiens kop — zoo als Gods woord voorspeld had — door Maria's voet zou vertreden worden. Ook onderscheidde men er den engel, die Maria de blijde boodschap had gebracht, dat zij moeder zoude worden van God den Zoon, en die nu vol vreugd haar binnenleidde in het rijk der Hemelen. Wat meer? De Koning van Glorie zelve, de Zoon van God ging Maria te gemoet, begroette Haar met den zoeten naam van »Moeder», en verhief de Allerheiligste Maagd boven allen tot

Koningin van zijn rijk in de eeuwige vreugden van het Hemelsch Paradijs.

II. Toen de Arke des Verbonds uit het huis van Obededom naar den berg Sion werd gevoerd, moest de overtocht niet alleen grootsch, maar ook buitengewoon zijn. Schelkinkende bazuinen openden den weg; daarachter kwamen de priesters en levieten in plecht-gewaad; deze werden gevolgd door een aantal muzikanten, welke de vreugdezangen met hunne instrumenten begeleidden. Koning David-zelve ging achter hen in een wit gewaad en danste voor de Ark, terwijl hij zijne profeten-harp bespeelde. Onmiddellijk achter den koning kwam de Ark, omgeven van wierookdampen en den rook der brandoffers; zij was overdekt met zilver goud. Scharen van joodsche krijgslieden besloten den trein, en achter en rondom hen was eene ontelbare menigte, die vol vreugde in de rondte danste. Maar wat is nu de pracht en luister dezer wereld, in vergelijking van de vreugde der Hemelen? Hoe zullen wij dan de glorie en majesteit kunnen voorstellen, waarmede Maria triomfierend ten Hemel voer? Zullen we zeggen, dat de zon Maria met hare glansrijkste stralen had omkleed? Dat de maan zich gehaast had om een schabel voor hare voeten te wezen, en de sterren om haar hoofd met de

liefdekroon te sieren? Zullen we zeggen, dat Maria van de aarde tot aan den Hemel tuschen een dubbelen rei van engelen doorging, die om 't zeerst de Gebenedijde onder de vrouwen, de Dochter, Moeder en Bruid van God vol blijdschap begroetten? Zullen we zeggen, dat hunne jubelzangen begeleid werden door de harpen van millioenen en millioenen engelen, en hunne schoone melodien zoo vreugdevol klonken als het op het feest van zulk eene Koninginne betaamde? Maar wat wij ook zeggen of ons verbeelden is als niets, wijl onze lippen niet kunnen uitspreken, noch onze gedachten zich het flauwste denkbeeld vormen van zulk een triomf en zulk eene glorie. Voldoende is het te zeggen, dat in Maria's hemelvaart God-Almachtig Zijne Dochter, Bruid en Moeder op eene harer waardige wijze wilde vereeren.

III. De glorie, luister en majesteit, welke Maria bij hare hemelvaart omgaven, zullen niet minder zijn op den jongsten dag, wanneer de Allerheiligste Maagd, gedurende het algemeene oordeel, zich aan de zijde van haren goddelijken Zoon zal bevinden. Bij dat tooneel, zoo verheven maar ook zoo vreesinboezemend, zullen wij allen tegenwoordig wezen; doch niet alleen als aanschouwers, maar deelende in het vonnis, dat de goeden

en kwaden wachtende is. Ja, bij dat algemeen oordeel zullen alle menschen moeten verschijnen. En hoe zullen *wij* daar zijn? Zullen wij op ons voorhoofd de aureool van heiligheid dragen of wel het teeken van Gods verachting? Zal ons hart van vreugde kloppen, of zullen we ons, in tegenwoordigheid van den Alwetende, als beroerd gevoelen door wanhoop en berouw? Zullen wij ter rechter- of ter linkerzijde van den onverbiddelijken Rechter geplaatst worden? Zal Zijn oog met liefde en toegenegenheid op ons rusten, of zullen we genoodzaakt zijn de blikken van gramschap en verachting te verduren, die voor de verworpelingen zoo verschrikkelijk zullen zijn? Zullen wij met de uitverkoornen ten Hemel geroepen worden om deel te nemen aan de vreugde der gelukzaligen, of met de vervloekten geworpen in de hel? O, deze verschrikkelijke gedachten deden zelfs de heiligste onder de menschen beven, en zouden *wij* dan niet vervuld worden van een rechtmatige vrees? Hoe is het mogelijk dat er nog menschen zijn, die gedurende hun zondig leven lachen en schertsen, niettegenstaande zij van oogenblik tot oogenblik nader komen aan het oordeel Gods. O, Maria! wat zal het ons baten dat wij het onherstelbaar lot inzien, waarmede Gods rechtvaardigheid ons bedreigt.

wanneer wij ons leven niet verbeteren? Ach, bid toch voor ons, dat God de H. Geest ons verstand verlichten en ons hart treffen moge; bid, dat wij een waarachtig berouw over onze zonden gevoelen en daardoor de eeuwige straffen ontgaan, waaraan wij ons maar al te zeer hebben blootgesteld. Wij smeeken U, lieve Moeder, wees toch onze voorsprekeresse bij God; bid nu voor ons om ontferming, want in den dag des oordeels kan er geen sprake van barmhartigheid, maar alleen van onverbiddelijk recht zijn. Moeder der goddelijke genade, onbevleete Maagd Maria, bid voor ons! Amen.

VIERDE DAG.

TRIOMF VAN DE ALLERHEILIGSTE MAAGD BIJ HAAR INTREDE IN DEN HEMEL.

1. Reeds was Maria aan de zijde van haar Goddelijken Zoon en omgeven van feestvierende engelscharen de streken doorgetogen, welke onze aarde omgeven; reeds was Zij boven planeten en zonnen gestegen, en dicht bij de poorten van Gods rijk. Deze schenen van nieuwen luister omgeven, en het was alsof de heerlijkheid van het Hemelsch Paradijs op dat oogenblik hoe langer zoo groo-

ter werd. Toen de engelen, die in den Hemel gebleven waren om hunne Koninginne eervol te ontvangen, de Hemelsche Stede zagen naderen, riepen zij elkander toe: „Wie is toch deze, die, opstijgt uit de woestenije zoo rijk aan al wat schoon is en leunende op haar Welbeminde?” Zoodra zij de Moeder van hunnen Schepper herkend hadden, ijlden ze naar de cherubijnen, wijl dezen de bewaring van de poorten des Hemels is toevertrouwd, en riepen hun toe: „Komt en haast u, o vorsten, om de deuren te openen; en gij eeuwige poorten ontsluit u, want onze Koninginne zal dadelijk binnentreden!” Op deze woorden ging geheel het hemelsch hof Maria te gemoet. Deze had reeds haar voet gezet op de gezegende drempelen van het Paradijs en, op dat oogenblik weêrklonk een heerlijk lofgezing door de luistervolle gewelven des Hemels. Het was de lofzang van den Aartsengel Gabriël aan de nederige maagd te Nazareth: „Wees gegroet, Maria, vol van genade! Gezegend zijt gij onder de vrouwen!” Het was de lofzang van Ozias toen Judith triomfeerend uit het leger van Holophernus was teruggekeerd: „Gezegend zijt ge door God Almachtig, die heden uwen naam zóó heeft verheerlijkt, dat uw lof nooit zal vergaan!” Maria beantwoordde deze lofzangen zoo als

zij de groetenis van Elisabeth had gedaan. »Mijne ziel maakt groot den Heer, en mijn geest is verheugd in God, mijn Zaligmaker, omdat Hij acht heeft geslagen op de nederigheid van zijne dienstmaagd. Want zie, van nu af, zullen alle geslachten mij zalig noemen.

II. Terwijl Maria den troon naderde, dien God voor Haar aan zijne zijde had gesteld, kwam er een onnoemlijk getal Heiligen Haar begroeten volgens den rang, die hun door God was aangewezen. Het eerst waren de Patriarchen, die in Haar de moeder van den Goddelijken Zaligmaker herkenden, naar wier komst zij zoo lange hadden verzucht; daarna kwamen de profeten en zeiden: »Zie, daar is Zij, die wij aan de toekomstige volkeren voorspelden! Zie de roede van Jessa, de spruit van David, de Moeder Maagd, de Bruid van het Hooglied, de Koninginne van het Paradijs!» Toen volgde de H. Jacobus, de eenige der Apostelen die reeds in de vreugde des Hemels was opgenomen. In name zijner mede-Apostelen zegende hij de Allerheiligste Maagd als de Moeder van alle geloovigen; als de steun der ontluikende Kerk, die zich reeds hoe langer zoo meer onder de volkeren verspreidde; hij begroette Haar ook als de gezegende Vrouwe aan wie alléén de macht gegeven is om op aarde den geest van dwa-

ling te overwinnen. Toen kwamen de martelaren; want vóór Maria's dood waren reeds velen den Hemel binnengegaan, nadat zij voor Jezus leer hun bloed hadden veil gehad, of wel hunne ledenmaten vermiukt. Zij prezen Maria om den moed waarmede zij zich zelve het hart met het zwaard van smarte liet doorboren, zij prezen hare zielskracht aan den voet van Jezus kruis. Daarna werd de Allerheiligste Maagd begroet door de belijders, die haar roemden als de deugdzaamste onder Adamskinderen, ja, als het onbevleete voorbeeld van elke deugd. Achter hen kwamen de Maagden; zij allen bezongen de zuiverheid van Maria, wíjl deze deugd in Gods Moeder nog reiner was dan die der engelen en zóó schoon zelfs, dat Zij het Onbevleete Lam uit den Hemel deed nederdalen om te rusten in haren schoot. Eindelijk volgden duizenden en duizenden van heiligen, die Maria prezen en Haar uitbundigen lof toezwaaiden, om dat Zij door haar leven op aarde der strijdende Kerk tot luister had verstrekt, en nu was gekomen om ook door hare tegenwoordigheid de triomferende Kerk in den Hemel te sieren.

III. Alles was vreugde, alles was feest in het Paradijs toen de Allerheiligste Maagd er binnentrad. Schoon en vol van luister zijn de feesten der Hemelen altoos; maar hoe

prachtig moeten ze geweest zijn op het oogenblik dat men daar op eene bijzondere wijze de Koningin van Hemel en aarde wilde verheerlijken! Ook wij zullen eenmaal de vreugde der zalige gewesten binnengaan, wanneer wij getrouw zijn gebleven aan 's Heeren wet. Maar zouden we durven vertrouwen dat dit heerlijk lot het onze zal wezen, zoo de dood ons in dit oogenblik overvallen kwam? Zouden we niet veel eer moeten vreezen dat we in plaats van den schitterenden drempel der hemelen te mogen overschrijden, onder onze voeten de akelige poorten der Hel zullen zien opengaan? O, die verschrikkelijke onzekerheid doet ons hart trillen van angst! En toch kan er over ons ook nieuwe vreugde in den Hemel ontstaan, wanneer wij ons van ganscher harte tot God bekeeren, daar het *Evangelie* ons leert: *dat er feest in den Hemel zal wezen telkenmale als er één zondaar boetvaardigheid doet.* Laten we den Hemellingen toch deze vreugde schenken. Laat het om ons nu ook feest zijn in het Paradijs, want hierdoor zullen wij ons zelve een groot feest bereiden bij ons intreden in de gewesten der zaligen. Lieve Moeder! wanneer wij aan den Hemel denken en aan het weinige, dat wij gedaan hebben om dien te verdienen, voelen we het rood der schaamte ons gelaat overdekken. En als wij daarbij overwegen hoe

dikwijls wij door onze zonden de eeuwige vervloeking hebben afgeroepen over ons hoofd, dan worden we ontmoedigd, en heeft ons hart van vrees. O Allerheiligste Maagd! gewaardig U van uit de glorie, die U omringt, op ons arme zondaren een blik van liefde te werpen. Verkrijg voor ons de genade van waarachtige vruchten van boetvaardigheid te verzamelen, opdat wij eenmaal het geluk mogen smaken met U te wezen in het rijk der Hemelen. Deur des Hemels, Onbevleete Maagd Maria, bid voor ons! Amen.

VIJFDE DAG.

KROONING VAN MARIA.

1. »Kom, mijne Bruid, daal neder van den »Libanon en gij zult gekroond worden!» Zoo klonken de woorden, waarmede God, de H. Geest Maria ten Hemel riep. Daal neder van den Libanon, dat wil zeggen van de hoogte, waarop mijne gaven en uwe deugden u verheven hebben. Kom, daal neder om uwe kroon te ontvangen, de kroon van glorie, den krans van vreugde, de diadeem der Koninginne van het hemelsch Paradijs. Ja, zoo voort Maria tot den troon van schitterend licht was genaderd, — wiens stralenkrans aan alle zijden weerspiegelde als in

een grooten Oceaan — , en waarop God-zelve onder de vleugelen der serafijnen , gezeten was in al zijn luister, omringd door de eelste geesten van het hemelsch hof, werd ook Zij, onze Onbevleete Moeder, op een verheven zetel geplaatst ter rechte van haar Goddelijken Zoon. Toen erkende God de Vader Maria als zijne eerstgeborene Dochter, als de uitgelezene onder de schepselen, waar zijne gedachten zich reeds mede bezighielden vóór dat Hij naar eene vaste wet en door een kreits de wateren verschanste; vóór dat Hij omhoog de waterbronnen ophield, en de wolken vastmaakte; vóór dat Hij de bergen op hunne grondvesten stelde, ja, vóór dat Hij nog aan iets het leven gegeven, of naar zijne wetten bepaald had. God de Zoon erkende Maria als zijne welbeminte Moeder, die Hem in haren schoot gedragen had; op wier armen Hij had mogen rusten, en door wie Hij met zooveel zorg en liefde was verpleegd en gevoed geworden. — God de H. Geest erkende Maria voor zijne eenige Duive, voor zijne Onbevleete, voor den levenden Tempel der heilige liefde, voor zijne allerliefste Bruid. Daarna plaatste de Allerheiligste Drievuldigheid op het edele hoofd van Maria de schoone kroon, bestemd voor de Koninginne van 't heelal.

II. O, hoe prachtig was de aureool van

glorie, waarmede de Allerheiligste Drievuldigheid Maria's hoofd versierde. De rand en 't kunstig loofwerk waren van schitterend goud als 't zinnebeeld van Maria's heiligheid; daarbij werd de schoonheid en rijkdom van dezen krans nog verhoogd door tal van kostbare edelsteenen, die de menigvuldige deugden voorstelden van de Allerheiligste Maagd. Hier bewonderde men de fijnste paarden als het beeld van Maria's onbevleete zuiverheid; dáár de schitterendste diamanten, als het symbool van hare zielskracht; ook de violetkleurige amatist, het beeld van Maria's nederigheid, ontbrak niet aan Maria's kroon, evenmin de groene smaragden, die de onwrikbare hoop van de Allerheiligste Maagd moesten voorstellen; en boven allen schitterden de fonkelende robijnen, daar zij het afbeeldsel waren van Maria's vurige liefde. Maar ach, hoe zal het mogelijk wezen met zulke zwakke beelden ons de schoonheid van deze kroon voor te stellen! Laten we liever zeggen dat de Eeuwige Vader Maria bekroonde met de kroone der macht. Hij, de Almachtige van natuur, maakte Maria almachtig door de genade, en verhief Haar tot Koningin der Hemelen. Hierdoor moesten de Engelen en menschen zich aan Maria onderwerpen, en werd hare macht voor de duivelen in de hel nog geduchter dan voor-

heen. — God de Zoon bekroonde Maria met de kroon van wijsheid, maar omdat Hij, — aan wien de wijsheid op eene bijzondere wijze wordt toegeschreven, — het juiste afbeeldsel is van het wezen van God den Vader, werd nu ook Maria van alle schepselen het meest aan God gelijk. Van het oogenblik dat onze Onbevleete Moeder de kroon van wijsheid droeg, werd Zij door God den Zoon verkoren om alle gunsten en weldaden des Hemels aan de menschen uit te deelen, daar de uitreiking dier gaven aan de wijsheid toekomt. — God de H. Geest kroonde Maria met de kroon der heilige liefde, waardoor zij Koninginne werd der christelijke liefde en barmhartigheid. Daarom zal Maria, door haar mededogen met ons, niets ongeproefd laten om gedurig tusschen Hemel en Aarde den band te hernieuwen van genade en vergiffenis.

III. De kroon is de symbool der overwinning, en het schoonste teeken, waarmede men ware verdiensten beloonen kan; daarom is het recht dat zij ook schitterde op Maria's hoofd. Maar God, — die in Zijne goedheid oneindig is en wiens mildheid alles te boven gaat, — heeft ook voor ons allen eene kroon bereid, onder voorwaarde dat wij ze willen verdienen door moedig voor den Heer te strijden, en schatten van verdiensten te ver-

gaderen zooals dit aan goede krijgsknechten betaamt. Want, zoo als de II. Apostel Paulus in zijn tweeden brief aan Timotheus ons leert: »*Alleen hij zal bekroond kunnen worden, die in het strijdperk volgens de wetten gekampt zal hebben.*» Laat ons dus waken met de grootste omzichtigheid, laat ons schatten verzamelen voor ons volgend leven, opdat geen ander onze kroon behale! Wanneer wij ons aangetrokken gevoelen door de zoete hoop dat ook eenmaal op ons hoofd de onverwelkbare krans van glorie zal geplaatst worden, en wij onder de uitverkorenen zullen wezen, die met den Heere Jezus en zijne Allerheiligste Moeder in den Hemel zijn, laat ons dan geene daden verrichten, waardoor wij onwaardig zouden worden aan zulk eene heerlijke toekomst deel te nemen. Strijden we als dapperen; laat geene vermoeyenis ons terughouden, maar doen wij alles om onze edele bestemming te bereiken en de glorievolle onderscheiding te verdienen, die ons boven duizenden ten deel viel. O, Maria! Gij die reeds aan de rechterzijde van uw goddelijken Zoon uwe plaats hebt ingenomen, gewaardig U een blik van medelijden op ons te werpen. Wel verre van met U in den hemel te mogen heerschen, wachten ons voor onze slechte daden, niets anders dan schande en wellicht een eeuwig-

durend leed. Maar, lieve Moeder, wij zijn toch geschapen voor den Hemel, en voor den Hemel zijn wij uit de slavernij des duivels verlost. Bid dan voor ons uw goddelijken Zoon, dat Hij onze zonden vergeve, onze zielen heilige, en, — om zijne verdiensten en de uwen, — ook eenmaal op ons hoofd de kroon der rechtvaardigen plaatsen moge. Koningin der Hemelen, Onbevleete Maagd Maria, bid voor ons! Amen.

ZESDE DAG.

MARIA KONINGIN DER ENGELEN.

I. De Apostel Paulus leert ons in zijne brieven aan de Hebreërs, dat de engelen des Hemels van God den Vader het gebod ontvingen, om Zijnen eenig geboren Zoon de goddelijke eer te bewijzen, toen deze de menschelijke natuur had aangenomen, wyl God Hem ook onder deze gedaante als Zijn Zoon wilde erkend hebben. Evenzoo heeft de Allerheiligste Drievuldigheid, na de krooning van Maria, den engelen bevolen dat Zij Haar zouden huidige en vereeren als de Moeder van God en hunne Koningin. O met hoeveel liefde en blijdschap ontvingen de scharen der engelen het gebod, waarna Zij zoo innig verlangden! Van alle kanten in

den hemel weerklonken de innigste toejuichingen, toen zij uit den mond van den Almachtige deze woorden hoorden: „Ziehier uwe Koningin!” Want toen Maria nog als eene eenvoudige maagd zich in dit oord van ballingschap bevond, verbeidden de engelen reeds wien toch de bizondere eer ten deel zoude vallen om tot Haar gezonden te worden; wie hare beschermer zoude mogen zijn; en overgelukkig gevoelden zij zich, wanneer zij hunne vleugelen wenden mochten naar de kleine woning te Nazareth of naar andere plaatsen, waar zich de H. Maagd bevond. — Maar hoeveel grooter was niet hunne vreugde, toen zij die edele Maagd verbeven zagen tot Koningin van 't rijk der Hemelen; toen Zij hoorden, dat Zij de eere-wacht mochten vormen rondom haren troon, en dat hun de eer gegeven was hare edelknapen en vazallen te zijn. Verhevene waardigheid van Maria! Boven U, o Onbevleete Maagd is niets in den Hemel, dan God alleen; en de dienaren der Allerheiligste Drie-vuldigheid zijn vereerd door U te mogen gehoorzamen.

II. Om den troon des Allerhoogsten staan de êelste geesten van het hemelsch Paradijs en zingen zonder ophouden Zijnen lof; anderen omringen den troon des Heeren om Zijne bevelen met de grootste snelheid te

volbrengen, en allen beijveren zich om met de meeste naauwgezetheid zich van de verhevene bediening te kwijten, welke het den Allerheiligste behaagde hen in 't bizonder aan te wijzen.

Evenzoo staan ook om den troon van de Koningin der Hemelen de engelen Gods, en herhalen in de zoetste melodiën den lof van de Dochter, Moeder en Bruid des Heeren.

Rondom Haar staan de zuiverste geesten. Vol eerbied wachten zij hare bevelen om ze onmiddelijk te volbrengen, wanneer het der Allerheiligste Maagd behaagt zich van hen te bedienen om hare vereerders op aarde ter hulp te snellen. Alle rekenen het zich de grootste eer voor hunne Koningin datgene te doen wat Zij verlangt; en één wenk van Maria is voldoende om ontelbare legioenen in beweging te stellen, ten einde hare kinderen in hunne gevaren bij te staan, in hunne bekoringen te steunen, op hun bed van smarten te vertroosten, in hun laatste stonde te verlichten en hun in de eeuwige glorie binnen te leiden wanneer ze voor hunne zonden hebben voldaan.

Met hoeveel recht zingt dus de H. Kerk:
 »In 't rijk der Hemelen is de moeder des
 »Heeren verheven boven alle kooren der
 »engelen.

III. Zooals wij gezien hebben rekenen de

engelen des Hemels het zich tot eene eer Maria als Vorstin te bezitten en haar volkomen in alles te gehoorzamen. Wij hebben een Koning, hebben een Vader, die God-zelve is; maar beschouwen wij het wel als een eer hem de hulde van onze onderwerping aan te bieden? Beijveren wij ons om zijne geboden zóó te volbrengen als God van ons verwachten kan? Helaas! Hoe dikwijls hebben wij ons verlegen gevoeld, wanneer anderen de hulde zagen, die wij verplicht waren aan God te bewijzen! Hoemenigmaal hebben wij door onze trotschheid ons geschaamd volgelingen van Christus te zijn, niettegenstaande onze vaste overtuiging, dat ook Christus zich in 't laatste en in 't bijzonder oordeel schamen zal over allen, die Hem voor de wereld verloochend hebben. Ach, ontelbaar zijn de keeren, waarin wij nalieten den Heer en Meester te gehoorzamen die, boven allen, het recht heeft ons te gebieden. O Maria, wat zouden wij durven hopen, wanneer wij U niet op zulk een glorievolle troon verheven zagen? Waarin zouden wij durven vertrouwen als uwe machtige voorspraak ons onthrak? Tot wien zouden wij kunnen gaan? Tot God den Vader? Maar dezen hebben wij geweigerd te gehoorzamen. Tot uwen Zoon, nadat wij ons voor de wereld hebben geschaamd zijne leerlin-

gen te zijn? O, lieve Moeder Gods, heb toch meelijden met ons. Zeg aan uwe engelen, dat zij ons ter zijde komen, om ons in onze bekooringen te steunen, en ons vooral leeren het menschelijk opzicht te overwinnen. Zeg hen dat zij zonder ophouden ons aansporen om God den Heer de gehoorzaamheid te bewijzen, die wij hem verschuldigd zijn. Maria, Koningin der Engelen, Onbevleete Maagd, bid voor ons! Amen.

ZEVENDE DAG.

MARIA, KONINGIN DER HEILIGEN.

I. In het vierde hoofdstuk zijner Openbaring schrijft de H. Joannes: »Dan vielen de vier-en-twintig ouderlingen neder voor Hem, die op den troon zat; aanbaden Hem, die leeft in alle eeuwigheid, en wierpen hunne kroonen voor Zijnen troon zeggende: Gij, o Heere, onze God zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid en de kracht, want Gij schiept alle dingen; om uwen wil waren zij en werden zij geschapen.» Toen Maria door de hand des Almachtigen was gekroond tot Koningin der Hemelen, en gezeten aan de rechterzijde van God den Zoon, namen alle heiligen des Hemels hante prachtige diadeemen van hun hoofd, boden ze hunne

vorstinne aan, en waren vreugde-zalig door 't genot van Haar hunne hulde te bewijzen, hare deugden, hare macht en glorie te verkondigen, en Haar als Koningin des Hemels te kunnen begroeten.

Ja, als hunne Koningin begroetten Haar de Patriarchen. Zij roemden den Heer, die hun zulk eene Dochter had gegeven, waarbij alle dochteren van Sion verre ten achter stonden. Ook de Profeten bezongen haren lof als Koninginne van 't Hemelsch Rijk, en waren gelukkig door dat zij reeds in hunne profetiën over de onbegrijpelijke gaven van Maria gesproken hadden.

De H. Apostel Jakobus begroette Maria, en zegende Haar voor de liefde-zorg, waarmede Zij de Apostelen had omringd gedurende haar verblijf op deze aarde. Door de eerste martelaren werd Maria ook als Koningin begroet. Zij toonden Haar hunne klederen, gedoopt in het bloed van het Lam; legden hunne glorievolle palmen aan hare voeten, en herhaalden dat zij door de medewerking van Gods Moeder hadden kunnen volharden te midden hunner foltering. — De maagden begroetten Maria als hunne Koninginne, en verklaarden plechtig dat zij alles aan Haar verschuldigd waren, als de liefdevolle beschermster van hunne zuiverheid. Ja, alle heiligen noemden de Onbe-

vlekte Maagd het êelste onder de schepselen, de Moeder van den Heilige onder de heiligen en een bron van zaligheid.

II. De Apostel Paulus noemt de kroon, welke God den gelukzaligen geeft, wanneer zij bezit mogen nemen van het Eeuwig Rijk, de kroone der gerechtigheid, dat wil zeggen; »DE WEL-VERDIENDE KROON DES EEUWIGEN LEVENS.» en dit, omdat God, — de rechtvaardige Rechter bij uitnemendheid, — een ieder niet anders dan volgens zijne verdiensten beloont. Hieruit volgt dat de luistervolle kroon, welke Maria's hoofd in het Paradijs versierde, geen buitengewone gunst van de goedheid des Heeren was, maar de welverdiende belooning voor hare deugden.

Dat Maria nog daarenboven de kroon der Patriarchen en Profeten ontving, was het gevolg van hare medewerking in de komst van den Messias. Reeds door hare verzuchtingen en gebeden had de Allerheiligste Maagd alléén meer bijgedragen om den Verlosser uit den Hemel te doen nederdalen, dan alle Patriarchen en Profeten te saâm; maar deze gebeden en verzuchtingen van de Allerheiligste Maagd waren niets in vergelijking van haar: »ZIE DE DIENSTMAAGD DES HEEREN, MIJ »GESCHIEDE NAAR UW WOORD.» — Omdat aan Maria de zorg voor de jeugdige Kerk was toevertrouwd, en Zij zonder verpoozen uit

de bronnen der goddelijke wijsheid dronk, ja, zelfs de Zetel der Wijsheid werd, — rustte ook op haar hoofd de kroon der Apostelen en Kerkvaders; dewijl Maria aan den voet van het kruis met de grootste overgeving aan Gods heiligen wil de wreedste aller smarten verdroeg, en in haar geloof, in hare hoop en liefde grooter en meer te bewonderen is geweest dan eenig schepsel, droeg haar hoofd ook de kroon der Martelaren en Belijders. Indien van Maria's kroon ook de zuivere stralen van onschuld en eenvoud weërkaatsen, was het omdat de Moeder des Heeren de zuiverste en reinste van alle schepselen was, die door de handen van God het leven ontvingen. In één woord, indien de diadeem van Maria zóó boven alles schittert door heiligheid en glorie, dat de luister van alle deugd, eer en verdiensten slechts als een uitvloeisel kan beschouwd worden van al hetgeen in dezen krans weêrspiegelt, is het omdat de Allerheiligste Maagd in deugd en verdiensten alle heiligen overtrof, en daarom boven allen schitteren moest in het Hemelsch Paradijs.

III. De Heiligen, die reeds in den Hemel waren; riepen Maria als hunne Koninginne uit, roemden hare verhevene deugden en bezongen in de edelste bewoordingen hunne dankbaarheid voor alle weldaden, die zij

door Maria's tusschenkomst verkregen hadden, — Zonder ophouden ontvangen ook wij duizenden en duizenden gunsten door de voorbedding der Allerheiligste Maagd. Maar hebben wij het voorbeeld dier heiligen gevolgd? Zijn ook onze harten van dankbaarheid vervuld en toonen wij onze erkentelijkheid aan Maria? Relaaſ! hoevele weldaden hebben wij niet ontvangen zonder aan de hand te denken, waardoor zij ons te beurt vielen? En was het nog maar alleen dat we vergaten, wat Maria voor ons gedaan heeft! Maar neen, veel grooter is onze ondankbaarheid, daar wij hare gunsten met beleedigingen betalen. O, indien Gods Moeder niet gewoon was zelfs den ondankbaren wel te doen, hoe dikwijls zoude zij ons aan ons lot moeten overlaten? Christenen! hoe lang zal het nog duren dat wij ons zoo gedragen omtrent eene Koningin, wier gedachten zich alleen met ons welzijn bezig houden, omtrent eene Moeder, die ons zoo van ganscher harte bemint? — O, Maria, Koningin der heiligen! Wij erkennen en verfoeijen de ondankbaarheid, waarmede wij God en U bedroefd en ons aan de straffen der goddelijke rechtvaardigheid hebben blootgesteld. Maar Gij zijt de Koninginne der barmhartigheid, de Moeder door wier tusschenkomst wij op nieuw met God verzoend

zijn. Wees dan ook nu onze Voorsprekeresse in den Hemel, en vernurw onze harten, opdat wij doordrongen worden van dankbaarheid voor de weldaden, die wij van uwe hand ontvingen, en niet langer onwaardig blijven om nog grootere zegeningen door uwe voorbede te verwerven. Koningin der Hemelen, Onbevleete Maagd Maria, bid voor ons! Amen.

ACHTSTE DAG.

MARIA, DE VOORSPREKERESSE DER MENSCHEN.

I. Zoude God wellicht de aarde vergeten hebben na de triomftocht van Maria, na hare verheffing tot Koningin der engelen en heiligen? Zou dit tranendal, deze plaats van ballingschap geen enkelen blik ontvangen, toen Hij de Allerheiligste Maagd zoo hoog verhief? En zoude Maria zich niet meer gevaardigen terug te zien naar de woestenij, vanwaar zij tot zulk eene glorie was opgestegen? O neen! Noch de Vader, die aan de wereld zijn Eenigen Zoon gegeven had, noch dé Zoon, die voor haar zijn bloed en leven ten offer bracht; noch de H. Geest, die over haar langs alle kanten zijne gaven uitstortte, konden die wereld vergeten. Maar omdat wij, arme zondaars, zoo lang

wij deze aarde bewonen, hulpbehoevend en zwak zijn, werd Maria, na hare hemelvaart ook benoemd tot onze Voorsprekeresse voor den troon des Allerhoogsten. Hierdoor nu aangesteld zijnde om onze belangen en die van geheel het menschelijk geslacht aanhoudend God voor te dragen, werd Zij de Middelaresse, die tusschen God en de wereld vrede moest stichten en voor ons de vergiffenis onzer zonden verkrijgen. Omdat God aan de handen van onze Onbevleete Moeder de schatten zijner genade en barmhartigheid had toevertrouwd, werd Zij in staat gesteld alle smarten der menschen te lenigen. Volgens de woorden der Kerkvaders, is Maria vermogend bij haren Goddelijken Zoon en geene dienstdoende, maar Koningin in het rijk der Hemelen. — Door de almacht van haren Zoon werd ook Maria almachtig, want aan onzen Heere, Jesus Christus, den Koning van glorie, gaf God de Vader alle macht in handen; en aan Maria, de Koningin van 't heelal, gaf haar Zoon alle macht in den Hemel en op aarde. Daarom is het dat niets onverhoord blijft van hetgeen Maria voor ons vraagt of verlangt.

II. Maar wat zoude het ons baten, schrijft de H. Bonaventura, dat Maria zoo machtig is, wanneer zij zich onzer niet gedenkt? — Doch laat ons nimmer zoo iets vreezen,

voegt deze heilige er onmiddelijk bij, „wilt het verlangen van Maria om ons heil te bevorderen niet minder is dan hare macht. Ja, Maria's hart is vol van toegenegenheid, van liefde, van zorg en barmhartigheid voor ons. Zij bemint ons als eene moeder, doch met eene hemelsche liefde, daar Zij ons alleen om ons-zelfen bemint. „Zij vindt baren wellust in „het Heil der zieken, de Toevlucht der zondaren, de Troost der bedrukten, de Hulp der Christenen” genoemd te worden. Zij bezit schatten, waardoor alle pijn gestild, elke zonde vergeven en alle druk gelenigd wordt. — Even als bij de bruiloft te Kana op het eenvoudig verzoek van Maria onze Heer Jesus Christus het eerste wonder deed, even zoo gebeuren er voortdurend op haar gebed nog vele wonderen van genade en barmhartigheid. O hoe goed is onze Moeder! Door hare verzuchtingen hebben wij de vergiffenis onzer zonden bekomen. Zij, de hoeg van vrede rondom den troon des Allerhoogsten, vindt haar geluk om een ieder van ons in alle oogenblikken bij te staan, zoodat wij allen deel kunnen hebben aan de volheid van hare liefde. Door haar medelijden met de kinderen van Eva luistert Maria welwillend naar hunne smeeingen, en nog nooit is het gehoord, dat iemand die zijn toevlucht tot haar nam, hare

hulp verzocht of om hare voorspraak bad, door Haar verlaten is geworden.

III. Welke troost vervult ons hart, wanneer wij denken: „Maria is onze voorsprekeresse voor den troon des Allerhoogsten!” Wat durven wij niet hopen bij de gedachte dat Maria zonder ophouden Gods barmhartigheid voor ons afsmeekt! O, wie wij ook mogen zijn, wanneer wij eenigen vrees gevoelen dat onze ziel schipbreuk zou kunnen lijden, op haren tocht door dit leven, laat ons tot Maria gaan! Wanneer de bekoringen, gelijk sterke winden, onze ziel bestormen; wanneer rampen en wederwaardigheden langs alle kanten bergen-hoog opstijgen en we ons in ons vertrouwen op God in kracht voelen verminderen; wanneer wij, heen en weer geslingerd worden, door de golving onzer driften, laat ons dan Maria aanroepen. Als ons de vrees doet verstijven, wanneer wij, — denkende aan het oordeel Gods, — ons onze zonden voor oogen stellen; als de afgrond van eeuwige wanhoop ons reeds tegengaapt, aanroepen wij Maria! Nooit zal iemand in wanhoop sterven, die Maria's voorspraak blijft inroepen. Nooit zal iemand vallen, die door Haar wordt gesteund; nooit blijven vreezen, wanneer Maria hem beschermt, nooit zich vermoeid gevoelen, wanneer zij hem geleidt; ja, onder Maria's

hoede komt men zeker aan de poorten van het eeuwige leven. O, Maria! het is maar al te waar, dat onze zielen verflaauwd en in den dienst van God, en wij in zonden vielen, omdat wij nagelaten hebben tot U onze toevlucht te nemen in de groote gevaren, die ons omringen. O, Moeder van Barmhartigheid, onze Middelaressen, door wie wij zoo meligmaal vergiffenis onzer zonden verwierven, door wie Gods barmhartigheid ons zoo lange heeft gespaard, wij smeeken U, genees onze arme zielen en ondersteun ze door uw alvermogene liefde. — Van stonde aan willen wij zonder ophouden onze toevlucht tot U nemen. Gedurende ons leven zal uw naam op onze lippen zijn, met onzen laatsten zucht zullen wij dien zoetklinkenden naam nog aanroepen en hopen dat Gij ons zult binnenleiden, in de glorie van het hemelsch Paradijs. Goedertierne Moeder. onbevleete Maagd Maria, bid voor ons. Amen.

NEGENDE DAG.

MARIA IS DE VREUGD DER UITVERKORENEN IN DEN HEMEL.

I. Maria is niet alleen onze machtige Voor sprekeresse, onze liefdevolle Moeder, die voor Gods troon onze zaak bepleit en Zijne barm-

hartigheid voor ons inroept, maar — wanneer eenmaal onze zielen de haven der eeuwige zaligheid zijn binnengegaan — onze vreugde en wellust in het Paradijs. Het zaligend aanschijn van God, omgeven van luister en eer, is het punt dat de liefde van alle Heiligen tot zich trekt, en de welverdiende belooning der uitverkorenen in het Paradijs. Maar daarom is het niet onmogelijk dat ook nog andere vreugden genoten worden door hen, die reeds de volle kennis van God bezitten. Integendeel. Maar onder datgene, waardoor het geluk van in den Hemel te zijn nog veel meer verhoogd zal worden, is zeker het bewonderen van Maria's schoonheid; van de heerlijkheid, die Haar omgeeft; van hare goedheid en aanminnigheid. Als de bruidegom van het Hooglied reeds kon zeggen, dat uit zijne bruid zóó veel schoons voortvloeide; dat haar bezit alleen voor hem een paradijs was, welk een oceaan van luister en heerlijkheid moet dan niet Maria de Koninginne des Hemels voor de uitverkorenen wezen. Indien de Maagd van Nazareth zóó schoon was, dat God de Zoon uit den Hemel daalde om in haren schoot te komen rusten, zal dan de glorie, die Maria omgeeft, nadat God, de volheid zijner gunsten over Haar had uitgestort, niet zóódanig zijn, dat door de stralen van

hare schoonheid de pracht van het hemelsch Jeruzalem nog veel schitterender moest worden? Zal dáár, in de glorie, in de eeuwige gelukzaligheid Maria niet de bewondering en vreugde van alle Heiligen wezen?

II. Het eigenaardige van de vreugde der hemellingen bestaat vooral in het wederzijds genieten van elkanders gelukzaligheid. Hoezeer moeten dan in dat rijk van vrede — waar de wangunst niet de minste stoornis veroorzaakt, noch ooit een prikkel worden kan tot het verlangen om aan anderen gelijk te wezen — hoezeer moeten dáár Gods uitverkorenen zich verheugen in den luister, waardoor Maria omgeven is, in de hooge eer, die Haar te beurt viel; in één woord, hoezeer moet hun geluk vermeederen door de zaligheid van de Allerheiligste Maagd, wijl deze de vreugden van alle hemellingen te zaam nog verre overtreft? — Nog meer, wanneer elke gunst des Heeren door de zuivere handen van Maria tot ons komt, is het dan ook niet door de voorspraak van hunne machtige Koningin dat alle heiligen het geluk verworven hebben van den Hemel te bezitten? Hoe innig, hoe vurig zullen zij dus den Heere zonder einde dankzeggen omdat Hij Maria, zóó hoog verhief, Haar zulk een macht verleende en met zooveel glorie omgaf! Indien wij reeds hier rust en kalme vinden

voor ons verstoord gemoed, wanneer wij met liefde den allerzoetsten naam van Maria uitspreken; indien reeds hier de zoetste vreugde zoo menigmaal ons hart doorstroomt, wanneer wij, uit dit oord van ballingschap, onze blikken ten Hemel richten en daar Gods Onbevleete Moeder vereeren, hetzij met aan Haar te denken of Haar een woord van liefde toe te voegen, wat zal dan de vreugde zijn Maria zelve in den Hemel te aanschouwen en Haar boven alles te zien schitteren in de glorie, waarin de Almachtige Haar geplaatst heeft! Welk eene zaligheid moet het wezen Maria's schoonheid te bewonderen en zich in de glans en luister te verzadigen, die van Haar, als van een schitterende zon, zich langs alle kanten verspreidt! O, laten wij ons toch vereenigen met de harmoniën der engelen en heiligen in het Paradijs; herhalen wij met hen als uit één mond den schoonen lofzang toegewijd aan de verhevene Koninginne der Hemelen: »O, Maria! Gij zijt de glorie van het Hemelsch Jerusalem, de wellust van Israel en de heerlijkheid van Gods uitverkorenen!»

III Gevoelen we ons niet getroost, bij de gedachte dat ook voor ons eene plaats in den Hemel is bereid; worden we niet aange trokken om in het goede te volharden, door de overtuiging dat ook wij, wanneer

we slechts ernstig willen, — deel zullen hebben aan de glorie der Heiligen en met hen de Allerheiligste Maagd vereeren in de vreugde van het Hemelsch Paradijs? Zoude het mogelijk wezen dat de onfeilbare belofte van zulk eene verhevene belooning ons niet aanspoort en ontvlamt om alle middelen in het werk te stellen, ten einde deze troostvolle toekomst voor ons te verzekeren? Zoude het mogelijk wezen dat wij niet de uiterste zorg aanwenden, dat wij niet onze krachten inspannen zouden om zulk een gorievol doel te bereiken? Beminnen wij dan zóó flauw onze goede Moeder, onze medelijdende Voor sprekeresse, onze allerschoonste en aller edelste Koningin? Gevoelen wij dan geen vurig verlangen om ons aan den voet van haren troon te bevinden, niet als hare slaven, want in den Hemel heerscht een ieder in en door God, maar om in alle eeuwen deelgenoten van hare glorie te zijn? Beminnen we ons-zelve dan zoo weinig dat we ons eeuwig geluk voor nietige, aardsche vreugden verspelen zullen? O, laat ons dan ten minste den moed nemen om de hulp van Maria in te roepen, opdat Zij ons uit onze onverschilligheid en lauwheid wakker schudde, en, voor ons het bezit van het rijk der Hemelen verwerve, al zij het ook ten koste van alles wat ons dierbaar is. —

O, Maria, vreugde der heiligen, wellust van het rijk des Heeren, sla op ons uw medelijdende oogen neder; want, alhoewel we slechts ellendige zondaren zijn, wenschen wij toch van gauscher harte bij U in 't Hemelsch Paradijs te komen. Maar ach, wij gevoelen hoe zeer wij door ons gedrag onwaardig zijn van zoo iets te mogen hopen. Daarom, Maria, Koninginne der Hemelen, smeeken wij U voor ons de genade te verkrijgen van in 't leven waarachtige vruchten te vergaderen voor de eeuwigheid. Laat ons door U aan te roepen den dood der rechtvaardigen sterven, laat ons door uwe voorbede de glorie der heiligen niet ontgaan! Ja, verhoor onze beden, o goedertierene, barmhartige en allerzoetste Maagd Maria, en roep ons tot U in het rijk der Hemelen. Oorzaak onzer blijdschap, onbevleete Maagd Maria, bid voor ons! Amen.

**Zevendaagsch Gebed ter voor-
bereiding voor het feest der
Zeven Weeën der Aller-
heiligste Maagd.**

EERSTE DAG.

EERSTE WEE VAN MARIA. — DE PROFECYE VAN
SIMEON.

I Toen God den mensch — dat voortref-
felijk werk zijner handen — geschapen had,
sprak Hij: Het is niet goed dat de mensch
alleen zij, en daarom schiep God de vrouw,
die Hij aan Adam tot gezellinne gaf. Even
zoo wilde God, dat ook Zijn eenig geboren
Zoon niet alleen Zijne zending op aarde
zoude volbrengen. Maar toen deze door Hem
op de wereld was gezonden en de mensche-
lijke natuur had aangenomen om de slaven
der zonde van den dood te verlossen, gaf God
de Heer ook Hem eene gezellinne om met
Hem den bitteren kelk te ledigen, en Zijne
smarten te deelen van Bethleem af tot in
Zijn doodstrijd op Kalvarië. — En hoewel

reeds vóór de opdracht van Haren Zoon in den Tempel geene smarten hadden ontbroeken aan het hart van onze allerlieftste Moeder, nam toch haar lijdens-weg eerst een aanvang, toen Zij den ouden Simeon hoorde voorspellen, hoe haar kindje — toen nauwelijks veertig dagen oud — tot een teeken was gesteld, dat door de menschen zoude weersproken worden; hoe door hare eigene ziel een zwaard van smarte zoude gaan. Meer dan wreed klouken deze woorden aan de Allerheiligste Maagd en vervulden hare ziel met weemoed; want Zij beminde Jezus niet alleen als haren Zoon, maar ook als haren Schepper, haren Verlosser en haren God. — Welk een wreede smart moet dus het hart van onze lieve Moeder geleden hebben, toen men Haar zeide dat dit Goddelijk kind het doel van de vervolgingen en haat der goddeloozen zoude wezen; van diezelfde goddeloozen, wien Hij vrede en verzoening was komen aanbieden, en voor wie Hij zich na weinige jaren zoude offeren op het altaar van het Kruis!

II. Eens sprak God tot Abraham: „Abram •breng Mij den lieveling uws harten, breng •Mij Isaak, uw eenigen zoon, ten brand•offer op den berg, dien Ik u aan zal wijzen.” Verschrikkelijke woorden voor het hart eens vaders! Maar zou de smart, welke

Maria gevoelde, toen Zij de toekomst van haar Lieveling hoorde voorspellen, nog niet veel grievender zijn geweest? Kwam Zij-zelve niet daar om het Kindeke Jesus als offer te brengen voor de toekomstige offerande, waardoor de menschen weder hersteld zouden worden in de liefde Gods? Het waren niet meer dan drie dagen, dat Abraham in vreeze was, en sidderde voor het lot van zijnen zoon; toen waren zijne smarten voorbij; toen ondervond hij al het zoete van Gods vertroosting, zonder dat het noodig was zijn zoon Isaac te offeren. Maar drie-en-dertig jaren lang droeg Maria in hare ziel dat zwaard van smarten; gedurende al dien tijd kon Zij hare blikken niet op haren Zoon laten vallen, zonder aan de droeve woorden van Simeon te denken, en weêr opnieuw in haar hart al het leed te gevoelen, dat Zij door die smartvolle profecije ondervonden had. Voortdurend zag Maria haar Goddelijk Kind beladen met de schuld van ons aller zonden, een VLOEK geworden voor ons; want er staat geschreven: »VERVLOEKT IS EEN IEGERLIJK, DIE AAN HET HOUT HANGT.» Voor Maria's geest stond aanhoudend dat uur van wee, dat uur van bitteren nood, waarin Zij het bebloede en van zonden overdekte lichaam van haren Eenig geboren Zoon in hare armen zou drukken. Dus, van den dag af, waarop

de oude Simeon aan Maria de vervolgingen bekend maakte, welke Jesus zou moeten ondergaan; van het oogenblik, dat Zij het leed had gehoord, waarin haar eigene ziel zoude gedompeld worden, was er geen leniging meer voor de droefheid van Maria's hart!

III. Maria had wel reden om te weenen over het toekomstig lijden van haren Zoon en over de ondankbaarheid van allen die, hem zouden haten en nagelen aan het Kruis, niettegenstaande de ontelbare weldaden, die zij van Hem ontvangen hadden. Maar ach! ook nog in onze dagen houdt men niet op met het bloed uit Jezus wonden te nippen; ook nu nog wordt de God-Mensch gehaat, Zijn naam gevloekt, Zijn woord bespot, en Zijn godsdienst vervolgd; ook nu nog worden zijne priesters gehoond, zijne wetten verguisd, zijne Sakramenten ontheiligd en Zijn bloed vertrap. Zie dit is het wat een dwaas en onwijs volk den Algoede wedergeeft. Tegenover de allesovertreffende liefde van Onzen Heere Jezus, plaats men de allesovertreffende ondankbaarheid der menschen. Maar zijn wij-zelfen niet schuldig aan de een of andere oneer Gode aangedaan? Laat ons toch niet alleen de ongerechtigheden der wereld haten en verachten, maar onze eigene zonden erkennen en den ondank be-

wenen, waarmede wij de groote en menigvuldigde genaden loonden, die wij van God den Heer verkregen hebben. O, Maria; wij bidden U, om de verdiensten, welke Gij voor ons vergaderd hebt door zooveel jaren lang het zwaard van smarte in uwen boezem te dragen, ontvonk in onze harten gevoelens van erkentelijkheid en liefde, opdat wij God boven al mogen beminnen. Duld toch niet, lieve Moeder, dat wij in ons volgend leven nog ondankbaarder worden dan wij tot nu toe waren; maar verwerf ons de kracht om met de goddelijke genade mede te werken, en zóó lang in deugden voort te gaan, dat wij gekroond mogen worden in de glorie van het hemelsch Paradijs. Moeder van Smarten, bid voor ons. Amen.

In het zevendaagsch Gebed ter voorbereiding van het feest der zeven Smarten van Maria, dat men Vrijdag vóór Palmzondag viert, wordt het volgende vers en gebed gelezen.

V. Bid voor ons, smartvolle Maagd,
 R. Opdat wij waardig worden de belofte van Christus.

LAAT ONS BIDDEN.

God, in wiens lijden, volgens de profecij van Simeon, den profeet, het zwaard der

smarten ging door de allerzoetste ziel der glorierijke Maagd en Moeder Gods Maria, geef genadig, dat wij, die hare smarten eerbiedig gedenken, door de verdiensten en gebeden van alle Heiligen die getrouwlijk aan den voet van het Kruis hebben gestaan, de heilzame uitwerking van uw lijden ondervinden. Gij, die leeft en regeert in de eeuwen der eeuwen. Amen.

In het zevensdaagsch Gebed ter voorbereiding voor datzelfde feest, op den derden Zondag van September gevierd, wordt het volgende vers en gebed gelezen.

Ÿ. Koningin der martelaren, bid voor ons!

R. Gij die bij het Kruis van Jesus gestaan hebt.

GEBED.

God, in wiens lijden, volgens de profecij van Simeon, het zwaard der smarten ging door de allerzoetste ziel der glorierijke maagd en Moeder Gods Maria, geef genadig, dat wij, die hare smarten vereeren, de heilzame gevolgen van uw lijden ondervinden. Die leeft en regeert in de eeuwen der eeuwen. Amen.

TWEEDE DAG.

TWEEDE WEE VAN MARIA — DE VLUCHT
NAAR EGYPTE.

I. Niet lang na de voorzegging van den ouden Simeon verscheen des nachts een engel des Heeren aan den H. Jozef terwijl deze sliep. „Sta op,” zeide hij, „neem het kind en zijne moeder met u en vlucht naar Egypte. Blijf aldaar tot dat ik het u zeggen zal; want Herodes gaat het kind zoeken om het te dooden.”

Bij deze woorden stond Jozef ijlings op, en bracht de droevige boodschap aan zijne teerbemende bruid. En Maria? Op nieuw gevoelde Zij de diepe woude van het zwaard der smarten! Zij besepte, en was ontsteld bij de gedachte, dat men reeds nu den dood van haar Zoon begeerde. Doch Maria was ook vol onderwerping aan den H. wil van God en daarom ging Zij naar de kribbe, waar haar lieveling rustte: knielde er een oogenblik neêr om zich door het gebed te sterken; kustte toen haar kindje zoetjes wakker en wikkelde het in de arme kleêrtjes, terwijl zij droeve tranen stortte over de boosheid der menschen. Misschien dat ook toen reeds het arme wichtje met Zijne moeder weende! Zoo gingen dan

Jozef, Maria en Jesus, als vluchtelingen en geheel alleen om de lange reis naar Egypte te ondernemen. En toch was dat lief en onschuldig kindje de God der Hemelen, de Koning der koningen, de Schepper van al wat leeft en bestaat. Maar nu gaat het daar vluchtende en vervolgd door den wreeden koning Herodes, die het reeds zoekt te dooden. — HET IS DE LIEFDE VAN EEN TEDERE MAAGD EN DE ZORG VAN EEN ARMEN WERKMAN, die den Zoon van God zullen beschermen en bewaren, om later het groote werk van de verlossing der menschen te kunnen volbrengen.

II. Hoe vol van vermoeyenissen zal niet die lange tocht voor Maria, Jozef en het kindeke Jezus geweest zijn! Hoevele ontberingen zullen zij zich hebben moeten getroosten in die uitgestrekte woestenijen, in die onherbergzame streken. Hoe zullen zij daar geleden hebben, want nergens was een verblijf te vinden om zich tegen de ongestadigheden van het weêr te beschutten; nergens de mogelijkheid om datgene te verkrijgen, wat eene moeder voor de voeding van haar kindje noodig heeft. Toen Israels volk door de woestijn toog, daalde het manna uit den hemel neder, ontsprongen bronnen op mirakuleuze wijze, weêrhiel Gods wolk de te groote hitte der zon en

wees eene kolom van vuur den weg dien zij 's nachts hadden te gaan. Maar ach! voor Maria, Jozef en het Goddelijk Kind was niets van dit alles, en wie weet hoe menigwerf zij door honger en dorst werden gekweld? Hoe vaak zij de handen uit moesten steken naar wilde vruchten of met de grootste moeite eenige bi tere wortelen verzamelen? Zeer dikwijls zullen zij vergeefs naar een schaduwrijk plekje hebben verlangd, als de zon zoo loodrecht boven hen stond, — en in die akelige eenzaamheid, op den grond moeten slapen, wanneer hunne uitgeputte leden eenige rust wilden nemen na een langen en vermoeienden tocht. O, hoe menigmaal zal de slaap van Jezus onderbroken zijn geworden! Hoe menigmaal zullen zijne traantjes de smarten zijner ouderen hebben vergroot! En gij, o Christen, zoudt niet weenen bij de tranen van uwen God? Gij zoudt geen deel nemen in het oneindig leed, dat de Moeder van uw Verlosser voor u heeft ondergaan?

III. „Vlucht met het kind naar Egypte,“ zoo klonk het bevel, dat de engel des Heeren aan den H. Jozef bracht. Maar waarom moest een God gaan vluchten? Kan Hij, als Hij wil, zich zelven niet verdedigen, tegen de woede van den dwazen Herodes? Is het God niet die met den adem zijner lippen

den goddeloze dooden zal? Berusten niet in zijne handen de sleutels van dood en hel? Ja; maar in deze vlucht van onzen Zaligmaker vinden wij eene allerschoonste les, die ons ter navolging werd gegeven. — Hoe dikwerf moet een christen niet vluchten! Vluchten van de scholen waar de godsdienst wordt verbannen; vluchten het lezen van slechte boeken; vluchten de gesprekken, waardoor de deugd zou kunnen lijden; vluchten het gezelschap der goddelozen; vluchten elke gelegenheid tot zonde, ja, alles wat voor ons misschien eene gelegenheid tot zonde zou kunnen worden. Indien wij, volgens het voorbeeld van Jezus en Maria, onmiddelijk alle gevaren hadden ontvlucht, hoeveel kleiner zou dan niet het getal der zonden zijn, waarvan wij ons nu te beschuldigen hebben. — Is het een wonder dat wij vergaan, wanneer wij, — tegen den raad van den H. Geest —, ons in 't gevaar begeven? O, indien onze eigene ziel ons lief is, laat ons dan de kleinste gelegenheid tot zonde even spoedig ontvluchten als wij dit een vergiftige slang zouden doen! Maria, lieve Meder, door al het leed dat Ge ondervonden hebt, toen Gij uw Goddelijk Kind aan de vervolgingen van Herodes hebt onttrokken, bidden wij U, sta ons bij, en bevrijd ons van alle listen en lagen, waarmede

de vijanden onzer ziel onzen ondergang zoeken te bewerken. En daar wij nu de vermetelheid beweenen, waarmede wij ons zoo dikwijls aan 't gevaar hebben blootgesteld, smeeken wij U om licht en moed, opdat wij zonder aarzelen de strikken ontloopen, die ons gespannen worden. Geef ook dat wij hiermede zóó lange voortgaan, tot wij, zonder verdere vrees voor onze zaligheid, rusten mogen in den schoot van God den Heer. O, Moeder, wier smarten die van alle stervelingen te boven gaan, bid voor ons! Amen.

DERDE DAG.

DERDE WEE VAN MARIA. — HET VERLIES VAN JEZUS.

Toen Jezus twaalf jaren oud was, vergezelde Hij Maria en Jozef naar Jeruzalem, waar deze, volgens de gewoonte der Joden, waren heengegaan om het Paaschfeest te vieren. Na de zeven dagen van het feest keerden Jozef en Maria naar Nazareth terug, doch, buiten hun weten bleef Jezus te Jeruzalem. In het eerst vooronderstelden zij dat Hij onder de verwanten en vrienden was, en gingen eene dagreize ver om Hem te zoeken. Maar toen zij aan een ieder te vergeefs naar hún kind hadden gevraagd en Jezus niet onder hun gezelschap vonden,

werden zij beangst en keerden onmiddellijk naar Jerusalem terug. Wie is in staat zich de droefheid voor te stellen die onze liefderijke Moeder in deze oogenblikken van spanning ondervond! Jezus verloren! Welk een onverwachte slag voor Maria en haar zuiveren bruidegom! In de grootste gejaagdheid doorliep zij de wegen, waarlangs zij van Jeruzalem gekomen waren en ondervroeg allen, die zij tegen kwam, of zij ook haar teêrgeliefden Zoon hadden gezien. „Vrouwe, wie is dan toch uw beminde (Zoon),” (Cant. V, 9.) vroeg bijna iedereen aan Maria... Waarop Gods Moeder antwoordde: „Mijn zoon is de schoonste onder de kinderen der menschen (Ps. XLIV, 3), Hij is uit duizenden uitverkoren. „Een zachte bos verciert zijn blank gelaat en even als de opgeheven takken van den palmboom is zijn gitzwart haar! (Cant. V, 10. 11.) O wat ik u bidden mag, wanneer ge hem moogt zien, zeg hem dat mijn hart verkwijnt in 't zoeken naar hem.” (Cant. V, 8.) Maar, helaas, niemand was er die Haar de minste aanwijzing geven kon! Middelerwijl was het nacht geworden, en nog hadden zij Jezus niet gevonden. Zal Maria ophouden naar haar kind te zoeken? Zal Zij zich ter ruste kunnen begeven, na eenig voedsel genomen te hebben? O neen! Zonder aan rust te denken gaat Maria voort, met tranen voedt Zij

zich; en toen Zij van vermoedheid uitgeput, zich een oogenblik nedervlijde, riep haar hart, dat door zulk een bitter lijden gefolterd werd, Haar zonder ophouden toe: Waar is toch uw Zoon, »waar is toch uw God?» (Ps. XLI, 4.)

II. Den volgenden morgen doorliepen Maria en Jozef de straten van Jeruzalem, overal rondziende, overal aan de inwoners van deze volkrijke stad vragende, of zij ook iets wisten van het kind: dat zij verloren hadden, doch alles te vergeefs. O welk een smart voor Maria! Deze toestand, die bijna de krachten van Maria en Jozef te boven ging, duurde ook den tweeden dag en nacht voort en vermeerderde hoe langer zoo meer de droefheid van beiden. »O, waar zijt ge toch, mijn welbeminde Zoon?» riep Gods Moeder uit. »Waar vindt ge een weinig brood om U te voeden? Waar heeft uw hoofd gerust in dezen bangen nacht?» Wanneer de bedroefde Moeder-Maagd aan de voorspelling van den ouden Simeon dacht, en zich herinnerde dat haar Zoon het voorwerp zoude worden van den haat der goddelozen, vreesde Zij dat Jezus reeds in hunne handen was gevallen, en door hen geleden had. Met schrik zag Zij voor haren geest de wreede soldaten van Herodes, — die, in plaats van haren Zoon, zoovele onschuldige kindertjes hadden om-

gebracht, en was vol angst dat zij reeds nu hunne woede koelden aan haar Goddelijk Kind. „Hoe is het mogelijk.” riep Zij uit, „hoe is het mogelijk dat Gij mij verlaten hebt, mijn Zoon en mijn God? Doch eensklaps, bezield door de gevoetens van haren diepe ootmoed zeide Zij: „O ik was niet waard zulk een schat te bezitten! Misschien heeft Jezus in mij iets gevonden, dat Hem mishaagt, misschien heb ik Hem niet gediend, zoo als Hij dit van mij verlangde, en daarom heeft Hij mij verlaten! Mijn Zoon heeft mij verlaten! Hij was het licht mijner oogen, maar nu zal ik Hem, nooit meer wederzien; Hij was mijn steun, mijn toeverlaat, en nu heb ik Hem verloren; Hij was mijn eenig goed en nu bezit ik Hem niet meer; Hij was mijn God; maar nu, helaas, is Hij verre van mij!” Aldus treurde Maria drie dagen lang, en zóó groot was haar leed, dat Zij — toen Zij ten laatste haar welbeminden Zoon in den Tempel wedervond — zich niet weêrhouder kon van Hem, zelfs in dit oogenblik van vreugde, over hare droefheid te spreken.

III Niettegenstaande de nietige gedachte die Maria van zich zelve koesterde, rees aanhoudend de zoete hoop in haar hart dat Zij om hare liefde die van haar goddelijk Kind niet kon verloren hebben; maar het gemis van haren Jezus, dien Zij niet weêr kon

vinden, bleef voor Maria de oorzaak van de grootste zielen-angst. — Zal die zoete hoop ook de onze zijn? Niet wanneer wij ons door onze zonden van God hebben afgewend.... O, hoe rampzalig moet zulk een toestand wezen! Door onze zonden, verliezen wij de genade en liefde des Heeren; door onze zonden verliezen wij de verdiensten van onze goede werken; door onze zonden verliezen wij ons recht op den Hemel; door onze zonden verliezen wij alles, omdat wij God verliezen. Door onze zonden beladen wij ons met de verachting des Allerhoogsten, en stellen wij ons bloot aan zijne rechtmatige wraak. Door onze zonden zijn wij opnieuw de slaven des duivels geworden, en zullen wij misschien eenmaal het getal dier ongelukkigen vermeëren, die in de hel zijn en van God verwijderd blijven omdat zij hier van geen boete wilden hooren. Zonder te denken aan de groote ellende die wij ons door onze zonden berokkend hebben, en waardoor wij oogenblikkelijk getroffen kunnen worden, lachen en scherpsen wij voort zonder ons in het minst om de wraak des Heeren te bekreunen, die in alle eeuwigheid ons vervolgen kan. O, trotschen, die wij zijn. Waarom toch zoo verblind? Gesteld dat wij ons durven vleien, niet meer in Gods ongenade te zijn omdat wij met een

waar berouw de zonde van ons voorgaand leven aan den dienaar des Heeren beleden hebben, moeten wij dan in het geheel niet meer die zonde beweenen, die de oorzaak waren dat wij Jezus zoo menigmaal verloren hebben? Maar wat zeg ik? In zekeren zin kunnen wij Jezus niet verliezen, wij! Hij niet van ons gaat; en zoo lang met ons blijft tot wij, in onzen moedwil, Hem van ons verdrijven.

Hoe is het dan mogelijk dat wij geen leed gevoelen over ons misdadig leven, dat wij onze snoode ondankbaarheid niet meer beweenen! O Maria! om de smarten, die Gij reeds geleden hebt, toen Ge slechts beroofd waart van het *bijzijn* van uw Goddelijk Kind, bidden wij U, neem ons bij de hand en geleid ons op onzen weg door dit leven. Help ons Jezus vriendschap zoeken. Leer ons zijne kinderen worden, en verwerf voor ons de genade van in ons hart geen rust te gevoelen vóór dat wij het geluk bezitten van geheel de zijnen te wezen. Mochten wij, door Gods barmhartigheid de liefde van uw Zoon niet verloren hebben, mocht Jezus nog in onze harten wonen, o blijf dan onze hulp en neem ons voortdurend in uwe hoede opdat wij Hem toch nimmer verliezen mogen. Allerbedroefdste Moeder, Onbevleete Maria, bid voor ons! Amen.

VIERDE DAG.

VIERDE SMART VAN MARIA. — HET ONTMOETEN
VAN JEZUS, BELADEN MET ZIJN KRUIS.

De tijd was daar, waarin, volgens de voorzegging van Jezus zelve, Hij, de zoon van Maria, zoude overgeleverd worden in de handen der zondaren. Reeds ter dood veroordeeld, met de grootste booswichten gelijk gesteld, overdekt met wonden met doornen gekroond en bezwijkende onder den last van zijn kruis, werd Jezus door de straten van Jeruzalem gevoerd, om den Calvarie berg te bereiken. Maria was van dit alles bewust. Door het grootste leed getroffen dat ooit een mensch te beurt gevallen is, ontvloeden haren oogen stroommen van bittere tranen. Maar haar verheven plicht van mede te werken aan de verlossing der menschen, gaf nieuwe kracht aan haren geest, en ondersteunde haar om Jezus te gemoet te gaan, wyl zij in de ziele-smerten en doodsnoed van haar Kind wilde deelen, en de gezellin van zijn lijden zijn. Vol angst doorliep Gods Moeder reeds de straten van het ondankbare Jeruzalem, toen zij, op eens, den grond bedekt zag met bloed. „O,” riep Zij uit, „’t is het bloed van mijn

dierbaar kind!" Vol eerbied, knielde toen Gods Moeder neêr om de kostbare druppelen te kussen, die de prijs zouden wezen van de algemeene verlossing der wereld; den bloedigen weg volgende, waarlangs haar Zoon was voortgesleept, hoort Zij het woest getier van het volk. Daar ziet zij die opeengepakte menigte en geen enkele van hun schrik-inboezemende kreten ontgaat haar oor. Zij versnelt hare schreden, en ach, welk een schouwspel vertoont zich aan haar oog!... Zij ziet het kruis, dat schandhout, waaraan Jezus zal genageld worden!... Maar toch gaat Maria moedig voorwaarts. Zij nadert eindelijk die schaar van menschen, haant zich zoó lang een weg tusschen het volk en de soldaten door, tot Zij het gelaat kan aanschouwen van den God-mensch, die zoo geduldig voor ons leed. Neêrgebogen onder den last van het kruis, sloeg Jezus toen zijne oogen tot Maria op, en zag zijne diepbedroefde Moeder aan..... O, blik van Jezus, die als een puntige schicht Maria's ziel doorwondde! Indien in dat oogenblik geene bovennatuurlijke kracht Gods Moeder had gesteund, zoude Zij onder dien blik bezweken zijn!

II. Welk een bitter lijden moet de harten van Jezus en Maria vervuld hebben toen die droeve blikken gewisseld werden! Zoude de

welsprekendste redenaar wel ooit in staat zijn dat leed te beschrijven? O, neen! Even als twee spiegels, wanneer men ze tegenover elkander stelt, in 't oneindige de voorwerpen weërkaatsen, die er tusschen geplaatst worden, zoo vielen — bij deze droeve ontmoeting — de smarten van Jezus onmiddellijk in Maria's hart terug; van daar keerden zij weder in 't hart van haren Goddelijken Zoon, vermenigvuldigden duizenden en duizenden malen zijn vreeslijk zielen-lijden en vergrootten hierdoor op een onbeschrijfelijke wijze Maria's leed.

Hoe beklagenswaardig was de toestand, waarin Maria haar Goddelijk Kind weder zag! Het gelaat van Jezus had noch schoonheid noch vorm meer door de scherpe doornen, waarmede zijn hoofd doorstoken werd. Van het hoofd tot de voeten was in Hem geene gezondheid meer. Zijne kleederen waren doortrokken van zijn kostbaar bloed. Eene woeste horde omringde Hem, lachte met Zijne smarten en riep Hem de grofste scheldwoorden en beleedigingen toe, niettegenstaande dat Jezus krachten bezweken onder den last van het kruis. Maria zag met hoeveel moeite haar Zoon dat kruis — waaraan Hij zoo veel lijden moest — op zijne schouderen droeg. Zij zag Hem als een onschuldig lam dat ter slachtbank werd gesleurd, Zij zag Hem door

God den Vader zelven vernederd en geslagen..... O, Maria, wie zal er ooit in staat zijn aan uwe kinderen te zeggen, wat Gij voor hen geleden hebt! O, dochters van Jeruzalem, die langs dezen weg mochten gaan, komt en ziet of er eene smart is aan de hare gelijk!

III. Om de snoodheid van zijn volk, heb ik Hem geslagen: zoo spreekt de Heer van zijnen Goddelijken, van zijn Eenig-geboren Zoon. «Op mijnen rug hebben de zondaars getimmerd (Ps. CXXVIII, 3), toen zij hunne ongerechtigheden op een stapelden»: zoo spreekt onze liefdevolle Zaligmaker. Zullen wij dan voortgaan het als eene voor ons onverschillige zaak te beschouwen dat wij onzen Goddelijken Zaligmaker met de schuld onzer zonden beladen hebben? Zullen wij er nooit aan denken dat door onze misdaden het lijden van onzen Goddelijken Verlosser oneindig is vermeerderd geworden? Zullen wij het niet betreuren, dat wij, door dat lijden te vermeerderen, ook de smarten van onze allerheminnelijkste Moeder op eene onbeschrijfelijke wijze hebben vergroot? Met hoeveel recht kan Onze Heer Jezus niet van ons zeggen: «Ik was hun Verlosser en zij hebben mij verlaten!» Met hoeveel recht kan ook Maria van ons zeggen: Ik heb kinderen opgevoed en verhe-

ven en zij hebben mij veracht! (Is. I, 2) Ach, hoe is het mogelijk dat we zoo lange ongevoelig bleven voor zulk eene liefde! Hoe is het mogelijk, dat wij zoo menigwerf door onze zonden de harten van Jezus en Maria zoo veel droefheid hebben aangedaan? O, Allerbedroefdste Maagd, Moeder van den Man van smarten, heb medelijden met ons! Hoe meer wij noodig hebben onze zonden te beweenen, des te meer gevoelen wij onze harten als versteend. Vermurw toch die ongevoelige harten. Leer ons boete doen. leer ons onze zielen reinigen van de minste smet der zonden, opdat de vlam der goddelijke liefde voor altijd in onze harten branden moge. Allerbedruktste Moeder, Onbevleete Maagd Maria, bid voor ons! Amen.

VIJFDE DAG.

VIJFDE WEE DER ALLERHEILIGSTE MAAGD. —
JESUS' DOOD.

I. Toen Maria met haar Goddelijken Zoon den Kalvarieberg beklommen had werd Jezus voor hare oogen aan het Kruis genageld. Zoodra dat Kruis — waaraan het heil van alle eeuwen hing —, in de hoogte werd geheven, nam Maria hare plaats in aan de zijde van haar Zoon, want ook Zij had de hooge

zending te volbrengen, waartoē God Haar geroepen had: die van haren Zoon bij te staan in de verlossing der wereld. Ook Maria moest medewerken om den mensch te verzoēnen met God. Maar ach! wanneer Zij hare oogen ophief, zag Zij den Hemel door zwarte woiken als met een rouwfloers omgeven, zag Zij de verholgenheid en de verontwaardiging van God den Vader; wanneer Zij nederblikte op de aarde — was deze geverwd met het bloed van haren Goddelijken Zoon; wanneer Zij rondom zich henen schouwde zag Zij de soldaten het lot werpen om de kleederen van haren Jezus; zag Zij haren welbeminde bespot, vervloekt en gehoond door de rampzaligen, voor wie hij zooveel pijn en smarten wilde ondergaan. O, welk een zwaard van droefheid ging weer door de diepte van Maria's hart, als Zij opzag naar haren Zoon, die zoō zwaar voor de menschen lijden moest; als Zij zijnen doodsangst met Hem deelde en Hem aan het kruishout sterven zag! En toch bleef Gods Moeder onbewegelijk aan den voet van het Kruis de wonden van haar Zoon aanschouwen; toch volgde Zij Hem in zijnen doodsnoed en zag het verminderen zijner adembalingen. Daar hoorde Zij hoe Jezus het woord tot Haar richtte, en met zijne liefdevolle stem tot haar zeide: 'VROUWE, ZIE HIER UW ZOON'; en daarna tot

den meestbeminden zijner leerlingen: »ZIE HIER UWE MOEDER''. Welk een ruil voor Maria! In plaats van den Heer werd Haar de dienaar gegeven; in plaats van den Meester ontving Zij den leerling; in plaats van Gods Zoon verkreeg zij slechts een zuiver mensch! (Bern. S. de XII St.) Maar voor ons, welk een geluk! In den persoon van Joannes werden wij aan Maria tot kinderen gegeven, en in den welbeminden leerling van haren Goddelijken Zoon, nam Maria ons als hare kinderen aan.

II. De smarten van Gods Moeder aan den voet van het Kruis werden oneindig grooter door haar Zoon zoo vreesselijk te zien lijden en niets te kunnen doen om Hem eenigen troost te verschaffen. Het tegendeel zelfs vond plaats, dewijl het leed, waarmede Maria's hart was vervuld een nieuwe bron van smarten werd voor het hart van haar Goddelijk Kind. Als eene Moeder aan de sponde van haar stervend kind vertoeft, en in hare liefde den moed gevoelt dat kind in zijne laatste oogenblikken bij te staan, kan zij ten minste haar lieveling die verkwikkingen aanbieden, waardoor zij hoopt de smarten van haar stervend kind een weinig te lenigen. — Zachtkens het hoofd van haar kind ondersteunende, kan zij hem laven, zijne drooge lippen verkoelen en het koude doodzweet wisschen van zijn pijn-

vol gelaat. — Doch aan Maria was dit alles ontzegd. — Zij ziet Jezus van Zijne leerlingen, ja, zelfs van God den Vader verlaten en kan Hem niet de minste vertroosting geven; zij ziet hoe het hoofd van haar goddelijken Zoon door de doornen gefolterd wordt, en is niet in staat ze er uit te halen; Zij ziet hoe door 't hangen de wonden der nagelen aan handen en voeten steeds pijnlijker worden, maar kan het lichaam van haar kind niet tot steun wezen; Zij ziet den droogen mond van Jezus, Zij hoort zijn: „MIJ DORST” en heeft niet alleen geen enkele teug water om die dorst van Gods Zoon te lesschen, maar moet het aanzien, hoe de wreede krijgslieden Hem een sponze met edik voorhouden, en Hem bespotten! Maar zie, reeds begint de aarde te beven; de graven openen zich; de rotsen splijten van een, en Maria hoort hoe Jezus zijn geest in de handen van zijnen hemelschen Vader aanbeveelt. — Zij ziet zijn hoofd nederbuigen, nadat Hij op Haar een laatsten blik geworpen heeft; Zij ziet Hem sterven!..... **HET OFFER IS VOLBRACHT!** Vrij van de banden der zonde is weêr de aarde, en het menschelijk geslacht ontdaan van de ketenen, waarmede satan het zoo lang gekluisterd hield. — Het offer is voltrokken!... Op het kruis bracht Jezus zijn lichaam, en Maria haar geest ten zoen.

Jezus onderging den dood in zijne mensche-
lijke natuur, Maria in haar hart.

III. Alleen door den dood van den erfla-
ter heeft een testament waarde, zegt ons de
Apostel Paulus in zijn brief aan de He-
breërs — stervende aan het kruis heeft Je-
sus het testament zijner liefde bevestigd,
en ons Maria als onze Moeder achtergelaten,
terwijl Hij ons aan Maria tot kinde en gaf.

O bewonderenswaardige nalatenschap! Gij
zijt de vrucht van die oneindige liefde, waar-
van het hart van onzen Goddelijken Zalig-
maker voor ons steeds brandende is. O, aler-
zegeerijkst erfgoed, hoe dier, hoe kostbaar
zijt ge ons! Maria aanvaardde haar erfdeel
onmiddellijk aan den voet van Jezus' kruis,
en nam ons reeds toen voor hare kinderen
aan. Maar geven wij wel aan Maria de liefde,
die wij Haar, als onze Moeder, verschuldigd
zijn! Helaas! Niettegenstaande dat wij ons
kinderen van Maria noemen, hebben wij
aan Gods Moeder wellicht niets anders dan
ondankbaarheid betoond. Misschien zijn we
voor Maria ontaarde kinderen geweest, die
onze goede Moeder door ons gedrag de grootste
oneerbiedigheid bewezen hebben. Door hare
liefde heeft Maria recht op onze liefde en
dankbaarheid. Maar ach, hoezeer zijn wij
door ons gedrag zulk eene Moeder gansch
onwaardig geworden! Laat ons dan nu in

de toekomst door een christelijk en godsdienstig leven onze vroegere onlankebaarheden en zonden herstellen! O, Maria, het is ons zoo dier U den zoeten naam van Moeder te mogen geven! Het is ons zoo dier ons als uwe kinderen te beschouwen! Dat deze kostbare titel ons den moed geve, om elke daad te vermijden, waardoor wij onwaardig zouden wezen om uwe moederlijke bescherming te genieten en door U als uw kind bemind te worden. Koninginne der martelaren, Onbevleete Maagd Maria, bid voor ons! Amen.

ZESDE DAG.

ZESDE WEE VAN MARIA. — DE AFNEMING VAN HET KRUIS.

1. Jezus was reeds aan het kruis gestorven, en toch kon Maria het schandhout niet verlaten, waaraan haar welbeminte Zoon nog hing, vermagerd en geheel met bloed overdekt. Toen de krijgsknechten, op verzoek der Joden, van Pilatus het bevel hadden ontvangen om de beenderen der gekruisigden te breken, — ten einde deze niet op den Sabbath zouden blijven hangen, — naderde een der soldaten ook het kruis van Jezus; maar, daar gekomen, zag hij dat onze Goddelijke Zaligmaker reeds overleden was.

Om zich echter te vergewissen, nam hij zijne lans en doorstak de zijde van Jezus. Uit deze wonde vloot onmiddellijk water en bloed; en wijl nu de krijgsknecht overtuigd was van Jezus' dood, spaarde hij zijn lichaam voor verdere mishandelingen. In die oogenblikken was de ziel van onzen Goddelijken Verlosser reeds in het Voorgeborgte om aan de zielen der patriarchen en profeten de vertroosting te brengen, waarnaar zij eeuwen lang hadden verzucht. In zijn lichaam kon Jezus geene smart meer gevoelen van deze laatste wonde, maar, o, hoezeer trof zij het hart van onze Allerbeminnelijkste Moeder! steeds toevende onder het kruis stond Maria juist aan de zijde waar de wonde gemaakt werd, en het bittere van de belediging, haren Zoon nog na zijn dood aangedaan, vermeerderde haar ziele-lijden. Al spoedig waren Jozef van Arimathea en Nicodemus, een paar vrome leerlingen van onzen Goddelijken Verlosser, bezig de nagelen uit het kruis los te maken, ten einde het lichaam van Jezus af te kunnen nemen; daarna trokken zij die nagelen ook uit de handen en voeten van hun Heer, en klommen af met hun kostbaren last. Maar waar nu dat bloedige lijk te plaatsen?... Doch Maria's armen omvatten reeds haar dooden Zoon, om Hem aan haar hart te drukken; en zich nederzettende onder het

kruis, hield Zij het lichaam van den God-
mensch op haren schoot. O, Moeder-Maagd,
wat zijn de smarten der menschen — hoe
wreed ook — vergeleken bij de uwen, daar
een oceaan van leed over U gekomen is!!

II. Wie zou zijne tranen weêrhouden kun-
nen, bij het zien van een diepbedroefde moe-
der die nog het lijk van haren eenigen Zoon
aan haar boezem drukt, als deze haar, in
den bloei van zijne jaren, door God was af-
gevraagd geworden. Maar wat is de liefde
van eene onzer moeders, vergeleken met de
liefde waarmede de Allerheiligste Maagd haar
goddelijken Zoon bemint? O, Allerbedroefdste
onder de vrouwen!!! Eens droeg Maria op
haren schoot haar goddelijk kindje, dat Haar
met zijne hemelsche lachjes voor hare moe-
derzorgen beloonde. Nu beschouwt Zij daar
dien zelfden Zoon, maar o, hoe zwaar ver-
minkt! Zij ziet zijn hoofd van een gereten;
zij ziet zijne haren vol van het geronnen
bloed en zoo in de doornen-kroon verward,
dat men ze alleen met de grootste moeite
los kon krijgen; Zij ziet zijne oogen van al-
len glans beroofd; Zij ziet zijn nog half
geopenden mond; Zij ziet zijne van-een-ge-
scheurde borst, zijne doorstoken zijde; Zij ziet
zijne beenderen ontvleescht en zijne handen
en voeten geheel doorboord; Zij aanschouwt
de onteibare wonden van Jezus lichaam, en

voelt in hare eigene ziel de weêrpijn van al zijn bitter lijden. „O, mijn Zoon,” zoo roept Maria uit, „wie heeft U toch in zulk een beklagenswaardigen toestand gebracht? Wie heeft U op zulk een smartvolle wijze van het leven beroofd?” En uit de wonden en het bloed van het kostbaar offer dat zich voor ons ten zoen heeft gegeven, rees eene stem, die haar zeide: MOEDER, HET IS DE LIEFDE. Ja niets anders dan zijne liefde voor de menschen kon uw Zoon in den toestand brengen, waarin Gij Hem nu aanschouwt.

III Toen de profeet Zacharias in zijne voorzeggingen over de wonden van Gods Zoon sprak zeide hij: „Wat zijn toch de wonden, in 't midden uwer handen?” En in den geest antwoordde hem onze Goddelijke Zaligmaker: „Deze wonden zijn mij toegebracht in het huis van degenen, die mij beminden. Het is maar al te waar, dat niet alleen om de groote misdaden der wereld het aanbiddelijk lichaam van onzen Goddelijken Zaligmaker aldus is mishandeld geworden, maar ook om de zonden van hen, die zeggen dat zij den Heer lief hebben. Ja, het lichaam van den Zoon Gods draagt nog de teekenen der wonden, die het om oaze zonden geleden heeft. In deze wonden en in het dierbaar bloed van Jezus leest de Allerheiligste Maagd onze ondankbaarheid en onze zonden. Ach, laat ons

dan niet altijd het leed ontvluchten! Laat ons ook met Maria treuren, daar wij, om onze zonden, zooveel reden hebben om bedroefd te wezen! Laat ons in de H. wonden van Jezus beweenen al, wat wij hebben misdaan, en smeeken wij zijne onbevleete Moeder, dat zij voor ons aan God den Vader de wonden en het kostbaar bloed van haren Goddelijken Zoon opdrage, wijl dit niet om wraak, maar om vergiffenis roept tot den Heer. Wij weten het, o lieve Moeder, dat Gij op het mishandelde lichaam van uwen Zoon niet zoo zeer de pijnen, smarten en folteringen beweendet, waaronder Gij Jezus aan 't kruis bezwijken zaagt, als wel de zonden der menschen, daar zij alleen de oorzaak waren van al hetgeen Hij voor ons geleden had. O Moeder van den Zoon Gods, die stervende ons vergaf, draag, bidden wij U, aan God den Vader het kostbaar bloed en de wonden op van uwen Zoon; voeg hierbij de verdiensten van uw lijden, opdat onze zielen, gezuiverd door het dierbaar bloed van uwen Goddelijken Zoon, aangenomen worden in die heerlijkheid, welke alleen ten koste van zulk een hoogen prijs konden verkregen worden. Moeder, die zonder de minste vertroosting voor ons geleden hebt, Maria, bid voor ons. Amen.

ZEVENDE DAG.

ZEVENDE WEE VAN MARIA. — DE BEGRAVING
VAN JEZUS.

I. Nog hield Maria het lichaam van haren Goddelijken Zoon omsloten, toen de beide vrome leerlingen tot Haar kwamen om het bij te zetten in een rots, die niet verre van den Kalvarie-berg gelegen was. Zij ontvingen de dierbare overblijfselen van hun welbeminden Meester uit Maria's armen, en wikkelden ze in de welriekendste specerijen; daarna omwonden zij het lijk van Jezus met linnen doeken en begaven zich op weg om het dierbaar overschot van hun meester in het graf te plaatsen, dat in die rots was uitgehouwen. Maria volgde hen op dezen tocht, en, al weenende, begeleidde Zij haren Zoon ook naar de laatste rustplaats, die Hem op aarde werd bereid. Eens volgde eene andere moeder de baar, waarop ook haar eenige Zoon naar het graf werd gedragen. Maar de droefheid van deze moeder veranderde in de grootste vreugde, toen zij onzen Goddelijken Zaligmaker op haren weg ontmoette. Want de Heer, haar ziende, werd van medelijden over haar bewogen, en riep haren zoon tot het leven terug. Maar wie zal nu Gods

moeder troosten, als het doodkleed, waarnevens Zij gaat, juist dengenen omsluit, die de weenenden vertroostte en de dooden tot het leven riep? „Ach,” schijnt Maria ons toe te roepen, „verwijdert U toch van mij, want er is geen leniging te vinden voor mijne smart, en daarom zal ik zonder ophouden mijn verlies beweenen!” — Reeds is men de rots genaderd, waarin de heilige overblijfselen van Jezus zouden geplaatst worden. De leerlingen leggen nu het aanbiddelijk lichaam onzes Goddelijken Zaligmakers in het steenen graf. Maria ondersteunde ze ook in dit laatste liefdewerk, en kuste toen nog eens met den grootsten eerbied en liefde de bebloede hand van haren Zoon. Beklagenswaardige Moeder, ach, door hoevele en hoegroote smarten werd niet uw hart gefolterd, van het oogenblik, dat ge voor het eerst uw kindje in de kribbe aanbeden hebt tot in de droeve stonde, waarin Jozef van Arimathea den steen wenteide voor het graf van uw welbeminden Zoon.

II. Ongelukkige Moeder! Zelfs de engelen van vrede, die zich rondom het graf van hunnen Goddelijken Meester hadden geschaard, weenden bij het zien van uwe droefheid, toen Ge — na een laatsten slijk te hebben geworpen op de plek, alwaar het leven uwer ziel, waar geheel uwe liefde was ingesloten —

terug keerdet; om op den Kalvarieberg nog eens den bloedigen weg te doorloopen, waarop uw Goddelijk Kind zoo zwaar voor ons geleden had. O, lieve Moeder, met welk een scherpe stift werden toen alle pijnen van uwen Jezus, al de smaad, die Hij voor ons had ondergaan en vooral zijn ziele-lijden in uw hart gegrift! Gode dankend voor het groote offer dat aan het kruis voltrokken was, knielde Maria voor hetzelfde neder, en vereerde het hout, waaraan het heil der wereld had gehangen. Toen keerde zij naar Jeruzalem terug. Overgelukkige Joannes, aan u, den uitverkorenen onder Christus' leerlingen, is de zoete plicht opgedragen Jezus' Moeder te troosten en in hare smart te steunen, vooral in de droeve dagen, dat het lichaam van haar Goddelijken Zoon nog rustte in het graf. Kom toch spoedig, o zalige stonde, waarin de Moeder van den Man van smarte haren Zoon zal verrezen zien uit den dood, waarin Zij door het heil, dat de wereld is te beurt gevallen, beloond zal worden voor alle smarten, die Zij in hare liefde voor ons heeft willen lijden,

III. Groot is de vergelding, die u te beurt viel, meestgeliefde der Apostelen, voor den moed, waarmede gij uw Goddelijken Meester in zijn smartvolle passie ter zijde bleef; want toen ge, na de begraving, nog eens met Gods

Moeder den bloedigen Kalvarie hadt beklommen, waart ge zoo gelukkig van Haar naar uw huis te mogen geleiden. Heerlijke belooning voor uwe liefde!! Maar, — zoo als de H. Augustinus zegt —, Joannes had de Allerheiligste Maagd, niet uitsluitend voor zich alleen tot Moeder verkregen. — Deze nalatenschap was ook die der overige Apostelen, en, in hen ook de onze. Laat ons dan nimmer vergeten, hoeveel droefheid en smarten het aan Maria kostte om ons voor hare kinderen te ontvangen. Beminnen wij Haar zoo als zij verdient door ons bemind te worden en laat ons, ter liefde van Haar en naar het voorbeeld van den H. Joannes, God den Heer onze harten schenken. Laten wij Hem dienen, zoo als Hij dit van ons verlangt. Laten wij Hem getrouw zijn in vreugde en leed, in voor- en tegenspoed, in leven en dood, want hierdoor zal de Heer kunnen zien, dat wij ware kinderen van Zijne Moeder zijn, en, als zoodanige, ons de genade schenken van deel te hebben in hare glorie. O, Maria, nooit zullen wij vergeten wat ge hebt doorstaan, om onze moeder te wezen. Maar dewijl Gij ons bemint omdat wij zijn vrijgekocht door het dierbaar bloed van uw Eeniggeboren Zoon, bidden wij U voor ons de genade te verwerven van nooit zijn dienst te verlaten en Hem getrouw te blijven tot

in den dood. Wat zoude het ons baten U tot Moeder gehad te hebben, o Allerheiligste Maagd, wanneer wij niet volhardden ten einde toe? Wat zoude het ons baten onder uwe kinderen te zijn opgenomen, wanneer wij ons verzetten tegen uwen Goddelijken Zoon en tegen U, wanneer wij sterven in onze zonden? O, die gedachte aan de ellendige eeuwigheid, waarmede de onboetvaardige zondaar gestraft zal worden, doet ons sidderen van angst, en zoude ons moedeloos kunnen maken, wanneer wij niet wisten dat wij voor Gods troon eene Moeder hebben, die nooit ophoudt voor ons te bidden, wanneer wij met vertrouwen tot Haar onze toevlucht nemen. O Maria! zonder ophouden zullen wij tot U roepen: Bewaar ons voor eene ellendige eeuwigheid! Leer ons getrouw zijn in den dienst van God; leer ons Hem boven alles liefhebben, opdat Hij ons eenmaal bij U doe komen in de vreugde van het Hemelsch Paradijs. Moeder van den Zaligmaker, Maria, o Gij die de bedroefste onder de vrouwen zijt geweest, bid voor ons! — Amen.
